

Křížem krážem

Na SCÉNĚ

Strhující příběhy

Životně důležité zamyšlení
o Bohu a světě

Kornelius Novak

Křížem krážem na scéně

Kornelius Novak

Křížem krážem na scéně

První vydání v češtině 2008

© Lichtzeichen Verlag GmbH

Vydal Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6

www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka Milada Macháňová

Sazba Robert Prokopec

Vytiskl Bohumil Jedlička

Neprodejné

Biblické texty jsou převzaty z Českého ekumenického překladu

Třetí přepracované vydání

© Advent-Orion, Praha 2015

ISBN 978-80-7172-761-3

Obsah

4	Existuje život po porodu?
7	Poslední nůž
12	Logický a biblický důkaz Boží existence
15	Obrácení rockera
19	Vtělený důkaz Boží existence
23	Franky, voják cizinecké legie: „Smrt byla mým denním chlebem!“
30	Bůh o mně věděl
32	Logika víry
33	Z ateisty křesťanem
37	Věda dokázala...
41	Ezoterik nachází cestu k pravému Ježíši
44	Náboženství
47	Punker a skinhead křesťanem
52	Žít v harmonii s Bohem
54	Nejdřív mi rozbili lebku a pak mě zapálili...
57	Máš svobodu Božího dítěte?
64	O „umění“ správně žít
69	Ze satanisty následovníkem Ježíše Krista
72	Satan a my
76	Mým životem byla moc
80	Bůh a jeho zjevení v zákoně
86	Ze šlapání ulice do milující náruče nebeského Otce
90	Jakou hodnotu má můj život?
92	Jeho milost mě udržela při životě
95	„Hlavně to zdravíčko!“
98	Silní, krásní a bohatí
98	Největší výhra kulturisty
104	Zázrak uzdravení
109	Kdo tě dokonale zná, a přesto tě miluje?
110	„Vzdorovitý“ Bůh
112	Jak jsem se stal homosexuálem – a jak mne Ježíš osvobodil!
118	Tolerance nebo ignorance?
122	Boží porada před založením světa

Zdravíme tě, čtenáři! Těší nás, že jsi vzal do ruky tuhle malou knížku. Budou v ní před tebou jako na jevišti *křížem krážem* vystupovat lidé, kteří byli ve svém životě nahoře, ale i dole, a budou vyprávět hodně zajímavého.

To nejúžasnější mají všichni

společné: mluví o tom, jak osobně poznali živého Boha a na vlastní kůži

zažili, jaké důsledky to pro ně má. Ne, v příbězích nejde o nějaké náboženství nebo o církev, ale o to, co skutečně prožili. Často jim šlo o holý život, ale budou vyprávět také o opravdovém setkání s Ježíšovou mocí a o novém životě, který s ním mohli začít. Pokud řekneš: „Já v nic nevěřím,“ tak to vůbec nevadí. Pokud řekneš, že jsi ateista, pak právě pro tebe jsou určeny následující stránky. Pořádně se do téhle knihy začni!

Existuje život po porodu?

V bříšku těhotné ženy si spolu povídala dvojčata. Jedno bylo ateista a druhé křesťan. Několik hodin před porodem se mezi nimi odehrál zajímavý rozhovor.

Ateista: „Řekni mi, křesťane, opravdu věříš na život po porodu?“

Křesťan: „Ano, jistě!“

Ateista: „Taková hloupost! Žádný život po porodu není. To přece dokazuje skutečnost, že se z toho života ‚po porodu‘ ještě nikdo nevrátil zpět!“

Křesťan: „Co to má být za důkaz? Zprvė se sem nikdo ze života ‚po porodu‘ vrátit nemůžė a zadruhé to nikdo ani nechce!“

Ateista: „Proč nechce nikdo zpátky? Co budeš v tom životě ‚po porodu‘ dělat?“

Křesťan: „Budu dělat spoustu věcí! Budu se procházet krásnou přírodou, kochat se nádherou barev listů a květů, budu jíst svými ústy pizzu...“

Ateista: „Taková blbost! Je přece vědecky dokázáno, že jsme vyživováni naší pupeční šňůrou – a koukni se, jak je krátká, kam bys s ní chtěl běhat? Nehleď na to, že nikde není nic k vidění. Všechno je černé! Nebo mi snad můžeš dokázat rozdíl mezi zelenou a černou?“

Křesťan: „Tady v mámině břiše zatím nic nevidíme, ale až budeme venku, v opravdovém životě, tak svými vlastníma očima uvidíš, že to tak je! Že věda dokázala... Dobře, tady se živíme pupeční šňůrou, ale ten život tam venku bude úplně jiný. Bude tak nádherně jiný, že si to ani nedovedeš představit!“

Ateista: „Teda já věřím jenom tomu, co vidím, a tady nevidím nic. Ale zeptám se tě na něco jiného: Věříš snad taky tomu, že existuje máma?“

Křesťan: „Jistěže věřím tomu, že existuje naše máma!“

Ateista: „Takový nesmysl! Kde tady je, prosím tě, ta tvá máma? Já tu tvou mámu nějak nevidím.“ **Křesťan:** „Naše máma je všude! Je kolem nás a my jsme v ní, žijeme z ní. Bez naší mámy bychom nebyli

ani my! Miluje nás a nemůže se dočkat, až nás oba vezme do náruče.“

Ateista: „Takže ona nás miluje?! Proč teda musíme sedět v téhle tmě a proč musíme tak brzy umřít?“ **Křesťan:** „Brzy přijde den narození, ne smrti!“

Ateista: „Jsi fanatik! To nemáš žádný strach ze smrti?“

Křesťan: „Ne, jsme na nejlepší cestě, abychom přešli do nového, pravého života! Smysl našeho pobytu na tomto místě je ten, abychom byli připraveni na ten opravdový život tam venku.“

Ateista: „Ne! Smysl života spočívá v tom, udržet se tady tak dlouho a tak dobře, jak jen to bude možné. Jezme a pijme, vždyť zítra zemřeme!“

Křesťan: „Ne, nezemřeme. Za chvíli se narodíme a ten den si pak budeme připomínat a slavit ho po celý náš život! ... Mám za to, že bolesti už jsou tady! Už to přichází. Brzy budeme v tom pravém životě.“

Ateista: „Ne! Já nechci umřít!!“

Křesťan: „To je neuvěřitelné, že tu pravdu nechceš uznat! ... Každopádně se na to těším, i když to teď bude drsné. Ale to trápení tady se nedá srovnat s nádherou života s naší mámou, která na nás tam venku čeká. Mami, už jdu!“

Není to zajímavý příběh? Při čtení si můžeš uvědomit, jak slabé jsou argumenty ateistů. Život po narození je daleko víc, než si embryo dokáže představit. A věčný život u Boha je daleko víc, než si zase dokážeme představit my! Chtít pochopit Boží slávu a krásu nebe je jako pokoušet se přelít oceán náprstkem. Víš vůbec, jaký potenciál a jaké významy jsou skryty ve slovech „věčnost“, „sláva“ nebo „blaženost“? Jen těžko vše můžeme pochopit, ale můžeme to na vlastní kůži zažít. Bůh tě zve k tomu, abys strávil věčný život v jeho slávě! Bůh na tebe čeká plný lásky a radosti – nemůže se

tě dočkat. Těší se na tebe ještě víc, než se matka těší na narození svého dítěte! Máš už věčný život? Jsi narozen znovu? Chci ti vyprávět o svém životě a o tom, jak jsem získal věčný život.

Poslední nůž

V době, kdy jsem chodil do školy, jsem neměl moc klidné dětství. Kvůli častému stěhování naší rodiny jsem nestačil nikde zapadnout, většinou mne ani nestačili pořádně poznat a přijmout, byl jsem vylučován z kolektivu a nejednou jsem se musel bránit. Často jsem se proto rval a měl jsem kvůli mé agresivitě dost problémů. Také s mým bratrem jsem se pořád hádal. Možná právě proto mne můj otec, pastor, často bral s sebou na své cesty. Sedával jsem na různých bohoslužbách při různých příležitostech a více či méně pozorně jsem mu naslouchal. Naučil jsem se tak mnoho zajímavých věcí z Bible. Nechápal jsem však, co to má všechno společného s mým životem. Ve svých čtrnácti letech jsem se nalézal v beznadějně existenční krizi – v začarovaném kruhu odmítnutí, rvaček, strachu, hněvu a nočních můr.

Jednoho dne navštívil náš sbor jiný kazatel. Připadalo mi, jako by mluvil o mém životě. Najednou jsem pochopil, že jen Bůh mi může pomoci. A když jsem uslyšel, že mě Bůh miluje takového, jaký jsem, udeřilo mě to jako blesk a já jsem nechtěl a nemohl jinak než dát veškerou svou důvěru Ježíši Kristu. Pochopil jsem: „Jestliže Bůh v Ježíši Kristu zástupně trpěl za moje viny, potom to se mnou může myslet jen dobře!“ A má logika mi říkala jedno: „Důvěřuj Tomu, který tě stvořil – jen On ví, jak může tvůj život dobře fungovat!“

Modlili jsme se společně k Ježíši a já jsem opravdu toužil po odpuštění svých hříchů. Předtím za všechny mé problémy mohli jen ti druzí. Teď jsem viděl i své chyby. Chtěl jsem začít nový život s Ježíšem. Nikdy nezapomenu na to, jak Ježíš přišel Duchem svatým do mého života. Byl to naprosto reálný zážitek! Ježíš mě očistil od mých hříchů, v okamžiku mne naplnil svou láskou a od té doby vím: „Mám věčný život díky Ježíši!“ Kazatel mi ještě poté řekl: „Mám ti vyřídit od Boha, že jednou budeš evangelistou.“ Jak se později ukázalo, měl pravdu.

Největší chyba mého života

Po této zkušenosti jsem trávil hodně času ve svém sboru. Můj život se uklidnil. Když mi bylo šestnáct let, začal jsem pracovat ve skautu a jako laik jsem dělal své první zkušenosti i s kázáním. Ale život křesťana není osamělý běh! Bylo pro mne stále důležitější i uznání tohoto světa. Právě tehdy jsem začal s kulturistikou a stále více jsem trénoval ve fitness studiu. V mém nitru to ale se mnou šlo z kopce. Boží pokoj musel ustoupit před tím, co mě teď unášelo. Krátce před svými osmnáctými narozeninami jsem udělal obrovskou chybu.

Sedl jsem za volant automobilu, přestože jsem neměl řidičský průkaz, a způsobil jsem vážnou nehodu. Srazil jsem jednoho známého, a to přímo přede dveřmi našeho domu. Tenkrát se mi zhroutil svět. Mluvilo o tom celé město a všechny mé životní plány byly pryč.

Náklady na léčení nechtěla zaplatit žádná pojišťovna, a tak jsem o víkendech tyto peníze musel sám vydělat. Poté, co skončilo soudní projednávání, dostal jsem od svého přítele z fitness centra nabídku práce – jako vyhazovač na diskotékách. Přijal jsem ji, abych mohl zaplatit své dluhy. Mezitím jsem se stal vicemistrem v kulturistice a tím jsem získal i potřebné kvality pro tuto práci. Potom ale už začalo jít do tuhého. Téměř každý večer jsem zažíval rvačky a hádky. Mnozí moji kolegové bývali zbiti a ve rvačkách bývaly používány i nože. To už člověk začne přemýšlet o smyslu života – když si lidé kvůli každé hlouposti drtí kosti hevery, sekerami a tyčkami z plotu a ty jsi sám uprostřed všeho.

Měl jsem na Boha tolik otázek! Ještě dnes se jasně vidím, jak jsem tehdy volal ke hvězdám: „Bože, co to má znamenat!?“ Nesmyslnost toho násilí mě sžírala. Ale takový byl můj život. Zdrhnout nešlo, to jsem ani nechtěl. Do *svatého* světa, který zavírá oči před pravdou, jsem také nechtěl utéct. Pracoval jsem dál. Byl jsem stále agresivnější a to mi způsobovalo další problémy. Moje tehdejší snoubenka to všechno nevydržela a dala mi kopačky. Tím jsem se dostal úplně na dno. Nevěděl jsem, jak a pro co žít, a nervy jsem měl nadranc. Byl jsem v koncích a nenapadalo mne co dál. Bojoval jsem se svým osudem, svědomím, vinou a Bohem. Tak to nemohlo jít dál. Pouze jedna myšlenka mě ještě držela při životě: Pokud je Bůh, pak z toho musí být nějaká cesta ven. – A obojí platí.

Obrovské zoufalství, se kterým jsem se v práci každý den setkával, mě vedlo k aktivitě. Stále znovu jsem

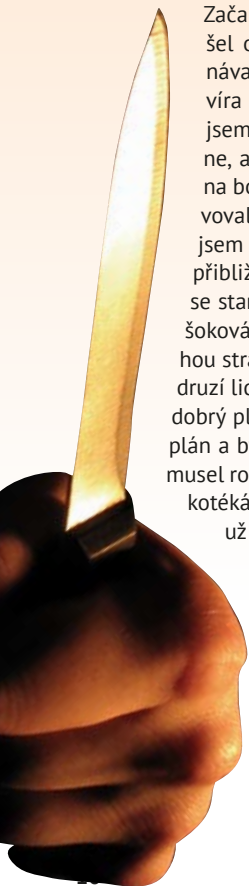
potkával lidi, kteří byli v koncích a nevěděli jak dál. Oni dělali všechno možné i nemožné, jen aby nemuseli myslet na včerejšek ani na zítřek. Tehdy jsem si vzpomněl na

to, co mi říkal kazatel: „Budeš evangelista.“

Začal jsem zase více číst v Bibli, abych našel odpovědi na otázky, které mne zaměstnávaly, a skutečně jsem je dostával! Moje víra v tomto období rostla a sílila. Nechtěl jsem propást bohoslužby v neděli dopoledne, a tak jsem často jel z diskotéky rovnou na bohoslužbu. A Bůh se v mém životě projevoval dál. Tehdy ke mně přicházeli lidé, které jsem předtím nikdy neviděl, a všichni mi říkali přibližně to samé: „Mám ti od Boha vyřídit, že se staneš evangelistou.“ Byl jsem tím opravdu šokován a nemohl jsem to pochopit. Na druhou stranu už mi začínalo být jedno, co si myslí druzí lidé, protože jsem věděl, že Bůh je a že má dobrý plán pro můj život. Já jsem měl také svůj plán a byl trochu jiný! Ale jednoho dne jsem se musel rozhodnout, jestli chci dál pracovat na diskotékách a dělat si věci po svém, nebo jestli už nastává čas, abych se plně a se všemi důsledky odevzdal Bohu.

Poslední nůž

Při jedné rvačce u dveří ke mně přiskočil chlap s vytaseným nožem a já jsem nestihl zareagovat. Všechno ve mně zařvalo: „Bože, pomoz mi!“ V tu chvíli ten chlap zůstal stát jak solný sloup. Já jsem uslyšel vnitřní hlas: „Pořádně ho bouchni, ob-

hájíš se před každým soudem.“ Instinktivně jsem věděl, že tyto myšlenky mi dal sám satan. Jiný vnitřní hlas říkal: „Když mi teď nebudeš důvěřovat, tak tady chcípneš.“ Poznám jsem jasně Boha. Nechtěl jsem udeřit, věděl jsem, že ten druhý by to asi nepřežil, protože jsem byl vyzbrojen boxerem. Něco se ve mně stalo... Všechno proběhlo tak rychle, a přesto to byly okamžiky, ve kterých jsem si ve víře stačil uvědomit: „I kdyby mě zapíchnul, tak věřím, že Ježíš Kristus zemřel za moje hříchy. Víím, že tak nebo tak všechno končí na věčnosti – a já mám věčný život. Půjdu tedy raději já než on.“

Takhle jsem mohl uvažovat jen díky Boží milosti, protože můj život byl tenkrát jeden ďábelský začarovaný kruh. Byl jsem jako ochromený, když jsem toho chláпка vyzval, aby mi ten nůž odevzdal. Myslel jsem, že blouzním, protože mi ho opravdu dal. Vysvobodil se ze své strnulosti, podal mi nůž, otočil se a odešel. Od té chvíle jsem si jist nejen tím, že Bůh je, ale také víím, že je v mém životě, a nejen někde daleko! Po tom, co se stalo, jsem ukončil svou práci „u dveří“ a začal jsem navštěvovat teologický seminář v Adelshofenu, abych se dostal ve své osobní víře dál. Už jsem měl plné zuby toho, poslouchat pořád satana, který chtěl zničit můj život. Naopak! Boha, který mě zachránil před jistou smrtí, právě toho Boha musím lépe poznat! Všechno ostatní pro mě ztratilo význam. Bylo mi jasné, že jemu mohu lépe porozumět jen skrze četbu Bible, proto jsem se na Bibli doslova vrhnul! Měl jsem jednu otázku: „Jak mohu druhým lidem dokázat, že se pravý Bůh dává lidem poznat právě v Bibli?“ A brzy jsem našel odpověď: „Protože Bible v sobě skrývá logický a prokazatelný důkaz o Bohu!“

Logický a biblický důkaz Boží existence

Rozumní lidé požadují důkaz, aby mohli věřit v Boha – a Bůh se dokazuje, jak si také ukážeme. Někteří lidé vyžadují přímo zázrak, aby v Boha uvěřili. Ale co je to vlastně zázrak? Zázrak či div je něco, co přesahuje lidské schopnosti, jinak bychom se mu vlastně ani nedivili. Všechny zázraky můžeme zařadit do dvou kategorií: vševědoucnost a všemohoucnost. Teď ti ukážu, jak Bůh dokazuje svou vševědoucnost a svou všemohoucnost a jak jsem já sám tento div prožil. A ty se budeš také divit!

V jedné seriózní reportáži jsem viděl neuvěřitelný příspěvek o sektách a náboženských svůdcích. Dnes na světě existuje více než 1 000 lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou Ježíš Kristus! Tito lidé svádějí druhé. Jde jim o moc, peníze, sex... Když jsem se na to díval, vzpomněl jsem si na jeden citát z Bible.

„Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: ‚Já jsem Kristus‘ a svedou mnohé.“ (Matouš 24,5)

Když jsem tento text četl, divil jsem se – a ty to můžeš prožít také! Proč se tomu člověk diví? Z prostého důvodu. Protože se zde setká se „vševědoucností“. Ježíš předpověděl, co se ve světě bude vyvíjet k horšímu, a ono se to také stalo. Chci ti tento div přiblížit, abys ho viděl zřetelněji. Když Ježíš promluvil tato slova, neexistoval na světě ani jediný křesťan. Neexistovaly žádné křesťanské kostely ani misijní společnosti. Neexistovala ani média, která by

umožnila celosvětové rozšíření poselství o Ježíši. Existoval jen Ježíš, který tato slova řekl hrstce lidí kolem sebe. Bylo nepředstavitelné, že by se tato předpověď mohla naplnit. Zkus si teď představit, že bych třeba řekl: „Jednou nastane doba, kdy mnoho lidí o sobě bude tvrdit, že jsou Kornelius Novak.“ Znělo by to asi dost velikašsky, že? Je Ježíš šílenec, nebo je skutečně vševědoucí a všemocný?

Tento příběh jsem si vybral, protože k němu nepotřebuješ vědět další informace. Ale chci ti říci ještě toto: nebylo to tak, že by se Ježíš trefil jen tak náhodou. Bible sestává z 31 176 veršů a z nich 6 408 má v sobě podobný důkaz Boží existence! Tisíce předpovědí se naplnily a stále se před našima očima plní. Ve světové politice, v kultuře,

v náboženství a ve všech oblastech života. Dokonce byly předpovězeny čtyři světové říše v přesném pořadí a jejich přesný vzestup i pád (Daniel 2).

Ale jedna věc je jasná. Pokud výroky a předpovědi z Bible neznáme, pak tento zázrak neuvidíme. Bible je nenahraditelná při našem poznávání, že Bůh existuje. A možná si tady uvědomíš, že Bible je sice stará kniha, ale zároveň je aktuálnější než čerstvý denní tisk! Vždyť slunce je také staré, ale potřebujeme ho každý den. Stejně je tomu i s Božím slovem.

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti... (2. Timoteovi 3,16)

Bůh si vybral tento druh důkazu, abychom se na jedné straně přesvědčili o jeho existenci za pomoci zázraku, ale na druhé straně abychom se díky zázraku nedostali k pouhým náboženským spekulacím, ale našli pravdivé informace přímo v Bibli. Potřebujeme je, abychom mohli porozumět Bohu a smyslu života – a také žít s Bohem v harmonii.

Dvě nabídky:

- Můžeš si objednat zdarma knihu „Důkaz Boží existence“, ve které detailně vysvětlují tyto souvislosti.
- Nabízíme ti bezplatný kurz Bible, kde ti chceme ukázat výše zmíněné souvislosti a odpovědět na tvé konkrétní otázky.

Některé „předpovědi“ Bible se mají naplnit v našem osobním životě. Díky obrácení a víře v Ježíše Krista získáváme odpuštění hříchů a nový život v Božím Duchu! Alex v následujícím příběhu vypráví, jak to prožil on sám.

Obrácení rockera

S rockery jsem se poprvé setkal asi v sedmi letech a okamžitě mne nadchli. Tento způsob vyjádření moci, volnosti a dobrodružství se přímo „vypálil“ do mého srdce. Existence ďábla byla pro mě již od dětství realitou a sám jsem měl dost okultních zkušeností. Líbilo se mi být zlý. Cítil jsem v sobě silnou agresivitu a rád a často jsem se rval. Kvůli těžkému ublížení na zdraví jsem se dostal i do vězení. Po svém propuštění jsem se v jednom baru seznámil s Martinem. Hned jsem si všiml, jak tenhle svalovec stojí ledabytě opřený o výčepní pult. Rychle jsme se dali do řeči. Z rozhovoru postupně vzniklo neobyčejné přátelství, které trvá až dodnes. Už nějaký čas nebyli v Kielu vidět žádní rockeři, a tak jsme se s Martinem rozhodli tento „stav nouze“ ukončit. Shromáždili jsme kolem sebe řadu tvrdých mužů, kteří měli jednu společnou věc: všichni chtěli něco znamenat. Pro Martina, pro mne a několik dalších se věci vyvinuly tak, jak by nás to ani ve snu nenapadlo. Jednou v noci jsem se vracel úplně opilý z diskotéky někde v Kielu. Na parkovišti stála skupina mladých lidí, kteří měli kytary a zpívali něco nábožného. Nevěnoval jsem jejich rozjásanému snažení žádnou pozornost, protože bylo chladno a já chtěl domů. Najednou se od skupinky oddělil mladík, přišel ke mně, vzal mě pevně za ruku a zeptal se, zda jsou mi odpuštěny hříchy. Pocítil jsem nezkrotnou chuť mu jednu vrazit, protože na něco tak drzého jsem v této pozdní hodině neměl náladu. Už jsem se napřahoval k ráně, ale najednou mi bylo jasné, že tenhle člověk bude asi bratr mého kámoše Haukeho. Slyšel jsem totiž nějaké povídačky, že tenhle bývalý rváč, kterého znalo celé město, teď žije s Ježíšem!

Pozval jsem ho k sobě domů, ale předem jsem ho varoval, aby mě nezačal nervovat s tím jeho kostelem. Byl jsem celkem šťastný, spokojený a chtěl jsem jen vědět, co se mu stalo a proč se začal chovat tak divně.

O pár dní později ke mně přišel a vyprávěl mi, že Bůh totálně změnil jeho život. Za jeho prostými a jednoduchými slovy jsem cítil neuvěřitelně mocnou sílu, pro kterou jsem neměl žádné vysvětlení. Neměl jsem nic proti tomu, že se Henning vždy znovu pozval na příště. Chtěl jsem totiž přijít na to, co tím člověkem doopravdy hýbe. Vyprávěl mi o nadpřirozených znameních a zázracích a já jsem tomu nejprve nemohl uvěřit. Ale mluvil také o tom, že Ježíše Krista je možné skutečně zažít. Něco takového jsem předtím nikdy neslyšel.

Naše setkávání pokračovala dál a najednou už to byl rok, co jsem se jednou měsíčně scházel s křesťanem Henningem. Ale ani zdaleka jsem neuvažoval o tom, že by se měl můj život nějakým způsobem měnit. Napadlo mne to až v okamžiku, kdy mi můj nejlepší přítel Martin vyprávěl, že také on doopravdy „zažil Ježíše Krista“. Byli jsme jako bratři, proto jsem to, co říkal, nemohl jednoduše odsunout stranou, musel jsem se tím zabývat. Jenže já jsem svůj život, který se mi dost zamlouval, nechtěl měnit za jiný a neznámý. Dva týdny jsem se umrtvoval a ohlušoval drogami a alkoholem a vyhýbal jsem se všem lidem, kteří měli co do

Alex

činění s vírou. Nicméně vnitřně jsem byl totálně rozervaný: chtěl jsem vědět, jaká je pravda.

Vydal jsem se za Henningem, abych pravdu našel. Byl překvapen, že mne vidí, a já ho hned varoval: „Jestli nezaži-

ju Ježíše Krista stejně reálně jako ty, budu rozdávat rány!“ Když jsem vstoupil do jeho bytu, okamžitě jsem ucítil nevysvětlitelný pokoj, který jsem ještě nikdy předtím necítil. Posadili jsme se na pohovku a začali se modlit. Já jsem řekl úplně jednoduše: „Bože, jestli existuješ, prosím, dovol mi Tě poznat.“ Najednou se mi před vnitřním zrakem bleskovou rychlostí odehrál můj dosavadní život. Kupodivu jen ty špatné věci, ze kterých jsem už většinu zapomněl a o kterých jsem ani netušil, kde se najednou vzaly.

S každým dalším obrazem jsem přímo cítil, jak na mne padá opravdová špína. Byl jsem člověk bez skrupulí, byl jsem schopen bez mrknutí oka rozpárat člověka nožem. Ale v tomto momentě mi bylo najednou jasné, a nebylo to žádné namlouvání si něčeho, že Bůh je skutečný. Věděl jsem, že kdybych teď zemřel, budu navěky ztracen. Ve svém zoufalství jsem volal, aby mi Bůh odpustil. Viděl jsem, jak se strop obýváku rozevřel, a cítil jsem svými smysly, jak na mne někdo vylil velkou vanu vody a ta ze mne spláchl všechnu tu špínu. Věděl jsem v tu chvíli, že mi Bůh odpustil. Byl to úžasný pocit.

Dnes už je to více než dvacet let a nikdy jsem toho kroku nelitoval. Klaus Meine, zpěvák skupiny Scorpions, jednou v interview řekl: „Rock and roll je poslední dobrodružství naší doby.“ Já si myslím, že posledním dobrodružstvím naší doby je poznat Toho, který stvořil nebesa i Zemi. Mé srdce stále patří těm ve společnosti opomíjeným, protože Bůh říká, že vyvolil to, co je ve světě bezcenné. Chci něco udělat pro Ježíše, přidat k té velké práci svůj malý kousek, aby co nejvíce lidí poznalo svobodu, kterou mi daroval Ježíš.

S pozdravem Alex

Alex to myslel vážně, hledal Boha celým srdcem a Bůh se mu dal najít. Odpustil mu jeho hřích, přijal jej za své dítě a on od té doby žije nový život. Mnozí si myslí, že je to příliš pěkné, než aby to mohla být pravda, že jim Bůh chce opravdu odpustit. Říkají: „Kdybys jen věděl, co já mám všechno na svědomí...“ Jistě (!), tvá vina tě odděluje od Boha. To je věc, kterou je třeba vzít vážně. Ale Bůh z lásky přišel v Ježíši Kristu na tento svět a zemřel místo tebe. Ježíš Kristus už za tvou vinu zaplatil. Krev Ježíše může očistit i toho nejhoršího hříšníka.

Vtělený důkaz Boží existence

Ježíš nepřišel na tuto Zem jen tak, z čistého nebe, ale jeho příchod, jeho životní dílo i smrt, jeho vzkříšení a nanebevzetí, to vše bylo předpovězeno asi 330 biblickými prorocstvími, která Ježíš všechna naplnil. Jen na samotném kříži se naplnilo 28 prorocství! Naplnění nejdůležitější předpovědi: Ježíš trpěl a pykal za tvou vinu, abys mohl s jistotou přijmout odpuštění svých hříchů, přijít k Bohu a začít nový život podle Boží vůle.

700 let před tím, než přišel Bůh v Kristu na tuto Zem, oznámil důvod jeho příchodu skrze proroka Izajáše, kterému dal Bůh poselství pro lidi. Bůh Izajášovi ve vidění ukázal, co se v budoucnosti stane na kříži, a Izajáš zapsal to, co viděl. Tady je výňatek z prorocké Boží předpovědi, kterou najdeš v Bibli:

„Byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel.“ (Izajáš 53,5–7)

Bůh zjevil již 700 let před událostmi na kříži důvod Ježíšova utrpení a smrti. Dříve jsem si myslel: „Tohle určitě do

těch starých spisů vepsali v pozdější době nějakí podvodníci!“ Ale mezitím byly nalezeny v kumránských jeskyních svitky Izajášových proroctví, které byly podle vědeckého přezkoumání napsány stovky let před Ježíšem. To je bomba! Bůh doopravdy všechno předpověděl!

Když potom Bůh o 700 let později přišel na svět a veřejně vystoupil v Ježíši Kristu, aby zvěstoval evangelium o Božím království a aby za nás zástupně zemřel, navázal poslední prorok Jan Křtitel na Izajášovu předpověď a zvolal:

„Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ (Jan 1,29)

A tak se také stalo! I když Ježíš všechno dělal s láskou, činil jen dobré, žil svatě a mluvil pravdu, přesto byl hrozným způsobem popraven – možná právě proto. Na kříži ale dokončil odpuštění hříchů! Zbitý, zbičovaný a přibitý na kříž... A to vše místo nás – místo tebe! Ježíš zemřel z lásky k tobě, vzal na sebe trest za tvoje hříchy, abys ty mohl přijmout odpuštění a věčný život.

Když Ježíš veřejně vystoupil, mysleli si někteří, že je dobrým člověkem, jiní ho považovali za dobrého učitele, ale On byl mnohem víc než to! Byl schopen číst v lidských srdcích a předpovídat budoucí události. Musel být prorokem, nebo dokonce zaslíbeným zachráncem. Ježíš tím vším byl, ale ještě něco navíc! To lidé pochopili teprve tehdy, když vstal z mrtvých. To se pak rozsvítilo i tomu poslednímu pochybovači a on vyznal:

„Můj Pán a můj Bůh!“ (Jan 20,28)

Ježíš tuhle větu nemusel opravovat. Řekl to samé učedníkům už předtím, ale oni tomu nechtěli věřit a mysleli si, že to asi dá vysvětlit i jinak.

„Filip mu řekl: ‚Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!’ Ježíš mu odpověděl: ‚Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?’“ (Jan 14,8.9)

Ježíš jim jasně a zřetelně řekl, kým je. Učedníci s ním mnoho prožili, a proto k Ježíši cítili respekt. Nevysmáli se tomuto odvážnému tvrzení, ale mysleli si, že to asi potřebuje nějaký jiný výklad. Nebyli schopni dát si dohromady to, co my už dnes víme a zvěstujeme to tobě: Že Bůh se stal člo-

věkem, aby se s námi v osobě Ježíše Krista setkal! Apoštol Pavel píše:

„Bůh v Kristu...” (2. Korintským 5,19)

„On (Ježíš Kristus) je pravý Bůh...” (1. Janův 5,20)

Tuto skutečnost dokazuje sám Ježíš. Ví, že jako rozumní lidé musíme být opatrní, a sám nás varuje před náboženskými svůdci. Proč máme věřit, že nás právě Ježíš nepodvede? Z jednoduchého důvodu. Ježíš nám k tomu dává důkaz. Podívej se na to, co říká:

„Říkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili, že já jsem to.” (Jan 13,19)

Zde vidíš princip, jak Ježíš dokazuje své božství a dává naší víře pevný základ. Ježíš neříká, že prostě musíš věřit, ale své božství dokazuje tím, co dělá a co jako všemohoucí a vševědoucí vždy dělal. Říká nám určité události předem, aby když nastanou, mohli jsme potom uvěřit, že je vševědoucí a všemohoucí. Podívej se do minulosti. Vše, co Ježíš předpověděl, se naplnilo!

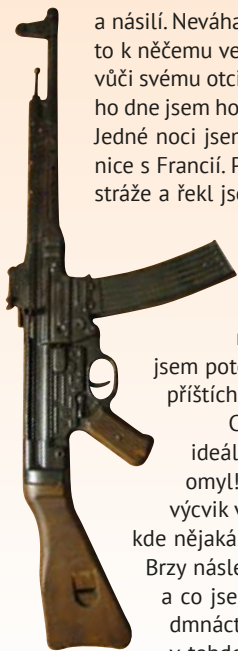
Ještě jednou chci zopakovat naši nabídku: Rádi ti při biblickém studiu ukážeme na konkrétní detaily těchto předpovědí a jejich naplnění, ale také ti řekneme víc o Ježíši.

Skutečnost, že Bůh na kříži trpěl za naše hříchy, abychom my nedostali to, co si zasloužíme, ale abychom se díky tomu mohli opět k Bohu obrátit a žít s ním v harmonii – to je něco, co může změnit každého člověka! Dosvědčit to může i Franky.

Franky, voják cizinecké legie: „Smrt byla mým denním chlebem!“

Už v době, kdy jsem chodil na základní školu, se začal projevovat můj výrazný sklon k násilnostem – byl jsem naprostým opakem mého bratra. Čím jsem byl starší, tím se ještě více zhoršovaly mé činy. Vedl jsem opravdovou válku proti všem a terorizoval jsem své okolí i spolužáky v takové míře, že jsem byl často jen krůček od vyhazovu ze školy. V pubertě to bylo ještě horší: jeden trestný čin za druhým, veškeré prostředky mi byly dobré, pokud se jimi dal šířit teror

a násilí. Neváhal jsem použít nůž a bodnout, pokud to k něčemu vedlo. Soucit mi byl naprosto cizí. Ani vůči svému otci jsem necítil žádný respekt a jednoho dne jsem ho prostě zmlátil. To byl začátek konce. Jedné noci jsem zkrátka zmizel a vydal se na hranice s Francií. Přišel jsem na stanoviště pohraniční stráže a řekl jsem svou školní francouzštinou: „Le-

gion Etrangeré.“ K mému překvapení se mě vůbec na nic neptali. Žádná otázka – kdo jsem, odkud přicházím a kolik let mi je. Dali

mě do kasáren legie Strasbourg, kde jsem potom podepsal svůj první kontrakt na příštích pět let. Dokázal jsem to!

Cítil jsem se jako muž, měl jsem ideály a chtěl jsem změnit svět. Jaký omyl! Brzo se mi otevřely oči. Základní výcvik v nejtvrdší armádě světa. Pokud někde nějaká taková armáda byla, tak právě zde.

Brzy následovalo to, na co jsem byl vycvičen a co jsem podepsal: válka a zabíjení. V sedmácti letech jsem byl poprvé nasazen v tehdejším Zairu, dnešním Kongu. V roce 1978 jsem potom jako parašutista zažil to, co vždy popisovali staří účastníci světové války. Realitu toho, co doopravdy znamená válka, co znamená zabíjet. Sám si život zachránit, ale tomu druhému, nepříteli, život vzít. Poznal jsem, jaké to je, být sám zasažen, zraněn, a přesto mít vůli pokračovat dál.

Když jsem musel zabít prvního člověka, přemýšlel jsem nad tím a měl jsem výčitky svědomí: Co jsem to udělal? U dalšího už mi to bylo celkem jedno. Jen potom už v mém životě nic nebylo tak jako dřív. Tak to šlo rok za

rokem. Ze Zairu přes půl Afriky až k první válce v Perském zálivu (1991) a Balkán – Sarajevo (1992). Dohromady jsem v té době zažil jedenáct válečných tažení. Zabíjení se stalo mým denním chlebem a také se mne to už nijak nedotýkalo. Neměl jsem sebemenší úctu k lidskému životu, byl pro mě příliš jednoduchý. City jsem neznal. I tehdy, když jsem bojoval proti dětským vojákům, jsem tupě dál dělal svou práci.

Potom jsem se po téměř dvaceti letech téhle „práce“ vrátil zpět do vlasti – a nastaly problémy. Nedovedl jsem se správně zařadit mezi lidi. Chlast a drogy určovaly každý můj den. Jednoho dne se ale ozvalo mé podvědomí. Letité zabíjení si začalo vybírat svou daň. Stokrát a stokrát jsem zabíjel a teď se mi v hlavě objevila myšlenka PROČ? „Co jsi to udělal?“ Přece jen jsem uvnitř něco cítil, objevil jsem v sobě „pocity“, ale vůbec se mi to nelíbilo. Pokoušel jsem se je potlačit, dál jsem chlastal a utíkal jsem mezi motor-káře a rockery. Jen tam jsem se cítil dobře. Byl jsem respektován a mohl jsem alespoň dočasně umlčet své nejvnitřnější svědomí – ve rvačkách a násilnostech. Byl to však jen útěk a ani ten se mi nepovedl. Jednoho dne jsem seděl v kavárně a najednou jsem se úplně zhroutil. Má duše a tělo se přihlásily o svá práva. Třásl jsem se po celém těle, nemohl jsem se ani pohnout. Začal jsem omdlávat a cítil jsem ohromný strach. O strachu jsem dosud nic nevěděl, neznal jsem to slovo, nikdy jsem se nebál, neuměl jsem s tím zacházet. Skončil jsem ve voze rychlé záchranné služby a následně na jednotce intenzivní péče. Ukázalo se, že tělesně jsem v naprostém pořádku. Po dlouhém hledání, co by mi mohlo být, mne poslali na psychiatrii, abych se léčil.

Bylo mi řečeno: „Jste vysoce traumatizován válkou. Roky jste v sobě potlačoval skutečnost, vaše psychika silně utrpěla.“ Ani církve se mnou nechtěla mít nic společného –

s potenciálním vrahem, jak se vyjádřil jeden farář. V této době jsem potkal Esther, děvče z vesnice. Její rodiče provozovali křesťanské knihkupectví. Zběžně jsem ji znal a věděl jsem, že měla drogovou minulost. Seznámili jsme se blíže a ona mi vyprávěla o svém životě. Jak žila na ulici, na okraji společnosti a jak jí Bůh pomohl dostat se z toho ven. Dnes je od drog osvobozená a svůj život dala Ježíši Kristu. Poprvé jsem tak slyšel o Ježíši a hned jsem vypěnil. „Jen mě nech na pokoji, neříkej mi ty svoje zbožné řeči a vůbec se mě nepokoušej změnit!“

V následujících dnech mi ale Esther nedala pokoj, zkoušela to stále znovu. A já jí ani příliš neodporoval – vlastně proto, abych měl svůj klid. Jednou mne pozvala na křesťanskou akci a já tam zažil něco, co jsem považoval za nemožné.

Nebyla zde taková ta agresivní atmosféra jako na jiných festivalech, kde je randál a odehrávají se výtržnosti, kde se chlastá a berou se drogy. Ne, tady vládl klid a pokoj, kupodivu žádné předsudky, ke každému tady přistupovali jako k člověku. Cítil jsem se zde tak dobře, jako už hodně dlouho ne. Vstoupil do mne vnitřní klid, který jsem už ani neznal, a vnitřní hlas ve mně říkal: „Pošlu tě tam, kde jsi byl a odkud jsi přišel. Tam budeš hlásat mé slovo, v mém jménu.“

Co to bylo? Byl to Bůh, který ke mně mluvil, nebo to bylo jen zmatení smyslů? Nevěděl jsem a také jsem o tom nemluvil. Jeli jsme domů a já se stáhl do sebe. Musel jsem přemýšlet, ale zároveň jsem potřeboval s někým mluvit. Proto jsem se obrátil na Estheřina otce, který, jak jsem věděl, byl zbožný člověk – křesťan, kazatel a člen vedení baptistického sboru. Člověk, který neznal předsudky, byl dobrosrdečný a pro každého měl připravené ucho k naslouchání. Jemu jsem se svěřil. Pozorně si vyslechl můj příběh, a řekl:

„Kristus, náš Pán, tě našel, a ty jeho. Obrát se, protože k tobě mluvil Pán. Dal ti úkol a odpustil ti.“

Nemohl jsem tomu uvěřit. Mně, vrahovi, který neměl svědomí a zabíjel lidi, který žil svůj život naprosto bezbožně? A přesto – bylo to tak. Obrátil jsem se a bylo to, jako by ze mě bylo sejmuto přetěžké břemeno. Ustaly moje noční můry, můj život se změnil. Stal jsem se klidnějším, dovedu už vycházet s lidmi a respektovat je. Od Ježíše jsem dostal pověření k práci, a proto jsem založil skupinu věnující se lidem žijícím na okraji společnosti, tak jako kdysi já sám – motorkářům, drogově závislým a bývalým válečným kamarádům. Všem těm, kteří potřebují slovo našeho Pána Ježíše více než kdo jiný. Naším pověřením je misijní práce, evangelizace a streetwork v okrajových skupinách. Nazýváme se Ucbones – Icanarmy podle Ezechiele 37: „Ty vidíš kosti, já ale armádu bojovníků.“ V našem znaku je ruka kostlivce, písmeno J, které znamená Ježíš, a tři rudé kapky krve, které symbolizují trojjedinost: Otec, Syn a Duch svatý.

Já jsem zažil odpuštění, Pán Ježíš mi daroval nový život a druhou šanci. Chci mu za to děkovat! Amen. Franky

To je pecka! Bůh odpustil vinu i Frankymu a připravil pro něj nový a smysluplný život! Bůh řekl:

„I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělají jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ (Izajáš 1,18)

Bůh neřekne jednoduše: „Zapomeň na to, není to tak zlé...“, protože naše hříchy jsou zlé a následky fatální!

„Mzdou hříchu je smrt.“ (Římanům 6,23)

Tady vidíš, co si jako hříšníci zasloužíme. Trest smrti! Přesto ale nemusíme být potrestáni...

„Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.“

(1. Petrův 3,18)

„V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost...“ (Efezským 1,7)

Mnozí věří v Boha, ale myslí si, že kvůli množství svých hříchů už nemají šanci. Jiní smýšlejí obráceně a skutečně se ve své samospravedlnosti domnívají, že mohou na Boha udělat dojem svými dobrými skutky. Obojí je špatné! Nemůžeme dobrými skutky odčinit ty špatné. Nemůžeš jet na červenou, a když tě zastaví policista, říct mu: „To je v pořádku, protože včera jsem zastavil na zelenou.“ A jestliže je někdo obviněn z vraždy, tak nemůže říct: „Sice jsem jednoho zabil, ale zato jsem dva lidi zplodil. Takže pořád mám ještě jednoho k dobru!“ Vidíš, že svou vinu nemůžeme ničím odčinit? Každý člověk potřebuje pro svoje hříchy Boží milost, každý člověk potřebuje Ježíše Krista. Jen On může naše hříchy odpustit a také to udělá, jestliže se k němu ve víře obrátíš. A je přitom jedno, co jsi udělal. Bůh ti vzkazuje:

„Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých.“
(Skutky apoštolů 17,30.31)

Bůh ti prominul dobu tvé nevědomosti! Ale teď přišel čas, abys litoval svých hříchů a obrátil se k němu. Jestliže odmítneš Ježíše a to, co pro tebe udělal, tak ti v den soudu nikdo nepomůže a ty budeš muset pykat za své hříchy. Bůh

je milosrdný, ale naše neochota přiznat svou vinu mu brání nám svou milost projevit. Arnold Schwarzenegger byl guvernérem Kalifornie a mimo jiné byl zodpovědný za rozhodování o žádostech o milost. Jednoho dne vypukl velký mediální poprask, protože Schwarzenegger nechtěl omilostnit šéfa gangu a hromadného vraha, který ve vězení odstartoval dráhu úspěšného spisovatele knih pro děti. Lidé si mysleli: „Vždyť přece nelze neomilostnit tak nadaného spisovatele!“ Schwarzenegger na to řekl: „Rád bych mu udělil milost, ale jeho samospravedlivý postoj mi to znemožňuje! On si vůbec nepřipouští svou vinu!“ Stejně je to s Bohem. Bůh se chce smilovat nad všemi lidmi, ale jestliže se v upřímnosti neobrátime, tak nás Bůh omilostnit nemůže a budeme muset jít před soud a do věčného zatracení. Proto Bůh k tobě volá:

„Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvrátte se, odvrátte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít?“ (Ezechiel 33,11)

Člověk nemusí být v hříchu tak hluboko jako Franky, aby přišel k Ježíši. Mnoho mladých lidí v křesťanských kruzích čte tyto příběhy a možná si říkají: „Já jsem vlastně chudák. Nic pořádného jsem ještě neprožil! Nebyl jsem ani závislý na drogách, ani jsem nikoho nezabil, nemám žádný pořádný příběh.“ To je pěkně uhozené! Když vyrůstáš ve spořádané rodině, kde tě rodiče chránili před špatnými vlivy světa a od malička ti vysvětlovali Boží slovo, pak máš to nejlepší svědectví na světě. Kolik bolesti by bylo ušetřeno, kdybychom si toho dokázali vážit! Realita je však taková, že i křesťanské rodiny čelí svým výzvám a nejsou ušetřeny těžkostí. Něco podobného prožil i Milan a chce se s tebou podělit o svůj příběh.

Bůh o mně věděl

Narodil jsem se ve Zvolenu. Oba moji rodiče byli věřící a moji výchovu rozhodně nezanedbávali. Maminka mi často zpívala a každý večer mi četla pohádky na dobrou noc. Otec mi věnoval tolik volného času, kolik jen mohl. Když mi byly dva roky, přestěhovali jsme se do rodinného domku. Můj otec měl velké plány, které chtěl uskutečnit. Chtěl mít malou farmu a přál si, abych se od něj naučil všechno, co sám uměl. Bavilo mne učit se nové věci a se vším jsem chtěl tatínkovi pomáhat. Měl jsem ho prostě moc rád.

Zklamání

Když jsem měl šest let, diagnostikovali mému otci maligní melanom, asi nejzhoubnější formu rakoviny kůže. Lékaři tvrdili, že přišel včas a že chirurgická léčba v tomto stadiu většinou vede k úplnému vyléčení pacienta. Neměl jsem tehdy strach, myslel jsem si, že mému tatínkovi se nemůže nic stát. Všechno vypadalo velmi nadějně. Po několika týdnech léčby nastoupil zpět do práce a já jsem si myslel, že je můj tatínek už zase úplně zdravý. Pracoval tři měsíce a potom to přišlo. Jeho stav se zhoršil, začal se cítit špatně a vyšetření potvrdila, že melanom metastazoval. Jednoho sobotního rána, když jsme se chystali do sboru, nám řekl, že máme jít sami, protože se nemůže postavit na jednu nohu. Postupně se jeho stav zhoršoval a on mohl ovládat stále menší a menší část svého těla. Na konci už mohl jen mluvit. Modlil jsem se, aby Bůh udělal zázrak. Ještě stále jsem věřil, že se všechno může dát do pořádku. Můj otec mi často říkal, že chce, abych byl jako on. Měl velké plá-

ny, které ještě nestihl dokončit, a já jsem stále věřil, že je dokončíme spolu. Zklamání nastalo, když 13. března 2003 tatínek zemřel. Tehdy se zřítily všechny moje pěkné představy o Bohu. Začal jsem jej obviňovat za to, že dopustil smrt mého otce. Přestal jsem s ním v životě počítat. Také jsem nesnášel utěšování: „Všechno bude dobré...“ Věděl jsem, že už nikdy nic nebude dobré. Neuměl jsem si představit, jak budu žít dál. Stal jsem se chlapcem, který už ve svém životě s Bohem nepočítal. Zajímal mne jen kamarádi, sport, počítač. Vztah se spolužačkou, kterou jsem měl rád, se brzy rozpadl.

Nový začátek

Po skončení 9. třídy jsem dostal pozvání na křesťanskou mládežnickou akci s názvem Dotkni se nebe. Zpočátku jsem váhal, ale nakonec jsem se přihlásil a tohoto rozhodnutí jsem dodnes nezalitoval. O Bohu jsem sice věděl, ale nikdy jsem o něm se svými kamarády nemluvil. Tady to bylo jiné. Organizovali jsme pro lidi dny zdraví, roznášeli jsme pozvánky na naše přednášky a dokonce jsme je zvali i osobně. S úžasem jsem sledoval, kolik lidí přišlo a chtěli se dozvědět něco o Ježíši. Ani nevím, jak se to stalo, ale tato práce pro druhé lidi mne velice bavila a cítil jsem se při ní šťastný. Opět jsem zažil, že Bůh vyslyšel mé modlitby a to mi dalo jistotu, že navzdory bolesti a těžkostem, které na mne dopustil, při mně chce stále stát. Nezlobí se na mne, že jsem jej obviňoval za mnoho problémů, které jsem prožil. Od té doby se můj vztah ke Kristu zlepšoval. Chtěl jsem jej poznávat stále víc a myslím, že se mi to celkem dařilo. Dospěl jsem k tomu, že být opravdovým křesťanem je super. Na druhé straně už vím, že být křesťanem znamená, že se mi budou vyhýbat problémy, trápení, nemoci a jiné těžkosti.

6. července 2013 jsem se rozhodl nechat se pokřtít a tím odevzdat svůj život Bohu. Když jsem vyšel z vody, objal jsem svého kamaráda a řekl jsem mu: „Bratře můj, čeká nás nový začátek.“ A opravdu to byl začátek. Tehdy jsem věřil, že to bude úžasné, ale ani po křtu nejsem bez problémů. Nechci posuzovat, jestli žiju lepším nebo horším životem než před křtem. Chci jen říci, že každé ráno, když se probudím, mám jistotu, komu patřím, a jsem šťastný, že mohu Bohu poděkovat za novou příležitost udělat svět okolo mne alespoň o trochu krásnější.

Milan

Logika víry

Člověk se nemusí nejdříve dostat do existencionálních potíží, aby se pak obrátil k Bohu. Aby byl člověk schopen správně se rozhodnout, stačí jednoduše rozumem pochopit, že Boží slovo je pravdivé. Víra v Boha je naprosto rozumná a logická věc!

Proč je zcela jisté, že se Ježíš Kristus opět vrátí na tuto Zem? Z jednoduchého důvodu. Jeho první příchod byl předpovězen více než 330 konkrétními předpověďmi. Bylo předpovězeno místo, kde se narodí, jak zemře a celé jeho působení mezi tím. To vše bylo dopodrobna předpovězeno a přesně tak se to také naplnilo! Když to pochopíme, pak nám naše logika říká, že stejně tak se naplní také předpovědi o Ježíšově druhém příchodu.

Chtěl bych to vysvětlit na jednom příkladu. Představ si, že bych tvrdil, že se mi Bůh zjevil a dal mi pro tebe poselství. Možná bys s tím nechtěl nic mít, protože nechceš mít nic společného s bláznem. Tomu jsem schopen rozumět, pro-

tože na každém rohu stojí nejrůznější svůdci. Ale já bych měl důkaz, že se mi skutečně zjevil vševědoucí a všemohoucí Bůh a dal mi pro tebe poselství. Předpověděl bych ti výsledky příštího mistrovství světa ve fotbale od úvodního zápasu až po finále! Řekl bych ti dopředu, kolik gólů padne a kolik bude rozdáno žlutých a červených karet – prostě všechny výsledky!

Asi by sis nejdříve řekl, že mi asi přeskočilo, ale co bys udělal, kdyby úvodní zápas skončil přesně tak, jak jsem předpověděl? A každý další zápas také? Až do semifinále? Já ti řeknu, co bys udělal! Vzal bys všechny své úspory, šel bys do sázkové kanceláře a vsadil na mnou uvedené výsledky! A byl by to risk? Ne! Protože bys jasně viděl, že jeden zápas za druhým dopadl přesně podle mých slov – tak, jak jsem to předpověděl! To je logika víry. Je zcela rozumné věřit, že se Ježíš vrátí, jak to sám řekl. Jasně totiž vidíme, že se všechny biblické předpovědi spolehlivě naplnily a některé se naplňují i dnes – před našima očima. Je proto naprosto logické a rozumné věřit pravdě v Bibli a vzít ji vážně!

Možná sis nesprávně myslel, že neexistuje žádný důkaz Boží existence a že věda dokázala, že jsme jen „vedlejším produktem vývoje opic“. To si myslel i Petr Novotný, než o tom sám začal opravdu uvažovat.

Z ateisty křesťanem

Jmenuji se Petr Novotný, pocházím z ateistické rodiny a vyrostl jsem v komunistickém Československu. O Bohu se u nás doma nikdy nemluvalo, spíš jsme byli vychováváni k odporu vůči komunistické straně.

Velkou roli v životě naší rodiny hrál sport. Můj otec byl trenérem sportovní gymnastiky a bývalý člen širšího národního týmu. I já jsem se tedy snažil realizovat ve sportu. Začínal jsem gymnastikou a přes fotbal jsem se dostal až k tenisu, u kterého jsem už potom zůstal. Životní filozofie mého otce byla prostá: „Nauč se pořádně sport, aby ses dostal na Západ a mohl mě tam potom pozvat.“ Ale dříve než k tomu došlo, padla železná opona a já se na Západ mohl dostat legálně. Už ale nemělo smysl tam zůstat, protože jsem se každý den mohl vracet domů.

Se zprávou o Boží existenci jsem se poprvé setkal po mém návratu ze základní vojenské služby v dílenském provozu První brněnské strojírny, kde jsem pracoval jako dřevomodelář. Jeden můj spolupracovník tenkrát na sklonku vlády totality, asi v roce 1985, uvěřil v Boha a snažil se mi to nějakým způsobem říci. Pamatuji si jen, že jsem se mu tenkrát vysmál a argumentoval jsem tím, že přece všichni vědí, že jsme se postupně vyvinuli. Až později jsem si mohl uvědomit, v jaké slepotě, hlouposti, nevědomosti a domýšlivosti jsem se nalézal.

Krátce po pádu komunismu jsem byl s otázkou Boží existence konfrontován znovu. Tentokrát to již bylo v místě mého nového bydliště – v Chebu. Potkal jsem své staré přátele, manželský pár, kteří sami uvěřili v Boha teprve nedávno. Jakoby věděli, v čem mám největší problém, začali mi na zá-

kladě vědeckých důkazů vysvětlovat, že evoluční teorie je vědecky nepodložený a neuskutečnitelný lidský výmysl. Kupodivu jsem se jim nevysmál, ale přemýšlel jsem a musel jsem uznat, že jejich argumenty jsou pravdivé. Uvědomil jsem si, že vznik života z neživé hmoty pouhým působením fyzikálních

sil je vyloučen a pravděpodobnost vzniku byť i jen toho nejnepatrnějšího živého organismu působením náhodných okolností je nulová. Na základě rozumového, racionálního a logického uvážení těchto skutečností jsem došel k jednoznačnému závěru, že existuje vyšší, nesmírně inteligentní bytost, nazýváme ji „Bůh“, která nás stvořila. Pochopil jsem, že tak jako nenajdete hodináře v hodinkách, nenajdete ani tohoto Stvořitele v trojrozměrném prostoru a že zcela logicky musí být někde mimo něj. Moji přátelé mi ještě vysvětlili, že o Bohu Stvořiteli mluví úžasná kniha – Bible.

Na základě tohoto poznání jsem uznal existenci Stvořitele, ale to ještě nebylo to nejpodstatnější, byl to teprve začátek hledání.

Toto setkání se odehrálo v době, kdy jsem se již znal se svou budoucí ženou. Oba dva jsme dosud v životě poznali jen komplikované vztahy a obtížně jsme hledali důvěru jeden k druhému. Cítil jsem, že nám něco chybí, že zde musí být nějaký pevný základ a že to nějakým způsobem souvisí s tím Bohem Stvořitelem, o kterém jsem už věděl.

Společně jsme si tedy obstarali Bibli a začali ji číst. A to pěkně od začátku. Moc moudří jsme z toho nebyli, ale měli jsme upřímnou snahu pochopit pravdu a nalézt Boha.

Jako kdyby Bůh naše hledání viděl (a On ho opravdu viděl) a chtěl se nám dát poznat, setkal jsem se nedlouho

poté s člověkem, který mi předal právě tu informaci, kterou jsem potřeboval slyšet. Řekl mi, že Ježíš Kristus zemřel za mé hříchy a že On je ten Stvořitel a Bůh, který přišel na tuto Zemi v těle člověka, aby zemřel za náš hřích. Tím nás zachránil a skrze víru v jeho oběť na kříži nám umožnil návrat do vztahu s Bohem. V tu chvíli jsem sám v sobě věděl, že je to pravda. Uvědomil jsem si nesmyslnost života bez Boha a byl jsem naplněn obrovskou radostí z toho, že život má smysl, že je za ním Boží plán, že Bůh nás zná a chce s námi být navěky. Své pocity bych nejlépe vyjádřil slovy: naplnění, pokoj, jistota, pravda. Najednou jsem věděl, proč tu jsem a jaký má můj život na Zemi smysl.

Následně jsem přijal Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána a začal jsem číst Bibli (počínaje od Nového zákona), abych co nejlépe poznal, jaký Bůh je a co ode mě žádá. Na základě mého svědectví zanedlouho uvěřila i moje žena, takže spolu od té doby můžeme sdílet nádhernou jednotu víry v jediného Boha Stvořitele, v jeho Syna Ježíše Krista i v Ducha svatého. Toho poslal Bůh na tuto Zem jako našeho učitele a průvodce, abychom těmto věcem vůbec mohli porozumět.

Od té doby uplynulo již téměř 20 let. Se svou ženou jsme k sobě našli vzájemnou důvěru a žijeme ve šťastném manželství – na pevném základě, kterým je Ježíš Kristus. Náš společný život nebyl a není vždy procházkou růžovým sadem a museli jsme řešit i velmi vážné životní situace. Víme ale, že v tom všem byl Bůh s námi a pomáhal nám všechno překonat a obstát. V současné době žijeme v Chebu, kde jsme v roce 2004 založili sdružení VINICE CHEB. Naším největším přáním je, aby každý člověk našel pokoj s Bohem a věčný život, který pro nás Bůh připravil skrze oběť Ježíše Krista.

Vaši Petr a Táňa Novotní

Věda dokázala...

Petr porovnával Bibli s vědou a našel pravdu! Následující článek ti poskytne důležité informace, pokud tě toto téma zajímá.

Nejmodernější genetický výzkum nám umožňuje, abychom podle jedinečné genetické informace (DNA) mohli usvědčit zločince nebo abychom podle testů DNA nepochybně prokázali, kdo je s kým v příbuzenském vztahu. Přitom výzkumníci objevili něco zajímavého:

Nejmodernější věda dokazuje skutečnost, že všichni lidé pocházejí z jedné a téže ženy!

Dlouhé roky nás obelhávali a mnozí věřili tomu, že pocházíme z opic. Možná si říkáš: „Ale oni nám přece tvrdili, že teorie evoluce je dokázaná.“

Před soudem platí jen důkazy a žádné teorie. Teorie evoluce je jen „teorie“, která nebyla nikdy dokázána – spíše její pravý opak! V současné době věří stále více vědců na základě důkazů tomu, že je zde Bůh Stvořitel. Již Albert Einstein řekl: „S celým svým poznáním jsem došel k jedinému závěru: musí existovat Stvořitel.“

Podívej se na Darwinovu teorii:

Darwin se například domníval, že oko vzniklo z mateřského znaménka, na které miliony let svítilo slunce. To je nesmysl, protože dnes už víme, že tím vzniká spíš rakovina kůže, a ne oko!

Darwin se domníval, že se život ve své složitosti vyvíjel díky mutacím. V současné době lékařská věda dokazuje, že 96 % mutací je smrtících a zbytek mutací

je pro organismus buď velkou nevýhodou, nebo nejsou dědičné.

V jedné věci se Darwin nemýlil. Věděl, že má-li být jeho teorie pravdivá, potom zde musí existovat nespočet přechodných forem živočichů. Proto také řekl, že vykopávky musí v budoucnosti odhalit miliony „přechodných článků“ a ty dokážou, že jeho teorie je pravdivá. Do současnosti byly objeveny například v kalifornských rašeliništích miliony fosilií, ale ani jediný přechodný článek! V současnosti i někteří vědci mají pochybnosti. Jeden z nich říká: „My už nehledáme jen chybějící článek, protože nám chybí celý řetěz.“ A jiný říká: „Všechny nálezy vykazují znepokojující znaky stvoření.“ Rozumíš tomu? „Znepokojující znaky stvoření.“

Musíš si uvědomit jednu věc: evoluční teorie byla prezentována v době, kdy už měl celý svět plné zuby té převrácené, hamižné a mocichtivé středověké církve. Lidé si uvědomovali, že Bůh nemůže být takový, jak ho prezentuje církev. Mysleli si, že pokud je teorie evoluce pravdivá, budou moci dokázat, že Bůh není. Vidíme, jak do vědeckého poznání zasahuje ideologie. Jeden francouzský vědec řekl: „Nevěříme v evoluční teorii proto, že by byla dokázaná, ale proto, že druhou alternativou je víra v Boha Stvořitele, a v toho věřit nechceme!“

Tento vědec byl alespoň upřímný. Lidé byli tenkrát frustrováni z církevních mocenských hrátek a pochopitelně se jí chtěli zbavit. Proto se evoluční teorie hodila výborně komunistům, aby ji mohli použít pro svou vlastní propagandu. Jejich poselství bylo jasné: „Věda dokázala, že..., a proto jen starci, hlupáci a děti věří v Boha!“ K podpoře těchto hesel se jim hodil každý prostředek. Museli shromáždit důkazy, nálezy a být v tom úspěšní. Takto se stal slavným například „Pekingský člověk“. V jedné jeskyni u Pekingu byly v popelu nalezeny kosti lidí a opic a tím se považovalo za

dokázané, že lidé a opice žili společně! Komunistická propaganda jela na plné obrátky. Teprve o mnoho let později vyšla najevo skutečnost, že toho popela tam bylo do výše dvou metrů a že tedy celá věc musela být trošku jinak: Několik Číňanů bylo zaskočeno výbuchem vulkánu právě ve chvíli, když jedli malé opice... Když toto vyšlo najevo, najednou se záhadným způsobem vytratily všechny „důkazy“.

V Americe byl nalezen zub a na tomto základě byla zrekonstruována přechodná forma mezi opicí a člověkem. Teprve o tři roky později byla ve větší hloubce nalezena kostra, ke které zub patřil! Jednalo se o vyhynulý druh prasete! Uběhla však celá desetiletí, než byla tato věc změněna v učebnicích, protože žádný vědec nechtěl takový „trapas“ přiznat. Ale my jsme pořád tak bezelstní a dál věříme kouzelné formulce: „Věda dokázala!“ Dnes už ale víme, na čem jsme.

Byla například nalezena fosilní ryba jménem Latimérie podivná, o níž se mělo za to, že vyhynula před mnoha miliony let. Najednou byla nalezena živá! A k údivu evolučních teoretiků se za všechny ty miliony let latimérie vůbec nezměnila, což naprosto odporuje evoluční teorii, která se domnívá, že život se během časových období dále vyvíjí.

Co je tedy špatně?
Znamená to snad, že tato ryba není tak stará? Nebo se stáří měřilo špatným

způsobem? Anebo je celá evoluční teorie omyl? Na všechny tři otázky je odpověď ANO! Evoluční teoretikové věří tomu, že Země je miliardy let stará. Podle jejich teorie představují jednotlivé zemské vrstvy dlouhá časová období. Další šok! Bylo nalezeno mnoho zkamenělých stromů procházejících zároveň několika těmito vrstvami. To je jasným důkazem, že vrstvy vznikly najednou, nikoliv během dlouhých milionů let! Tohle do evoluční teorie nezapadá! Ale zapadá to do Bible! Protože v ní nám Bůh podává zprávu o tom, že Země byla zaplavena potopou a přitom, při vsakování vody, vznikly během krátké doby tyto zemské vrstvy i se stromy procházejícími skrze ně. Tím se vysvětlují i další fosilní nálezy, které byly objeveny v různých vrstvách.

V Bibli je napsáno něco zajímavého o tom, že dříve než Bůh seslal na svět potopu, dožívali se lidé mnohem vyššího věku, než je tomu teď. Mnozí to považovali za pohádku. Je tam také psáno, že v tehdejšímu světě nepršelo, ale že půda byla zavlažována vodou vycházející ze země... Když vědci začali zkoumat ozonovou díru, objevili něco ohromujícího. V jejich zprávě můžeme číst o tom, že na Zemi dopadá různé záření z vesmíru a v souvislosti s tím došli vědci k překvapivému zjištění. Předpokládají, že člověk by se mohl dožívat daleko vyššího věku a zvířata by mohla být daleko větší, kdyby naše atmosféra byla taková, jaká je popsána v Bibli v době před potopou.

Není to pozoruhodné? Nejmodernější věda potvrzuje dokonce i ty „nejneuvěřitelnější“ výpovědi Bible! Dovol mi říci jednu věc: V současnosti to nejsou starci, hlupáci a děti, kdo věří v Boha, ale ti, kteří v hlavě něco mají, přemýšlejí a jsou schopni si udělat vlastní názor! Vědců, kteří v existenci Boha věří, neustále přibývá! Leonid Groschnik, žijící v Moskvě, je jedním z předních světových mikrobiologů.

Nevede pouze vědecký výzkum, ale i modlitební skupinu na univerzitě – on, bývalý ateista.

Kdo čte Bibli, ten ví víc! V současné době je možné dokázat, že všichni lidé pocházejí původně z jedné ženy, a v Bibli je dokonce její jméno! Bůh o ní dobře ví, protože ji sám stvořil! Ona není dílem náhody nebo velkého třesku, určeným po krátkém životě k nejasnému konci. My lidé jsme byli Bohem stvořeni proto, že chce s námi žít, a to věčně! Chce s tebou mít osobní vztah, k jehož dokonalému naplnění dojde ve věčnosti! Tvůj život má smysl! Jsi tady proto, aby ses rozhodl buď pro Boha, anebo proti němu. Bůh k věčnému životu nikoho nenutí! On tě jen zve. Čti klidně dál, protože se dozvíš ještě hodně věcí, které potřebuješ vědět.

Mnoho lidí slepě přijímá větu „věda dokázala“. Mnozí jiní věří v nadpřirozené věci. Existuje tolik náboženství a spekulací o Bohu a nabízí se zde samozřejmě otázka, kdo má vlastně pravdu?! Všichni? Nebo nikdo? Kdo nezná důkaz o Boží existenci z Bible, je v nebezpečí, že bude sveden. Markus, jeden z mých kolegů, vyhazovačů ti povypráví, jak se dostal k ezoterice – a jak se seznámil s Ježíšem.

Ezoterik nachází cestu k pravému Ježíši

Jako dítě jsem se o Bohu a Ježíši naučil něco v kostele a při výuce náboženství, ale jednalo se tam spíše o strnulé církevní tradice a věřící lidé na mě působili jako pokrytci. Mé dětství nebylo jednoduché. Hodně jsem se hádal se svou přepracovanou matkou, pak následoval dětský domov,

skinhead, hooligan, soud, vězení pro mladistvé a někdy potom jsem začal pracovat jako vyhazovač v diskoklubech. V této etapě mého života jsem se seznámil s Korneliem, který pracoval ve stejném diskoklubu jako já. Kornelius se netajil tím, že věří v Ježíše a to bylo v tomto prostředí hodně neobvyklé. V té době jsem byl velmi nešťastný. V mém životě byly ženy, drogy – a to vše ve stále větším množství. Po každé dávce se prázdnota ve mně jen rozšiřovala a bylo stále těžší ji unést. Toužil jsem po šťastném životě, po šťastné rodině, kterou jsem nikdy neměl. Vzal jsem si za ženu svou tehdejší přítelkyni a vypadalo to, že se můj sen konečně splní. Začaly se však ve mně stále hlasitěji ozývat otázky po smyslu života. Zaobíral jsem se svobodným zednářstvím, tajnými společenství, UFO a mimozemskými civilizacemi a nořil jsem se stále hlouběji do ezoteriky. Při tom všem, co jsem dělal, mi vlastně šlo jen o to, abych byl konečně šťastný. Chtěl jsem se napojit na božskou kosmickou energii, poznat moc bílé magie, abych se osvobodil od svých závislostí. Prožil jsem nadpřirozené věci, ale neosvobodilo mě to. Naopak mě to stahovalo ještě hlouběji.

Někdy potom jsem zavolaal Korneliiovi. Oba jsme mezitím přestali v diskoklubech pracovat. Měl jsem už dvě děti, malou firmu a Kornelius se mezitím stal Božím poslem mezi motorkáři. Pozval mě na jednu svou přednášku a tam jsem od něj dostal Nový zákon. Muselo uběhnout několik let, než jsem ho začal číst. Ale ten den jednou nastal a já přečetl celý Nový zákon jedním dechem. Právě jsem prožil velmi těžký rozchod s manželkou a dostal jsem se do absolutní krize. Zavřel jsem se doma a vypnul jsem všechno, i svůj mobil. V této krizi jsem úpěl k Bohu a sáhl jsem po Novém zákoně. Celý jsem ho přečetl, zatímco jsem se postil. Potřeboval jsem řešení chaosu ve svém životě. Při čtení jsem se do Ježíše zamiloval! Nerozuměl jsem úpl-

ně všemu z toho, co jsem četl, ale zavolaal jsem Korneliovi a řekl jsem mu: „Přečetl jsem Nový zákon a moc tomu nerozumím, ale to, co chápu, je, že mám milovat své bližní a že potřebuji křest.“

Kornelius myslel, že si z něho dělám legraci, ale já to myslel vážně. Celé ty roky se za mne modlil a nemohl najednou pochopit, že chci jít za Ježíšem. Setkali jsme se a vysvětlil mi některé věci z Božího slova a o Ježíši. Začal jsem navštěvovat křesťanská shromáždění a tam jsem chodil také na biblické kurzy a na modlitební setkání. Dodnes tato setkání s radostí navštěvuji. Na začátku mi dělalo problém některým věcem rozumět, protože jsem si spojoval biblické pravdy s ezoterickými spekulacemi a potom jsem je zákonitě špatně chápal. I v ezoterice je totiž řeč o Ježíši a o andělech, a tak jsem některým věcem z Bible zpočátku rozuměl nesprávně. Musel jsem pochopit, že Ježíš není ten Ježíš, o kterém učí ezoterika, ale že je Stvořitelem. Je Pánem a Bohem!

Dříve jsem se modlil k andělům, ale potom jsem díky čtení Bible přišel k lepšímu pochopení. „Já jsem šéf firmy a také nechci, aby se zákazníci domlouvali s nějakým učněm, ale aby hovořili přímo se mnou!“ Navíc jsem poznal, že andělé, ke kterým jsem se kdysi modlil, byli andělé, kteří odpadli od Boha a kteří nedělají nic jiného, než že lidi od Boha odvádějí, aby nepoznali, jaký opravdu je. Pochopil jsem, že musíme přijít k Ježíši, protože On je ten šéf! A musel jsem pochopit i mnoho dalších věcí, obzvláště skutečnost, že mi Ježíš opravdu chce odpustit mé hříchy, které může smýt pouze jeho krev. Do té doby jsem se totiž s pocitem viny vyrovnával pomocí ezoteriky. Ale jedna věc mi je dnes naprosto jasná: Svého obrácení a křtu jsem nikdy nelitoval! Díky Boží milosti a jeho pomoci mohu dnes poznávat jednu pravdu za druhou a díky tomu mě Bůh postupně

osvobodil od mých závislostí, které mě zotročily. Pravda o Bohu mě osvobodila. V Ježíši jsem našel lásku, harmonii a především pokoj, po kterém jsem tak toužil. Chci za to Bohu poděkovat!

Markus

Náboženství

Markus žil s falešnými ezoterickými představami o Ježíši, o duchovních bytostech, andělech i o smyslu života. Všude na světě existuje nespočet domněnek o Bohu a stejně tak mnoho různých náboženství. Někteří lidé si myslí, že všechna náboženství pocházejí od Boha a že všechna také k Bohu vedou, ale opak je pravdou! Všechna náboženství vznikla díky lidem, kteří Boha neznali. Na počátku stál člověk bez Boha, který uvažoval o tom, jaký by Bůh mohl být – nebo byli tito lidé přímo vedeni satanovými anděly. Z toho se později vyvinulo učení, které se šířilo. Postupem času se utvořily rituály a tradice a některá z těchto náboženství jsou rozšířena po celém světě. Na první pohled je člověk oslněn velikostí, učením i praktikami, ale měl by se podívat na začátek! Na počátku byl člověk bez Boha a výsledkem je pouze bezbožné náboženství, které k Bohu nevede, ale naopak vede pryč od Boha! Apoštol Pavel jasně a zřetelně

říká, kdo stojí za různými náboženstvími a kdo je jejich zakladatelem:

„Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony.“ (1. Korintským 10,20)

Jednu věc by sis měl uvědomit: Žádné náboženství nemá takový důkaz o Boží existenci, jaký nacházíme v Bibli! Žádný náboženský spis nemá důkaz o Bohu v tolika naplněných předpovědích, jako je tomu u Bible. A Bůh v Bibli varuje před falešným náboženstvím, protože když věříme nesprávným věcem o Bohu, pak jsme v pokušení také nesprávně žít a jednat a to v konečném důsledku vede k věčnému zatracení. Bohu není jedno, čemu věříme. Víra není jen naší osobní věcí! Celý svět má dnes strach před jedním konkrétním náboženstvím, protože tito lidé věří, že musí všechny jinověrce pobít. Vyhazují se do vzduchu náložemi v davu lidí a šíří kolem sebe strach a děs. Jak jinak můžeme lépe poznat, že víra nikdy není osobní věcí. Celý svět má strach. Bůh se nám zjevil v Bibli a chce, abychom se odvrátili od náboženských domněnek a abychom svůj život postavili na pevném základě Bible a žili s Bohem v harmonii.

Pozor! Existuje také nespočet křesťanských náboženských proudů, které Bůh nikdy nechtěl. Už Ježíš řekl lidem ve své době:

„Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“ (Matouš 15,8.9)

Přesně to se děje v mnoha církvích i dnes. Mnoho z toho, co se učí a co se žije, je přesným opakem toho, co Bůh říká! Ale

většina lidí slepě jde za svými tradicemi, aniž by si ověřili, co se o tom v Bibli skutečně píše. Přitom Bůh ve svém slově jasně varoval před úpadkem víry nejen v průběhu celých dějin, ale i dnes.

„Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami...“ (1. Timoteovi 4,1)

Bůh předpověděl, že se do církve budou vkrádat dokonce démonské nauky! A skutečně můžeme v církevních dějinách zřetelně vidět, kde a jak pohanské učení a představy vnikly do křesťanství. Tomuto špatnému vlivu je třeba se bránit! Bůh nikde neříká, že máme jednoduše důvěřovat církevním tradicím, ale když vezmeme Boží slovo vážně, musíme srovnávat, zda je učení a praxe naší církve v souladu s tím, co Bible říká. Ale jak děsivá je skutečnost, že skoro všichni křesťané nechávají na svou Bibli doma padat prach a následují tradice. Kdo vezme vážně tento jediný verš, musí pochopit, že žít bez vedení Bible znamená vystavovat se extrémnímu nebezpečí.

Rádi ti v osobním rozhovoru nad Bibli ukážeme některé široce rozšířené bludy a nesprávná učení, ale také biblické pravdy, abys vše mohl dobře porovnat.

Bůh nemá zájem o nějaké povrchní vyznání a zřetelně varuje před falešným učením a před nesprávnými církevními tradicemi. Bůh s tebou chce žít v souladu. Jak našel Olli, bývalý punker, harmonii v životě s Bohem, to si můžeš přečíst v jeho příběhu.

Punker a skinhead křesťanem

Prošel jsem vším, čím se projít dalo. Za časů bývalé NDR jsem byl punkerem, byl jsem ve vězení pro mladistvé. Celá léta jsem byl zapojen do hnutí militantních fotbalových fanoušků „hooligans“, byl jsem neonacistou... Alkohol, nenávist a násilí – to vše ovládalo můj život, a přesto mi Bůh v mém životě velice často podával pomocnou ruku. Já jsem ho pokaždé odmítl, ale On nepovolil. Děly se mi podivné věci. Na jedné motorkářské párty jsem se již značně opilý setkal s křesťanskými motorkáři se žlutým křížem na vestě. Kluci mi vyprávěli své osobní zkušenosti s Bohem a já jsem vůbec nevěděl co s tím. Byl to nezapomenutelný a srdečný večer – vnímal jsem to i přes svou podnapilost – a skončil společnou modlitbou. Jeden z nich mi dal na závěr speciální Bibli pro motorkáře. Kdo mohl tušit, že se tato kniha stane rozhodujícím základem mého života.

Můj herecký talent

Moje hospoda, kde se scházeli fotbaloví fanoušci, nevynášela zrovna nejlépe, takže jsem se začal poohlížet po nějakém dalším zdroji příjmů. Jeden prohnáný kámoš přišel s nápadem, který se mi náramně hodil do krámu. Radil mi, abych se „hodil marod“ a nechal se lékařsky uznat práce neschopným. Získám tak peníze z nemocenského pojištění, protože se o mne „jakožto o nemocného občana“ bude starat stát. K tomu, abych dostával na ruku peníze bez

práce, musela moje nemocenská trvat minimálně jeden rok.

Snažil jsem se, jak nejlíp jsem uměl, a začal jsem hrát divadlo. Všichni uvěřili tomu, že mám deprese. Ze začátku mě dokonce bavilo vodit lékaře a terapeuty za nos a došlo to až tak daleko, že jsem byl na delší dobu hospitalizován. To už mi to ale začalo přerůstat přes hlavu. V Bibli, kterou jsem neustále četl, je psáno, že Ježíš zachraňuje. Bez dlouhého přemýšlení jsem se pomodlil k Bohu, aby převzal režii nad následujícím obdobím. Najednou jsem měl dostatek času a nahlédu na to, abych uviděl, jaký to vlastně žiju život a jak hluboko vězím v hnoji. Během svých osamělých procházek jsem si stále více uvědomoval, že základem mého života je sobectví a lež. Bibli jsem se věnoval stále intenzivněji a na dlouhých procházkách jsem stále více přemýšlel o bezvýchodnosti mého života.

Vyzval jsem Boha

Ve čtvrtek 21. 11. 2002 jsem kolem poledne opustil kliniku, abych podnikl dlouhou procházku. Tento den jsem šel jiným směrem než obvykle. Pro mne dosud neznámá cesta mne vedla do lesa. Odvážil jsem se přímo vyzvat Boha: „Ježíši, jestli opravdu jsi, tak máš teď možnost se mi představit. Teď, tady, v tomhle liduprázdném lese, beze svědků.“ Rozhodl jsem se chodit a běhat tím lesem tak dlouho, dokud se mi Ježíš neukáže – i kdybych musel chodit třeba dva dny. Jak jsem tak šel lesem a zároveň stoupal do kopce, vyzval jsem Ježíše podruhé: „No tak, Ježíši, dělej, ukaž se mi,“ volal jsem do nebe. A stále jsem přitom šel nahoru do toho kopce. „Kde jsi? Nebo věří snad miliony lidí v nějaký lidský výmysl?“ Ano, vyzýval jsem Boha.

Došel jsem na vrcholek kopce a uviděl jsem tam obrovskou usedlost, která vypadala skoro jako zámek nebo

panský dům. Všechno ve mně vřelo. Cítil jsem, že se brzy něco stane. Náhle jsem stál před velikou cedulí, na níž jsem četl „Centrum víry“. Nacházel jsem se na pozemku biblické školy. Třásl jsem se a ptal se sám sebe: „Je tohle odpověď?“ Jako v transu jsem si vzal z dřevěného kastlíku upevněného na dveřích biblické školy letáček.

Byl to sešitek od Reinharda Bonnkeho nazvaný „Od minusu k plusu“. Zatímco jsem pomalu odcházel směrem k městu, začal jsem ten sešitek číst. Neslyšel jsem nic, žádný zvuk ani krok, nic jsem nevnímal – četl jsem sešitek, doslova jsem ho hltal. Slovo za slovem, větu za větou. A najednou se mne někdo dotkl. Zmateně jsem se otočil: a tam stál on – Jörg. Už jsem počítal se vším, ale přesto mi následující otázka vzala půdu pod nohama. „Hledáš někoho?“ Naprosto klidně se mi díval přímo do očí a řekl: „Myslím, že hledáš Boha.“ Všechno se v tu chvíli zastavilo. Zmateně jsem se zeptal: „Ty jsi Ježíš?“ Jörg se usmál a odpověděl: „Nejsem, ale mám s ním dobré spojení.“

Když si dnes vzpomínám na tento dialog, jsem rád, že u toho byli jen Jörg a Ježíš. Po vzájemném představení mě Jörg pozval na shromáždění v příštím týdnu.

Nejdřív jsem se musel posadit. Seděl jsem na lavičce v parku mezi dvěma klinikami a dočetl jsem traktát až do konce. Na poslední stránce byla napsaná modlitba odevzdání se Bohu. Bylo mi naprosto jasné, že stojím před životním rozhodnutím. Vědomě a s přesvědčením jsem se 21. 11. 2002 ve 14:55 hodin modlil modlitbu odevzdání se Bohu. Ne jednou, ne dvakrát, ale hned třikrát.

V těch několika málo minutách mi před očima proběhl jako film celý můj dosavadní život. Viděl jsem všechny lidi, které jsem zranil a kterým jsem ublížil. Viděl jsem mnou zkopaného, zkrvaveného fotbalového fanouška na Alexanderplatz. Uviděl jsem zločiny, podlosti a sprostoty, kterých

jsem se dopustil. Přepadly mne pocity viny a hnusu. Tolik lidí muselo kvůli mně trpět. Vězel jsem ve špíně až po uši. Mohl mi Bůh to všechno odpustit? Mohl jsem to všechno odhodit na „kříž z Golgoty“? Ano, mohl jsem. Ano, směl jsem. A já jsem to udělal. Brečel jsem jako želva. Konečně jsem dorazil domů. Nebe se otevřelo.

Děkuji, Pane. Byl jsem znovuzrozený člověk. Všechno, co se událo před oním mezníkem 21. 11. 2002 ve 14:55, patřilo ke starému Ollimu. Najednou jsem si uvědomil, jak krásná je příroda. Kopce, hory, stromy, louky – všechno bylo Bohem tak fantasticky stvořeno. Nad to všechno jsem v sobě cítil touhu ponořit se do Bible. Musel jsem přece toho Ježíše, kterému jsem právě předal svůj život, lépe poznat.

V současnosti se opět pohybuji v berlínském podsvětí – s tím nejlepším poselstvím na světě. S tím Jörgem, který mi tenkrát poklepal na rameno u „Centra víry“, pracujeme mezi sociálně slabými dětmi, pomáháme prostitutkám, punkerům... A smíme prožívat, že Ježíš žije a dělá to samé, co dělal vždy. Přijímá lidi, kteří se k němu upřímně obracejí a chtějí s ním začít žít nový život. Pro to stojí za to žít!

Olli

Olli prožil přesně to, o čem mluvil Ježíš: „Narodil se znovu.“ Obdržel nový život od Boha, aby pro něj žil. Žádný člověk se po své smrti nevrátí zpátky jako červ nebo jablko. To „znovuzrození“, přesněji řečeno „nové narození“, musíme prožít už tady na Zemi – je to ta chvíle, kdy nacházíme víru v Ježíše a obracíme se k Bohu. Proč tak málo lidí bere na vědomí, že jen Ježíš může náš život obnovit, naplnit a požehnat nám a naplnit naše srdce pokojem? Problémy lidstva i jednotlivých lidí může stěží vyřešit jakýkoliv politik nebo psycholog, pokud přitom ignoruje Boha. Násilí a ztráta smyslu v naší společnosti narůstá a stále více se šíří

po našich ulicích. Víme toho o psychologii víc než kdykoliv předtím, ale lidé jsou víc psychicky nemocní a roste v nich násilí. Víme toho o pedagogice víc než kdykoliv předtím, ale vězení jsou přeplněná.

Proč nechceme uznat, že je pravdou to, co říká Bible?!

„Lid, který nezná Boha, zajde!“ (Ozeáš 4,6)

S naší bezbožnou evropskou společností to jde z kopce, rozpadá se a chátrá, protože nechce poznat ani uznat Boha. Bůh by rád přijal celý národ a proměnil ho! Dám příklad – Almolongo, město, ve kterém se denně opíjelo 20 000 lidí. Tři přeplněné věznice, jedna hospoda na druhé, téměř všichni muži denně v lihu, všudypřítomné násilí a ztráta smyslu, ženy a děti zneužívány, obrovská nezaměstnanost... V současnosti je 95 % obyvatel znovuzrozenými následovníky Ježíše a celé město je úplně změněno! Ty tři věznice jsou prázdné a uzamčené, z hospod se staly modlitebny, lidé se drží Božího slova a ulice jsou plné lásky, radosti a pokoje. Všichni mají práci, protože neplodná půda se pojednou stala plodnou, a to tak plodnou, že ji přicházejí zkoumat vědci z celého světa! A město rozkvétá v Božím požehnání. Bůh říká:

„Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“ (2. Korintským 6,16)

Žít v harmonii s Bohem

Harmonie s Bohem je možná a nutná! Můj život byl dřív jen chaos a já si myslel, že harmonie je jen nějaká fata morgána. Vždy jsem prásknul dveřmi a zařval: „Dejte mi pokoj!“ Ale pokoj jsem nenacházel. Při jedné cestě do Skandinávie jsem seděl na vysoké skále a díval jsem se po krajině. Stromy se jemně kývaly ve větru, tráva na velké louce se pohybovala jako lehké vlnky... a v mé hlavě se najednou objevila myšlenka: „Všechno je tady v takové harmonii.“ A hned po ní následovala ještě jedna myšlenka: „Jen ty se sem nehodíš!“ A byla to pravda.

V té době byl můj život v naprostém chaosu. Nedávno mě Bůh zachránil, když na mě nějaký muž vyběhl s nožem, ale já jsem potřeboval něco víc než jeden zázrak! Musel jsem Božímu slovu lépe rozumět, musel jsem najít odpovědi na své otázky, rozhodnout se, změnit některé věci... Ale v tom okamžiku jsem pochopil: Harmonie může existovat jen tehdy, když žijí jako stvoření v harmonii se svým Stvořitelem. Řekl jsem Bohu upřímně, že s ním chci žít v harmonii a je mi jedno, jak to bude vypadat!

Při čtení Bible se mi pak rozsvítilo. Proč na tento svět přišel Bůh v Ježíši Kristu? To je jasné! Jen díky Ježíši můžeme vidět, **kdo Bůh je a jaký doopravdy je!** Jen tak se můžeme osvobodit od „náboženského života“ a skutečně žít s Bohem. Bůh se ale stal člověkem. Proč? To je přece také jasné. Jen díky Ježíši můžeme konečně pochopit, co to znamená **být skutečným člověkem!** Ježíš je normou, standardem skutečného lidství. A jak Ježíš žil? Žil v naprostém souladu s Bohem. Na Ježíši můžeš vidět, že i my lidé můžeme žít **v harmonii s Bohem** a jak to vypadá. Pro to vše

potřebujeme Ježíše. Potřebuješ Boha, abys byl člověkem! Jen když vidíme, jak Ježíš žil, můžeme poznat, jak úžasný tenhle život je. A pak budeme i my po takovém životě toužit. Bůh chce s tebou žít, stejně jako žil s Ježíšem. A ty smíš žít s Bohem, jako žil s Bohem Ježíš.

Když opravdu pochopíme, kdo Ježíš Kristus je, a když se z celého srdce k Bohu obrátíme, pak toto rozhodnutí změni celý náš život. Tvůj celý život se má podřídit Boží vůli! Tvé cíle, tvé priority, tvé činy, tvá motivace a nastavení. Jednoduše všechno. Když jsem se kdysi chtěl stát mistrem v kulturistice, podřídil jsem tomuto cíli všechno. Jídlo, spánek, trénink, finance, společenské kontakty... Nebyla to pro mne žádná oběť, protože jsem po tomto cíli toužil. Stejně tak je tomu, když pochopíme, že nás Bůh zve do svého nového a věčného světa. Když pochopíme, jak důležitý je Ježíš a nový život s Bohem, pak změníme svůj život, své priority a hodnoty – ne z tíživé povinnosti, ale dobrovolně a z přesvědčení. Ježíš říká, po jakém cíli máme toužit:

„Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

Mám rád jeden Ježíšův příběh:

„Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ (Mt 13,44)

Tento muž nepřináší žádnou „oběť“. On totiž ví, že nejlepší pro něj bude, když prodá všechno a zajistí si přístup k pokladu. Jeho žena možná bude vyvádět, protože o pokladu nic neví, a bude bezradná, protože její muž najednou všechno prodává. Mezi oběma těmito lidmi je jeden rozdíl. Ten muž

ví něco, co ona neví. A v tom to je. Musíme rozpoznat pravdu o Bohu a jeho věčném království a uvěřit jí. To mění všechno.

Kdo opravdu věří, z toho se stane jiný člověk, tak jiný, že zde Ježíš hovoří o novém zrození (J 3)! Začíná tu nový život! Nemůže to být nic jiného. Díky víře v Ježíše Krista se stáváš Božím dítětem a máš nové cíle, priority, hodnoty, nové životní nastavení... Bůh s tebou chce skutečně žít v harmonii.

Čím chceš Boha nahradit? Po naší planetě chodí tolik lidí a chtějí stále víc, výš, dál, hlouběji, hlasitěji, extrémněji, dráž, naléhavěji... **Rychlost, ve které žijeme, ukazuje na naši vnitřní prázdnotu, která nás žene ke spěchu.** Představ si, že bys měl hlad. K čemu ti bude 20 hamburgerů? Žízeň je jiná kategorie – pro uhašení žízně potřebuješ vodu! Není možné vodu nahradit 20 hamburgery. Stejně je tomu i s Bohem. Stvořitele nemůžeš ničím nahradit, protože On je v jiné kategorii! Na tomto světě nikdy nenajdeš naplnění, protože jediný, kdo ti ho může dát, je Bůh. Ježíš řekl: „Já jsem voda života! Já jsem chléb života! Já jsem světlo světa!“ Ježíše nemůžeš ničím nahradit!

Nejdřív mi rozbili lebku a pak mě zapálili...

Narodil jsem se v městečku Eckernförde a vyrůstal jsem v severoněmeckém městě Kiel – jako druhé dítě v nevěřící rodině. Už jako malý jsem se pohyboval často na ulici. Oba moji rodiče byli totiž stále velice zaměstnaní. Ve svých 13 letech jsem měl poprvé zkušenost s hašíšem a to bylo zlé. Jediné, co mne ještě drželo, byl sport. V roce 1987 jsem musel

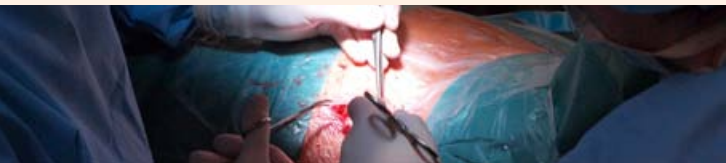
na vojnu a tam jsem do toho znovu spadl: alkohol, opět drogy – prostě všechno dohromady. Po vojně, v roce 1989, jsem v Kielu poznal jinou partu, tentokrát už šlo o heroin a kokain. Hodně rychle jsem se dostal do těžké závislosti. Můj kolega v práci, který byl znovuzrozeným křesťanem, mi vyprávěl, že mne Ježíš může od drog osvobodit. Vysmíval jsem se tomu a říkal jsem, jak mě chce nějaký Ježíš osvobodit z mé závislosti, když v žádného Boha nevěřím.

Heroin mne ničil čím dál víc. Už jsem nemohl ani pracovat a hrozil mi finanční bankrot. Kvůli nedostatku peněz jsem se také dopustil mnoha trestných činů. Po třech letech jsem se snažil s drogami skončit a podstupoval jsem odvykací kúru. V té době mě můj bratr Olaf vzal do shromáždění („Sbor Boží“) v Kielu, kde se za mne modlili. Díky těmto modlitbám mne Pán osvobodil od mé těžké drogové závislosti. Vůbec jsem tomu nemohl uvěřit, ale byla to pravda – byl jsem osvobozen. V roce 1990 jsem předal svůj život Ježíši. Začátek to byl dobrý, ale jen do chvíle, kdy jsem poznal člověka jménem Haucke. Říkal, že je také křesťan; přesto jsme oba začali opět brát drogy. „Hráli jsme si“ s Bohem a to mělo své následky.

Tak to šlo osm let. Oba jsme během té doby obdrželi proroctví, že jestli si nepřestaneme s Bohem hrát, tak nás odtud odvolá – tedy zemřeme. Neposlechli jsme a pokračovali jsme v našem nezodpovědném životě. Haucke v roce 1998 zemřel za obzvlášť drsných okolností. Já jsem se pak přestěhoval do města Wismar. Svůj život jsem tam dále prožíval bez Boha a v ničem jsem ho neposlouchal. V roce

2000 na mne byli poštváni dva lidé, jejichž úkolem bylo mě zabít. Chytli mne, několika ranami mi rozbili lebku a pokusili se mne zapálit. Přestože jsem žil tak hříšným životem, držel nade mnou Ježíš svou dlaň a já jsem zázrakem přežil. Měl jsem naprosto rozmlácené a zlámané obličejové kosti a ležel jsem pak pět týdnů v nemocnici ve městě Rostock. To, že jsem ještě na živu, je Pánův zázrak. Před převozem do nemocnice jsem ležel ve svém bytě dva dny v bezvědomí.

Operace mého obličeje trvala 7 hodin. Díky Bohu probíhalo uzdravení velice rychle. Po pobytu v nemocnici mi můj bratr v srpnu 2000 obstaral práci a bydlení v Ittlingen v jižním Německu. Všichni moji spolubydlící byli křesťané. Velmi intenzivně se za mne modlili a já jsem zde znovu předal svůj život Bohu. V době, kdy byli souzeni lidé, kteří mě chtěli zabít, dal mi Bůh vůli a sílu k odpuštění. Když jsem v soudní síni dostal poslední slovo, řekl jsem jednomu pachateli: „Odpouštím ti proto, abys poznal Ježíše Krista!“ Můj advokát si myslel, že jsem opilý, ale to jednal skrze mne Bůh.

Od roku 2003 jsem šťastně ženatý se svou ženou Anne-rose a vydal jsem se cestou zodpovědného života s Ježíšem. Stále se učím z Bible o Bohu a o jeho záměrech se světem a to posiluje moji víru. Jsem Bohu nesmírně vděčný, že mohu cítit a zažívat jeho milost a odpuštění a že mne a mou ženu používá k tomu, abychom pomáhali druhým.

Stefan Lose

Máš svobodu Božího dítěte?

Nepochopitelné: rozbili mu lebku a podpálili ho! Bylo by nanejvýš pochopitelné, kdyby k nim Stefan cítil nenávisť – a on je nejdřív skutečně nenáviděl. Ale jestliže působí milost a síla Boží – a člověk se cele vydá Boží všemohoucnosti – dokáže prolomit každý začarovaný kruh. To potom působí síla Boží opravdu mocně. Ničit druhé lidi, to umí každý. Pravá Boží síla je ta, která dokáže odpouštět. Síla, která dovede prolomit začarovaný kruh nenávisť. Síla, která by změnila celý svět. Kdyby svět vzdal Bohu čest a chválu, potom by vše vypadalo jinak, protože Ježíš nám tuto sílu zaslíbil:

„Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky...” (Skutky apoštolů 1,8)

Podle toho se pozná, zda je někdo k Bohu upřímný nebo ne. Mnozí chtějí důkazy o Bohu, ale Bůh jim dává svědky, kteří dosvědčují svým životem, že Ježíš žije! Jedno je ale jisté: Kdo nechce druhým odpustit, ten zabraňuje Bohu, aby odpustil jemu.

***„Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš nebeský Otec vám neodpustí vaše přestoupení.”
(Matouš 6,14.15)***

Jde o příliš mnoho, než aby to Bůh s námi vzdal. Jde o věčný život nebo o věčné zatracení! Kdo tomu porozumí, ten bude podle Božích slov důsledně jednat. Kdo to myslí s Bo-

hem opravdu vážně, ten bude ze svého začarovaného kruhu vysvobozen. Ježíš řekl:

„Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní.“ (Jan 8,36)

Máš tuto svobodu Božího dítěte? To není žádná falešná svoboda! Jsem už mnoho let na cestách mezi motorkáři po celé Evropě. Mezi nimi se často o „svobodě“ mluví, jenže pravý opak je pravdou. Mnozí chápou pojem svobody až tak dalece zkresleně, že si ospravedlní všechno, co je spojené s drogami a ostatním odpadem, který mohou získat, a dnes jsou uvězněni ve svých závislostech. To není žádná svoboda! Mnozí si mysleli, že svoboda je porušovat všechny zákony a přitom být nedotknutelný. Dnes sedí ve vězení. Je

tohle svoboda? Mnozí si mysleli, že budou ještě „svobodnější“, když se stanou členy nejsilnějších motorkářských klubů. Tam pak ale musí dodržovat tolik pravidel, že by je to předtím ani ve snu nenapadlo. Najednou se sami stávají lidmi, kterými nikdy nechtěli být. Co má tohle společného se svobodou? To je čistá a naprostá svázanost v začarovaném kruhu seberealizace.

Jako lidé máme jen dvě možnosti: buď představujeme duchovní Boží bytost v nás, nebo satan skrze nás předsta-

vuje svou bezbožnou bytost. Může Bohu stačit, že věříme tomu, že existuje?... Ne! Boží vůlí je, abychom byli stále víc podobní Kristu a abychom pod vlivem Ducha svatého mohli svým životem představovat život, skutky a slova Ježíše Krista. Satan si naproti tomu přeje, aby lidé prosazovali sebe a svou vůli. Následující srovnání nám to lépe ozřejmí:

Chci brát Boha za slovo.

Moje já tíhne k relativizujícím vlastním interpretacím Božího slova.

Chci se v životě řídit podle Božích spravedlivých měřítek a jeho nařízení.

Moje já je spravedlivé a samo pro sebe rozhoduje o tom, co je dobré nebo špatné.

Svá provinění chci ihned uvidět, přiznat a napravit.

Moje já naproti tomu tíhne k sebeobhajování a k sebeospravedlňování.

Chci vyhovět nároku Boží svatosti a nechat sám sebe skrz naskrz posvěcovat až k dokonalosti.

Moje já je spokojené samo se sebou a chce zůstat takové, jaké je.

Chci nesobecky sloužit Bohu i lidem.

Moje já to svým sobectvím znemožňuje.

Chci milovat Boha i své bližní jako sám sebe.

Moje já touží pouze po sobecké sebelásce.

*Chci žít v Božím pokoji,
který převyšuje každé lidské
pomyšlení.*

*Chci Boha vyvyšovat
a chválit.*

*Celým svým životem chci
představovat Krista.*

*Chci najít svou identitu
v Bohu a v Kristu.*

*Chci poznávat svou skuteč-
nou hodnotu podle toho, jak
draze mne Bůh vykoupil.*

*Chci žít se zdravým pozná-
ním Boha, abych z něho
čerpal svatost k životu
a schopnost ke službě.*

*Chci svůj život a službu
utvářet na základě důvěry
v Boha a využívat schop-
nosti a dary, které mi dal.*

*Moje já si přeje sebeuspo-
kojení.*

*Moje já chce chválit a vyvy-
šovat sebe sama.*

*Moje já chce prezentovat
sama sebe.*

Moje já hledá jen sebe.

*Moje já ničí můj život i služ-
bu tím, že způsobuje pro-
blémy se sebehodnocením,
které se projevují pocity
méněcennosti, nebo naopak
domýšlivostí a velikášstvím.*

*Mé já si je vědomé pouze
sebe sama a omezuje mne
jen na mne samotného.*

*Moje já umí, myslí a jedná
jen na základě důvěry
v sebe sama a omezuje
mě jen na moje možnosti,
schopnosti a také nedosta-
tečnosti.*

Přijde-li na to, chci pro Boha trpět.

Chci ve všem s vděčností rozpoznávat Boží milost.

Chci žít pod vlivem Ducha Božího a neprosazovat sama sebe.

Chci se svobodně a z vlastního přesvědčení odevzdat pod Boží vládu.

Chci plně uchopit spásu a prožívat spasení, uzdravení a posvěcení.

Nový život v Kristu chci žít věčně.

Moje já ničí můj život a službu sebelítostí.

Moje já přijímá vše bez vděčnosti jako samozřejmost.

Moje já považuje život ve víře a posvěcení za zbytečnost.

Moje já chce zůstat svým vlastním pánem.

Moje já spěje pomalu ale jistě k sebezničení.

Moje já chce mou sebevraždu.

Podrobně se o tomto tématu rozepisují v knize „V harmonii s Bohem“. Vidíme zcela jasně, že prosazování vlastní vůle jde proti Kristu. To pak můžeme pod křesťanským nátěrem dělat, co chceme, a nic to nepřinese. Ježíš řekl:

„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy já prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti!‘“ (Mt 7,21 – 23)

Ježíš nás nevykoupil proto, abychom pokračovali ve starém způsobu života tak jako doposud, ale abychom prožívali s Bohem nádherný a svatý život tak jako On! Ježíš řekl:

„...neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal...“ (Jan 6,38)

Opravdový křesťan může říci: „Neobrátil jsem se k Bohu proto, abych nadále žil svůj sebestředný a svévolný život, ale abych činil vůli toho, který mě stvořil a vykoupil!“ Není to vždy lehké. Ani Ježíšův život nebyl snadný. Byl pokoušen ve všem tak jako my (Žd 4,15), ale nedopustil se hříchu. Několik hodin před jeho zatčením a bičováním byl Ježíš obzvláště těžce pokoušen. Když pomýšlel na to, co ho čeká na kříži, hrozil se toho. V usilovné modlitbě na svých kolechou vybojoval těžký boj a nakonec mohl říci: „Ne má, ale tvá vůle se staň.“ Musíme se jako křesťané naučit žít celým svým životem v harmonii s Boží vůlí a tím získávat sílu pro boj s pokušením. Kdo si to nepřeje, ten může o Boží lásku mluvit nahoru dolů, ale stejně není křesťanem. Křesťan se pozná podle následujícího postoje: „Vím, že to nejlepší pro můj život je – zapírat sám sebe a žít v harmonii s Boží vůlí.“ Kdo si to upřímně přeje, ten nejprve pozná svou vlastní neschopnost v Boží vůli setrvávat a žít, a teprve potom se naučí, co ve skutečnosti znamená modlit se, věřit, bojovat –

a vítězit! Není žádný důvod to vzdát. I kdybychom měli padnout, tak nám Boží slovo říká:

***„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti.“
(1. Janův 1,9)***

Ježíš zůstává věrný! Bůh chce při posvěcování lidi uvádět do veškeré pravdy (J 16,13). Satan nás naproti tomu chce svádět. Božím cílem je, abychom v našem životě odráželi svatost Božího charakteru, stejně jako to dělal Kristus (Žd 1,3). Cestou k tomu je zapření sebe sama. Ježíš řekl:

***„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne, zachrání jej.“
(Lukáš 9,23.24)***

Zapírání sebe sama je účinná zkouška našeho křesťanství, protože se často objevuje otázka: „Čemu teď vlastně věřím?“ Víra a život v pravdě vedou zároveň k zapírání sebe sama. Má-li někdo uvěřit, může se to stát jen tehdy, jestliže odloží své vlastní představy o Bohu a k tomu i svou samospravedlnost a snahu obhájit se sám. Odložení vlastní vůle je důsledkem působení opravdové víry, která způsobuje, že se Kristus v Duchu svatém může v nás a skrze nás projevat. Tím začneme nést i ovoce Ducha (Ga 5,22). To se může stát jedině skrze zapírání sebe sama, bez kterého nemůže být žádný člověk opravdovým uředníkem Pána Ježíše Krista.

Peter Matis, slovenský umělec, prosazoval svou vůli, dokud se mu „nerozsvítilo“. Jak k tomu došlo, nám teď bude vyprávět.

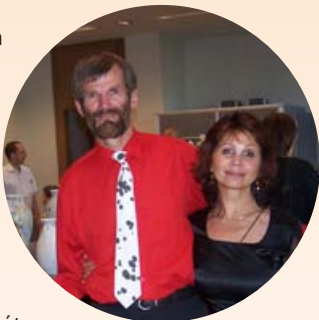
O „umění“ správně žít

Když mi bylo 15 let, dala mi má babička malou Bibli, vlastně byl to jen Nový zákon – starý český překlad. Mohl jsem si číst o Ježíši Kristu, ale ten pro mě tehdy nic neznamenal. Byli jsme totiž jako ateisté vychováváni propagandou, která nás učila věřit v materialismus, evoluci a ve světlé zítřky komunismu. Uvnitř Bible jsem si namaloval Boha se zavřeným okem a nakonec jsem ji někam založil a začaly mě zajímat jiné věci.

Lákal mne totiž hříšný život, i když jsem si to nepřiznal. Odpuzoval mě sice cigaretový kouř, alkoholové opojení i samotní opilci. Ani drogy u nás ještě nebyly – a i kdyby byly dostupné, nepřitahovaly by mne. Ale s dívkami to bylo jiné! Měl jsem jich plnou hlavu. Možná že to, jak mne přitahovaly ženy, ovlivnilo i mé uvažování o budoucím povolání. Chtěl jsem se stát malířem a zkombinovat práci a potěšení. MILOVAT a MALOVAT ☺! Z dřívějšího „metráčka třídy“, v pubertě pak neatraktivního a nepříjemného kluka, se později stal hezký mladík s dobrým chováním. Stejně jako jsem sbíral známky, začal jsem sbírat i holky. Samozřejmě že zpočátku – byl jsem student – bylo vše nevinné, ale později jsem se odvažoval víc. Využíval jsem image „mladého umělce“. V myšlenkách jsem si představoval ráj jako slepičí kurník: jeden kohout a mnoho slepic...

To vše se změnilo, když jsem byl v druhém ročníku na vysoké škole. Potkal jsem svou budoucí manželku Daiku. Najednou jsem věděl, že ona je ta pravá. Ani nevím, jak k tomu došlo, ale považoval jsem ji za dar, jak to naznačuje i kořen jejího jména. Byla jako perla, jako úžasné stvoření – chudá, ale zároveň plná překvapení a bohatství v mno-

ha ohledech. Byla to v mém životě velká změna i díky tomu, že Daika byla nádherná a nečekaná vzpruha proti depresi během jednoho obtížného roku na škole, kdy jsem uvažoval o tom, že to vzdám. Viděl jsem v ní jedinečnou ženu a rozhodl jsem se rozéjít s jinými „přítečkyněmi“ a stát se jejím mužem. Vzali jsme se po dokončení studií a vše vypadalo, že budeme kráčet k šťastnému socialistickému happy endu – s prací v mém rodném městě, s bytem od zaměstnavatele, s krásnou mladou ženou a dvěma roztomilými dětmi.

Ale byl tu problém... Ve mně. Stále jsem nedospěl... Byl jsem egoista, který neví, komu má poděkovat za všechny ty dobré věci. A tak ve chvíli, kdy jsem se v našem manželství potkal s rutinou, začal se ve mně ozývat hlas: „Život je krásný, jen když se v něm stále něco mění...“ Do té doby jsem měl jen jeden duchovní zážitek, a to z doby, kdy jsem jako dospívající tančil doma na rokenrolovou hudbu. Všichni už odešli pryč, když se najednou začala tvořit uprostřed pokoje zvláštní bílá postava. Velmi mě to vyděsilo a v tu ránu zmizela má euforie i přízrak.

Ale teď jsem nebyl vyděšený. Znělo to tak hezky: „Podívej, tahle je také krásná a tamta je jiná, bude tě inspirovat...“ Jakoby se ve mně začal probouzet lovec nebo sběratel známek, ale ve skutečnosti jsem to byl já, kdo začal otvírat svými vášněmi dveře zlým duchům.

Byl jsem zaslepen svým egoismem a způsoboval jsem bolest své drahé ženě – svými představami o polygamii

a někdy i důkazy o svých nevěrách. Vymlouval jsem se: „Je to má profesionální úchylka.“ Neuvědomoval jsem si, že každá taková aféra byla bolestným bodnutím do manželčina srdce. Naše manželství tím bylo oslabováno. Byl jsem otrokem svých vášní, které mě lákaly k novým, neuváženým dobrodružstvím.

Jako ryba, která se už chytla na háček, ale stále mává svým ocasem a myslí si, že je na svobodě, neuvědomoval jsem si ani já, do jakého nebezpečí vstupuji. Uplynul další rok a během mého rozhovoru s jedním známým jsem si konečně uvědomil, že můj způsob života nemá žádnou budoucnost. Nechtěl jsem ještě víc zhoršovat naši rodinnou situaci. Když jsem toto své rozhodnutí vyjádřil nahlas (ryba se chtěla dostat z háčku) přišel protiútok – pod maskou přátelské osoby. Naivně a důvěřivě jsem dovolil této osobě vstup do naší rodiny. Zanedlouho už bylo jasné, že je to psychopat, který se rozhodl zničit naše manželství jakýmkoliv prostředky. Nejdříve všemi možnými nabídkami, vysvětlováním (prý se k sobě nehodíme), později výhrůžkami a vydíráním. Drama vyvrcholilo, když jednou večer „náš přítel“ chtěl přijít a popovídat si, anebo nás spíš opět přemlouvat, abychom šli od sebe. Ale my jsme si byli jisti, že chceme jako rodina zůstat pohromadě. Toho večera jsme slyšeli klepání na dveře, pak bušení a kopance.

Ze zkušeností z minula jsem věděl, že se nesmíme nechat zatáhnout do násilného konfliktu, který by mohl skočit katastrofou... Musel jsem to vyřešit jinak. Proto jsem důrazně řekl: „Prosím, odejdi!“ Zpoza dveří jsem uslyšel odpověď, kterou jsem neočekával a která mě šokovala: „V jakém jménu mě žádáš?“ Horečně jsem uvažoval: „V jakém jménu, v jakém jménu?“ Jaké jméno by nás mohlo zachránit před útokem zlého?“ V mé humanistické hlavě jsem nemohl najít žádné jméno, které by bylo dost silné –

podobně jako žák, který se nenaučil důležité učivo. Vzpomněl jsem si na jedno úsloví: „Člověk, to zní hrdě.“ A tak po dalším bušení na dveře, které začaly povolovat, jsem nejspíše řekl: „Ve jménu člověka.“ Z druhé strany jsem uslyšel něco neuvěřitelného, úplně ďábelský smích... Dveře pod silou kopanců povolily. Policie a soud se tímto incidentem zabývaly později. Až pak jsem pochopil jednu důležitou věc – pokud je jisté, že existuje na tomto světě zlo, pak někde musí existovat i dobro. Už jen pro vyváženost (aby tady nebylo peklo). Ale nevěděl jsem, kde ho mám hledat a jak se k němu dostat.

Po nějaké době, po sametové revoluci v Československu v roce 1989, jsme ve stejný den, ale v různých městech uviděli s manželkou plakát zvoucí lidi na studium Bible. Večer jsme o tom hovořili, a i když jsme byli přesvědčení ateisté, vnímali jsme to jako znamení. Začali jsme chodit na biblické studium – celá naše rodina. Zpočátku to byla intelektuální zábava, ale později se nám Boží slovo začínalo stále více otevírat. Pro mne osobně to byly čtyři okamžiky, které byly pro mou duchovní cestu důležité:

1) Na velkém shromáždění v amfiteátru v našem městě jsem v létě 1990 uslyšel kázání o Petrově zapření – tehdy jsem se obrátil. Pochopil jsem, že nemusím od Krista utíkat, ale že jej mohu následovat.

2) Poté, co jsem se seznámil s biblickými pravdami, jsem byl pokřtěn na vyznání toho, že jsem se odvrátil od svých starých cest a toužím po novém životě s Ježíšem Kristem a jeho církví.

3) O několik měsíců později jsem mluvil se svým synem, bylo mu právě třináct, a ten mě napomenul, že pokud nepřijímám knihu Genesis a konkrétně stvořitelský týden, nemusím se trápit se zbytkem. Poté následoval velmi živý sen, ve kterém jsem dostal varování, že bych Ježíšův druhý

příchod nemusel prožít ve slávě. Když jsem se probudil, rozhodl jsem se přijmout sedmidenní stvoření jako Boží pravdu.

4) Po nějaké době života v církvi jsem pochopil, že Boží lid není a nemůže být jen uzavřený v nějaké komunitě, protože Bible říká:

„Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.“ (Skutky apoštolů 10,34.35)

Nesobecká služba mezi křesťany ve městě přináší hojně požehnání pro všechny. To je také důvod, proč jsme se my a bratři z různých denominací stali díky Boží milosti spolupracovníky našeho bratra Kornelia během evangelizace v našem městě.

Můj život grafika se změnil od té doby, co jsem uvěřil Boží cestě. Začal jsem přemýšlet o Božím pohledu na náš svět. To mě vedlo k vytvoření série nazvané Planetárium, ilustrací z velkého příběhu Bible, a série Modlitby a ozvěny. Jsem stále znovu fascinován kreativitou našeho Stvořitele. Obdivuji, kolik vrstev má Boží slovo, a nacházím inspiraci v mnoha symbolech a lidech z Bible. Boží slovo je živé a my můžeme být živými dopisy. Je na nás, jaký význam a tvar mu dáme. Je mou touhou, abych svou prací a výstavami do-svědčil Boží bohatství a jeho majestát. Chci se dělit o jeho dary z ráje s lidmi okolo nás.

Má žena Daika a já žijeme naplněným životem a pracujeme společně v osobní službě pro Boží království, někdy také při vydávání knih. Radujeme se ze dvou vnuků a dvou vnuček. Jsme uzdravováni a obnovováni Boží milostí a dobrotou a modlíme se za vás, kteří budete tento příběh číst. Ať vám Bůh požehná věčnou láskou a krásou!

P.S. Tu malou Bibli jsem našel, a i když vím, že názory na symboly se mění, chci jen říci, že to oko je znovu otevřené ☺!

P.P.S. Podle mého názoru jsou dívky a ženy nádherným Božím stvořením a já je stále obdivuji a žehnám jim. Zároveň si však pro sebe opakuji Jóbova slova: Vstoupil jsem do smlouvy se svými očima, že se nebudu dívat po dívkách (Jb 31,1; B21).

Peter Matis

Peter Matis dlouho nevěřil v Boha. Nevěřil ani v existenci satana, a přesto žil, aniž by to tušil, pod jeho zničujícím vlivem. Robert byl naproti tomu přesvědčený satanista. Povypráví ti příběh, jak opustil zlo, přešel na stranu dobra a Ježíš jej osvobodil.

Ze satanisty následovníkem Ježíše Krista

Vyrůstal jsem v malém městě v NDR. V jedenácti letech jsem se rozhodl přidat ke skupině silných kluků, protože se mi ostatní často posmívali a mlátili mě. Nechtěl jsem už být otloukánkem a dělal jsem vše pro to, abych na starší členy naší skupiny udělal dojem. Chtěl jsem být stejný jako oni. Černé oblečení, dlouhé vlasy, hlasitá a agresivní satanská hudba a stále více alkoholu a drog – to

byly věci, které teď určovaly můj život. Když jsme chlastali, říkali jsme tomu „alkoholokaust“. Na koncertech jsme vyvolávali rvačky a dělalo nám radost být zlí na druhé.

Tento lidmi pohrdající pohled se prohluboval čtením určité literatury a také vliv ostatních se na mně stále více podepisoval. Z mého bližního se stal můj nepřítel. Začal jsem nenávidět sám sebe a jako znak této nenávisti k životu jsem si dělal zářezy do těla – dodnes mám na památku jizvy. Křesťany jsem nenáviděl jako mor. Byl jsem hrdý na to, že jsem satanistou. Neprožíval jsem to až tak „duchovně“, ale spíše jsem se cítil jako satanova brutální zásahová jednotka. Ale část mého já stále ještě hledala jiný smysl života, smysl smrti, protože už tehdy jsem věděl, že tohle bahno mého současného života přece nemůže být všechno. Několikrát jsem se zhroutil, ale brzy jsem se z toho zase nějak dostal a nedlouho potom jsem zase jednal hůř než předtím.

Jednoho dne jsem šel s kamarádem do kina na horor. Netušil jsem, že právě při tom filmu ke mně bude hovořit Bůh, ale ono se to stalo! V jedné scéně říká posedlá žena: „Jak můžete nevěřit v Boha, když ve mně vidíte ďábla?“ V tom okamžiku jsem cítil, jako by na mě ukázal Boží prst: „Roberte, teď víš, že existuji, protože ďábla jsi měl možnost zažívat celé své mládí.“ A tehdy mi to došlo. Do kina jsem šel jako ateista a vracel jsem se odtamtud jako věřící člověk. O Bohu jsem zatím nic nevěděl, ale začal jsem ho hledat. Bůh říká:

„Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.“ (Jeremjáš 29,13.14)

Díky Bohu se Bůh dal nalézt dokonce i mně! V průběhu pracovní praxe jsem zakrátko poznal opravdového křesťana-

na. Měl jsem hromadu otázek a pořád jsem jen slyšel: Ježíš, Ježíš, Ježíš. Že by opravdu Ježíš byl odpovědí na všechny otázky? Postupem doby jsem poznal i další křesťany a nemohl jsem pochopit, jak laskavě žijí. Zřetelně jsem si všiml, že mají to, co mi chybí. Po několika týdnech mnoha otázek a odpovědí jsem se rozhodl dát Ježíši svůj život i smrt, protože jsem věděl, že jsem doposud žil jen pro satana a že díky svým hříchům jsem živá mrtvola, která čeká jen na svůj konec. Chtěl jsem žít a osvobodit se od svých závislostí!

Ráno jsem tedy šel do kanceláře, klekl jsem si a modlil se: „Pane Ježíši, prosím, odpusť mi mé hříchy a daruj mi věčný život. Chci se dostat do nebe, až jednou umřu. Prosím, udělej ve mně všechno nové a dej můj život do pořádku.“

Poté jsem prostě věděl, že jsem našel smysl života. Od tohoto rozhodnutí prožívám Boží lásku, jeho péči, jeho zásahy do mého života a také nadpřirozenou realitu Božího království. Nechal jsem se pokřtít a navštěvuji společenství, které je věrné Bibli. Abych to vzal zkrátka, jsem teď novým člověkem.

Bůh každý den pracuje na mém charakteru a dává mi každý den o něco lépe pochopit, co pro mne Ježíš na kříži udělal. Jsem tak svobodný jako nikdy předtím! Dříve jsem všechny nenáviděl. Možná to bude znít přehnaně, ale je tomu tak, že dnes všechny miluji! Miluji Boha, bližní i sám sebe. Bůh mě uzdravil po tělesné i duchovní stránce. A dal mi také nádherné povolání a úkol do mého života. Mohu pro něj k Boží slávě získávat lidi a šířit kolem sebe živou naději evangelia.

Robert

Satan a my

Satan byl vysoce postaveným andělem a byl stejně jako my lidé stvořen se svobodnou vůlí. Bůh sice mohl všechny bytosti vytvořit tak, že by vždy dělaly jen to, co je dobré a správné, a nemohly by nikdy zhřešit, ale pak bychom byli naprogramováni jako roboti – bez možnosti volby!

Zkus uvažovat. Kdo je dokonalým člověkem? Někdo, kdo dělá správné a dobré věci z přesvědčení a dobrovolně, nebo ten, kdo musí? Odpověď je prostá. Jsme dokonale stvořeni ne proto, že „fungujeme svatě“, ale protože můžeme dělat dobré a správné věci z přesvědčení! Jen to je život! Jen tak je možná láska! K lásce patří svobodná vůle! Žádný muž nemůže říci ženě: „Protože jsem silnější než ty, musíš mne milovat a vzít si mě za manžela.“ Ty by bylo zvrácené! Stejně tak nechce Bůh zneužít svou všemocnost, aby zařídil, že s ním budeme žít v harmonii. Protože tě Bůh miluje, dal ti svobodnou vůli. Láska nemůže existovat bez možnosti volby. Ale Boží láska má jednu rozhodující součást. **Jádrem Boží lásky je Boží morálka! Sám Bůh se dobrovolně zavázal, že bude dělat vždy jen to, co je dobré a správné. Bůh chce to nejlepší pro celý vesmír, protože On je láska!**

A teď si představ, že by Boží láska nebyla tak jednoznačná: Jak by mohl být Bůh dobrý, kdyby sem tam udělal něco zlého? Jak by mohl být Bůh spravedlivý, kdyby občas jednal nespravedlivě? Bůh by se stal satanem, kdyby nejednal podle svých vlastních morálních zásad! Bůh jedná podle svého závazku lásky, protože je vševědoucí a ví, že to správné je to nejlepší. Bůh nás stvořil ke svému obrazu, a proto hluboko v srdci víme, co je správné a co ne.

Satan však nasadil všechny prostředky, aby naši morálku zničil. Dělá vše pro to, abychom proti Božím zásadám jednali. A tím se dostáváme k dalšímu bodu: Svědomí. Bůh do nás nainstaloval určitý výstražný systém, který nás varuje, když se chystáme dělat něco, co by škodilo nám nebo druhým. Začne nám tlouct srdce, začneme se červenat a mrkat, potíme se a uvnitř nás všechno křičí: „Nedělej to!“ Naše vina spočívá v tom, že jednáme proti Božím příkázáním, proti svému svědomí a proti naší morálce. Někdy si to ani neuvědomíme, a dokonce se cítíme ještě v právu, protože máme špatné hodnoty a normy. Ale chci ti něco říci: Bůh tě stvořil dokonale. Nejsi robot! To, co všichni potřebujeme, je osobní vztah s Bohem. Můžeme dělat dobré a správné věci jen tehdy, když pochopíme Boží slovo, které nám ukazuje, co je dobré a správné.

Bůh nestvořil zlo, protože i satan byl stvořen jako dokonalá bytost, jak už jsem říkal. Ale satan chtěl víc! Jednal proti svým morálním principům a proti svědomí. Pomalu, ale stále jasněji se ukazovaly jeho záměry. Chtěl se dostat výš tím, že ostatní očerňoval a nezastavil se v tom ani před Bohem. Satan šířil pochybnosti o Bohu a začal jej obviňovat. Na svou stranu stahoval stále více andělů, až došlo ke vzpouře. Bůh by samozřejmě mohl satana lehce zničit, ale pak už by se nikdy nezbavil image brutálního diktátora. Všechny bytosti by mu sloužily jen z povinnosti a ze strachu, ale už ne svobodně a z přesvědčení! V Severní Koreji všichni zpívají oslavné písně o svém vůdci, ale každý v Evropě ví, že by lidé odtamtud nejraději utekli. Podobně by to vypadalo v Božím království a nikdo by tam nechtěl!

Ale Bůh není žádný diktátor, ale láska, a chce proto žít v harmonii s tebou i se všemi, kteří jej milují. Všechny bytosti ve vesmíru nakonec uvidí, kdo satan opravdu je a kam vede to, když jej posloucháme a děláme z něj neškodného

čertíka. Satan tento boj prohrál a už navždy bude jasné, že Bůh je spravedlivý a nikdy neudělal chybu. To my děláme chyby! Tím, že Boha a jeho slovo ignorujeme a raději dáme na lidi a na jejich názory. Pak jednáme proti Boží morálce, proti jeho zákonu i našemu svědomí. Přitom nevidíme, že tak žijeme podle satanových přikázání.

Praktikující satanismus má jen jedno přikázání: Dělej si, co chceš. Možná jsi čekal něco „horšího“, ale zkus trochu zauvažovat! Když budou všichni dělat, co chtějí, bude tento svět právě takový, jaký je dnes, a nikdo nebude dělat to, co chce Bůh! Bude plný nespravedlnosti, násilí, utrpení a zvráceností! Bible satana označuje také jako „anděla světla“ a tento název je případný. To, co nám nabízí, vypadá velmi lákavě, ale satan nás vede „za svým světlem“ – do temnoty! Satan slibuje, že si užiješ, budeš mít svobodu a budeš si dělat, co je ti libo. Tímto způsobem tě ale dovede na scestí a do záhuby.

Bůh nám dal svobodnou vůli ne proto, abychom si dělali, co chceme, ale abychom svobodně a z přesvědčení žili s Bohem v harmonii a dělali to, co je dobré a správné, protože se pro to rozhodneme! Jelikož je Bůh láska, chce s námi žít v harmonii! Stvořil nás, abychom mohli mít živé vztahy! V ráji, na počátku života a světa, neexistovala žádná etická přikázání jako: „nepokradeš“ nebo „nebudeš lhát“, protože tam byl Bůh jako živé měřítko morálky. Lidé se mohli orientovat podle něj. Boha potřebuješ k tomu, abys byl člověkem! Ale poté, co satan dovedl první lidi k pochybnostem o Bohu, jeho lásce, dobrotě a spravedlnosti, nechtěli se už řídit podle Boha, ale začali raději poslouchat satana.

A tak se ze satana stal vládce této Země. Ne, že by někde seděl na trůnu, ale působí zpozvzdálí. Kdybys byl králem, ale poslouchal bys slepě návrhy někoho jiného, můžeš

mít na hlavě korunu, ale vládcem bude ten, koho posloucháš. My si myslíme, že jsme svobodní a že jsme vlastními pány, ale nevidíme, jak silně jsme pod satanovým vlivem, dokud nás úplně nespoutá. Všude po světě se satan projevuje tak, že se lidé orientují podle světských měřítek a norem a jsou satanem v konečném důsledku svedeni. Tento vliv také nonstop působí na všechny naše smyslové orgány.

Satan chce, abychom se zaměřili jen na povrchní věci a abychom hlavně nedošli harmonie s Bohem. Je mu úplně jedno, jakým způsobem promrháš svůj život, hlavně když nepoznáš život v harmonii s Bohem! Pro ty, kteří Boha hledají, má satan mimoto nespočet náboženských náhražek, aby ani ti nepoznali život v harmonii s Bohem. Věř si, čemu chceš, žij si, jak je libo. Je jedno, jak a co děláš, hlavně abys nikdy neobjevil harmonii s Bohem.

Bůh tě chce naplnit a proměnit svým svatým Duchem! Bůh ti chce ukázat svou nádheru a skrze tebe i jiným. Jen tak je možné najít skutečnou radost, naplnění, lásku, pokoj, klid a řád v životě. Bez Boha je budeš hledat marně a najdeš pouze jejich protiklady.

Bůh přišel v Ježíši na tuto Zem, aby mařil ďáblovy činy (1. Janova 3,8). Nebude to dělat násilně, ale s láskou! V Ježíši nám Bůh ukazuje, jaký ve skutečnosti je. Jen díky tomuto zjevení ve slovech, činech a na kříži můžeme odhalit satanovy rozšířené lži o Bohu. Když vzejde slunce, temnota pomine! Když se pozná pravda, pak zmizí všechny lži! Ježíš je světlem světa a vede nás k pravdě, ale ty máš svobodnou vůli. Musíš se sám rozhodnout, jak a s kým chceš žít. Jde tedy o věčnost.

„....abys otevřel jejich oči a oni se obrátili od tmy ke světlu, od moci satanovy k Bohu, a vírou ve mne dosáhli odpuštění hříchů a podílu mezi posvěcenými.“ (Skutky apoštolů 26,18)

„Poddejte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se Bohu a přiblíží se vám. Umyjte své ruce, hříšníci, a očistěte svá srdce, vy, kdo máte dvojakou mysl.“ (List Jakubův 4,7.8)

Kdo opravdu s Ježíšem žije, na vlastní kůži zjistí, že Ježíš osvobozuje. Martin byl prezidentem jednoho z nejhorších motorkářských klubů v Německu, dělal šéfa brutálního a zločineckého gangu, před kterým se třásla i policie. Ale dnes je pastorem! Jak se jeho život změnil, vypráví v tomto příběhu.

Mým životem byla moc

V období mého dospívání jsem měl obrovský problém – byl jsem opožděný, malý, vyzábělý a teprve v šestnácti letech jsem začal mutovat. Za to jsem se nenáviděl a začal jsem pohrdat všemi malými a slabými lidmi. U děvčat jsem tehdy neměl šanci a moji kamarádi mě nepovažovali za plnohodnotného. V patnácti letech jsem vzal žezlo do ruky a začal jsem se vyprošťovat z vězení slabosti. Ve věku osmnácti let jsem potkal lidi, kteří mě kdysi ponižovali. Teď jsem ponižil já je. Nechtěl jsem drogy, alkohol nebo snad peníze, ale chtěl jsem moc. Tenkrát, v pozdních sedmdesátých letech, jsem sledoval s velkým zájmem vývoj scény rockerů, jak se tenkrát jmenovali motorkáři. Dlouhovlasí, silní, postavu po vzoru Vikingů. Na vojně jsem navázal kontakty s lidmi, kteří se stali mými kamarády, a později jsme společně v našem městě založili motoklub. Po odpadnutí těch, kteří se s námi pouze vezli, vykristalizovalo silné jádro tvořené devíti lidmi.

Ted' to s námi šlo strmě „vzhůru“. Všichni nás respektovali a stávali jsme se stále známějšími, samozřejmě také u policie. Obzvlášť když jsme dorazili na „turné“ do jiných měst ke spřáteleným klubům, to na sebe nepotěšující setkání s policejními uniformami nenechala dlouho čekat.

Pár mých „přátel“ začalo „pást“ a ani já jsem se tomu po počátečních skrupulích nebránil. Někteří z mých kumpánů nezůstali jen u příležitostného chlastání, ale obrátili se i k drogám. Já jsem akceptoval nanejvýš anabolika. Viděl jsem, jak drogy mé přátele měnily. Z hloubi duše jsem tím pohrdal a nikdy jsem se nechtěl stát takovým otrokem drog. Sám jsem se ale stával otrokem stále nových sexuálních dobrodružství a pornografie, což má na psychiku podobné účinky jako drogy. Stále častěji to za sebou po krátkém super pocitu zanechává zející prázdnotu.

Zlo ve mně bylo stále zřetelnější. Na počátku osmdesátých let jsem i já na sobě zpozoroval nápadnou změnu. Hodně jsem tehdy poslouchal tvrdý rock a zlo ve mně se ještě více projevovalo násilím a agresí. Moje hodnoty, byť pokřivené, mizely velice rychle. Dopustil jsem se věcí, u kterých je mi dnes velice zatěžko pochopit můj tehdejší způsob jednání. Odkud se ve mně vzala všechna ta zlá energie?

Jednou jsem na lidové zábavě potkal starého známého. Býval obávaným rváčem a fyzicky mě dalece přesahoval.

Ted' byl křesťanem a lidem kolem dával místo kopanců naději. Přátelsky mne pozdravil. „Jo, jo, vím, že mě Ježíš miluje. Jo, už jsem to všechno jednou slyšel. Ale co já s tím mám dělat? Kde je ten tvůj Ježíš? Dá mi už konečně tu správnou ženskou? Kde je při těch válkách, při zneužívání dětí, kde byl při křížáckých taženích a upalování čarodějnic?“ Zaplavil jsem ho otázkami. On byl ale trpělivý a pozval mne k sobě domů.

Pomalu, v průběhu noci, jsem byl stále lačnější po tom, co říká. Vysvětlil mi, že Lucifer, nejvyšší anděl, rebeloval proti Bohu a společně s třetinou padlých andělů se kvůli rebelii stali démony. On sám se stal ďáblem. Od začátku sváděli lidi ke zlému, aby je dovedli na místo potrestání, které bylo určeno jim samotným: muka v ohnivém jezeře. Bůh, který je sám bez viny, musí potrestat zlo, ale zároveň vytvořil pro lidi cestu, aby je uchránil před zlem, bude-li to možné. Proto se Bůh sám stal člověkem – uzdravoval, miloval, povzbuzoval a bez přestání dělal dobro. Ale to nejsilnější na tom všem: zradou přítele byl vydán Římanům a Bůh-člověk – Ježíš Kristus – byl nevinně ukřižován. Ne proto, že mu nic jiného nezbyvalo. Bez problémů by býval byl schopen rozložit v jedné jediné chvíli všechny své nepřátele na atomy. Dobrovolně připustil své ukřižování a krutou, velmi bolestnou a násilnou smrt. Z lásky k tobě vzal na sebe tvou vinu, pykal a trpěl za tebe.

Protože byl Boží Syn zcela nevinný, nemohla jej smrt – tahle hrozná, hrůzu nahánějící moc – zadržet. Ježíš byl a je silnější než smrt a po třech dnech vstal z mrtvých. Později vystoupil do nebe, kde sedí na trůnu po pravici Boha Otce. Duch svatý, třetí osoba Boží, je nyní tady na Zemi, aby proměňoval lidi. Každý člověk, který poprosí Ježíše o odpuštění, dostane život věčný a tady na Zemi do srdce smysluplný směr dalšího bytí. Bible to nazývá znovuzrození. Znamená

to buď všechno, nebo nic. Buď věčná radost s Bohem, nebo věčné zatracení v plamenech ohnivého jezera.

Potřeboval jsem odpuštění

Nevím, jak se mi to stalo. Byl jsem přece tak cool, tak ne-smírně v „pohodě“. Najednou jsem věděl, že jsem od Boha oddělený. Potřeboval jsem odpuštění. Ve svém nitru jsem volal k Bohu. Ten muž se se mnou modlil a do mého srdce začal vtékat hluboký pokoj jako tekuté zlato, což jsem tělesně vnímal jako příjemné teplo. Tento text píšu v době, kdy od mé modlitby uplynulo již několik let. Jako motorkář jsem měl život plný napětí, ale můj život křesťana je nersrovnatelně napínavější. Život se mi obrátil o 180 stupňů, je nádherný a plný Boží moci. Obzvláště na začátku jsem měl mnoho vnitřních bojů, přesto byla Boží síla a milost tak silná, že již nechci zpět. Jsem náročný, ctižádostivý člověk: chci hodně, nejlépe všechno, co se dá získat. Nikdy nejsem spokojen s pouhým průměrem. Hlavní rozdíl oproti dřívějšímu (kromě toho, že se místo „do pekla“ díky Ježíšově odpouštějící milosti jednou dostanu do nebe) je ten, že dnes nemůžu být spokojen s ničím menším než s tím, co můžu dostat a dostávám od Boha. Dříve mi stačily svalnaté ruce, hezké ženské, těžké motorky a moc. To už by mi dneska nestačilo. Ten požitek, který jsem tím vším získával, se nedá srovnat s tím, když člověk najde odpuštění vin a pokoj v srdci. Jakákoliv nuda či dlouhá chvíle teď z mého života zmizela. Dnes, ve svých více než 50 letech, cítím, jak moje vnitřní i vnější síla roste. Bůh mi dal hezkou ženu a tři děti. Mé bolavé, opotřebované klouby byly nadpřirozeně uzdraveny, má slabost zmizela. Bůh mě pokořil, ponížil, srazil mi hřebínek, ale hned mě zároveň bohatě obdaroval. Naučil jsem se v těžkostech nedůvěřovat sobě samému, nýbrž Bohu.

Dnes vím, že nezkrotná síla, kterou cítím uvnitř i vně, pochází od Ježíše – zdroje moci – a vzdávám mu všechnu čest. Dnes pracuji na stavbě a ohromně mě baví být kreativní a budovat nové věci. Rád vyprávím druhým lidem své zkušenosti o úžasné, bezvadné proměně mého života, která se mohla stát jedině a pouze díky milosti Ježíše Krista. Svým bratrům a sestrám, kteří Boha teprve hledají, přeji z celého srdce, aby také oni osobně zažili odpouštějící a proměňující sílu Pána všech pánů. Možná se někdy setkáme a budeme se spolu modlit.

Tak zdar a Boží požehnání!

Martin Hacker

Martin se pokoušel svou vnitřní prázdnotu naplnit mocí, a tak prosazoval svou vůli a v jeho životě nebylo pro Boha místo. Každý nemusí zacházet do takového extrému jako Martin! Úplně stačí, když žijeme s postojem: Jsem svým vlastním pánem, dělám si, co chci! Víme, že když všichni budou dělat jen to, co sami chtějí, tak máme peklo na Zemi! Kdo naproti tomu svou rebelující a ničící vůli uvede do souladu s vůlí Boží, ten zakusí osvobozující Boží moc!

Bůh a jeho zjevení v zákoně

Bůh byl v ráji Tím, podle koho se mělo řídit vše živé. Jako host v cizím domě se řídím podle hostitele. Když si u dveří zuje boty, udělám totéž. To je přece normální – je to „norma“! Všichni bychom se měli dívat na Boha a řídit se podle něj! Ale poté, co se lidstvo od Boha odvrátilo, potápí se svět stále víc a více do chaosu hříchu. Je to úžasná milost, že nám Bůh dal skrze Mojžíše deset přikázání! V té době ka-

ždý dělal, co se mu zlíbilo. Lidé byli okrádáni, zotročováni, mučeni, zabíjeni a dokonce i jedeni... Zvrácenost totiž nezná žádné hranice. To je také následek svévolného jednání.

Když Bůh dal deset přikázání, měli lidé radost a cítili vděčnost! Konečně bylo jasně dané, co je spravedlivé a co ne. Těchto deset přikázání bylo oslavováno stejnými slovy, jako Bůh sám, protože jsou vyjádřením Božího charakteru. Deset přikázání není jen pár pravidel, ale zjevení Boha samotného! Všimni si, jak přikázání začínají: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh...“ To je osobní oslovení!

Představ si, že bych stál za nějakou stěnou ze sádrokartonu a ty bys mě nemohl vidět. Pak bych vyvrtal deset otvorů a prostrčil jimi své prsty. Z toho by každý poznal, že tam vzadu někdo stojí! A přesně tak je tomu s deseti přikázáními! Nelze je od Boha oddělit! Jsou zjevením jeho názorů, celé osobnosti, jeho lásky, jeho spravedlnosti a dobroty. Nejsou to jen přikázání, ale spíše Boží nabídka, abychom s ním žili v harmonii. Když porušuješ Boží přikázání, pak to Bůh bere osobně. Nemůžeš mi zlomit jeden prst jen proto, že mě za stěnou nevidíš, a pak říci: „No, však to byl jen malíček...“ Každým hříchem se provinujeme přímo proti Bohu, a proto je také On tím jediným, kdo nám může odpustit.

Absolutně šílená se mi zdá skutečnost, že se dnes v mnoha křesťanských kruzích šíří názor, že deset přikázání už neplatí, protože apoštol Pavel napsal, že zákon byl přibit na kříž. Ano. Pavel to opravdu napsal, ale o jakém zákonu je zde řeč? O přírodních zákonech? O zákonu víry?

O zákonu Ducha?... Bible hovoří o různých zákonech! Jak někdo došel k závěru, že se tu myslí Desatero? O něm tu přece nemůže být řeč. Odstranit Desatero by znamenalo dát stranou Boha, jeho vůli i morálku! Na to pozor! To je důležité. V této souvislosti hovoří Bible o dvou různých zákonech, přičemž oba dal Bůh Mojžíšovi a oba byly určeny lidem – nám. Ale Bůh mezi těmito dvěma zákony udělal obrovský rozdíl. Desatero bylo napsáno do kamene, Mojžíšův zákon do knihy. Desatero bylo napsáno Božím prstem, Mojžíšův zákon napsal Mojžíš. Desatero mělo být uloženo v truhle úmluvy (Ex 25,6; Dt 10,1.2). A teď to hlavní: Mojžíšův zákon byl položen vedle truhly úmluvy (Dt 31,26), protože nebyl věčný, ale byl na kříži odstraněn. A proč byl na kříži zrušen? Protože v Mojžíšově zákoně jsou zaznamenány obětní předpisy, tedy co je třeba dělat, když člověk porušil jedno z přikázání. Měl být obětován nevinný beránek zástupně za naše hříchy, abychom později pochopili, co pro nás udělal Ježíš. Prorok zvolal: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“

Ježíš zemřel zástupně za všechny naše hříchy, a proto my už nemusíme obětovat beránky. Tento Mojžíšův zákon byl na kříži naplněn a tím i zrušen. To se však netýká Desatera! To má vést nás a náš život k nápravě. Zhřešíme-li proti Bohu i proti jeho přikázáním, Bůh nám skrze Ježíše Krista odpouští. Hříšník se však má obrátit a žít v harmonii s Bohem. Desatero má být s láskou a moudrostí dodržováno a naplňováno dobrými skutky. Jedno z proroctví jasně ukazuje, proč má po událostech kříže přijít na tuto Zem Duch svatý:

***„Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit
mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.“
(Ezechiel 36,27)***

Apoštol Jan pak dále píše:

„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká...” (1. Janův 5,3)

Většina křesťanů si neuvědomuje, že Bůh rozlišuje mezi Desaterem a mezi Mojžíšovými zákony, a toto nepochopení je vede na scestí. Je to jeden ze satanových svodů. Proto pozor! Bůh jasně vyhlásil, kdo bude v Božím království.

„Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.” (Zjevení Janovo 14,12)

Západní země v Evropě přijímají mnoho cizinců. Proti tomu já nic nemám. Nejsem žádný pravicový radikál. Ale to, co nemohu pochopit, je politika, že se přijímají cizinci i tehdy, když řeknou, že německým zákonem pohrdají a budou žít podle vlastních zákonů. To přináší stále více zmatku, a nikoli pokoje a pořádku.

Bůh není tak hloupý jako evropští politici. Do nebe nemůže ten, kdo si myslí, že může žít, jak se mu zachce, a že se bude řídit podle vlastních zákonů. Bůh má pro své království své zákony a do nebe vstoupí jen ti, kteří svým životem dokazují, že do nebe patří. Pokud tě tvá víra v Ježíše nevede k tomu, abys žil v harmonii s Bohem a abys chtěl žít podle jeho přikázání, není to podle Bible víra, která tě může zachránit!

Milost?

Ano! Bůh je milostivý. Podívej se, jaké jsou cíle Boží milosti:

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti

a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.“ (Titovi 2,11–14)

Představ si, že by byl nějaký zločinec omilostněn a myslel by si, že proto už nadále může kdykoli porušovat zákony své země. To je přece nesmysl. Ale takto nesprávně mnozí uvažují. Myslí si, že Bůh je milostivý a že díky tomu mohou žít v hříchu. Ale Bůh je milostivý, protože nás chce změnit. Využij svou dobu milosti!

Je to zákonické?

Někteří lidé říkají, že jsem „zákonický“, protože dodržuji Desatero. Ale tady si nerozumíme. Člověk, který je „zákoník“, se snaží zasloužit si spasení konáním dobrých skutků. Zachovává zákon, „aby“ byl spasen. Ale pravý křesťan nezachovává desatero, „aby“ byl spasen, ale protože už je díky Ježíši Kristu spasen a teď chce žít v souladu s Bohem. Nezachováváme Desatero ze strachu nebo z povinnosti, ale z radosti, protože jsme přesvědčeni, že tato přikázání jsou důležitá a správná. Když jsem někde na návštěvě, řídím se podle zvyklostí té domácnosti. Nedělám to proto, abych se dostal dovnitř, ale protože respektuji hostitele a chci tam být v souladu s jeho přáním.

Přikázání lásky

Někteří lidé říkají, že už neplatí Desatero, ale pouze přikázání lásky. To je hezké. Ale existuje láska bez pravidel? Mohu někoho milovat, ale přitom ho obelhávat, okrádat, zabít nebo ignorovat jeho „narozeniny“? Kdo žije v lásce, ten plní Desatero s láskou a moudrostí. Tomu nestačí jen nekrást a nelhat, ale takový člověk naopak dává. Mluví pravdu. Plní Boží zákon svým životem s láskou, jak to dělal i Ježíš Kristus (Mt 5,17–19). Apoštolu Pavlovi bylo naprosto jasné, že zákon lásky patří k Desateru.

„Nikomu nebudte nic dlužni, než abyste se navzájem milovali, neboť ten, kdo miluje druhého, naplnil zákon. Vždyť přikázání ,nezcizoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepožádáš‘ a kterákoli jiná jsou shrnuta v tomto slovu: ,Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.‘ Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona.“ (Římanům 13,8–10)

Nabídka: Rádi ti ukážeme při studiu Bible, co se tam říká o Božím zákonu a co znamená žít v harmonii s Bohem.

Kdyby nepřijali Krista, nebyli by už dnes někteří z mých známých a přátel s největší pravděpodobností mezi živými. Některé by zabily drogy, jiné násilí, další by spáchali sebevraždu, protože by je jejich problémy nebo pocit ztráty smyslu života dovedly na dno. Podívej se na fotku Elleny. Pro takové lidi naše společnost nemá žádnou naději. Byla v osmém měsíci těhotenství, brala heroin a šlapala chodník. Pro společnost už byla v podstatě mrtvá. A co jednou bude z toho dítěte? Padnout hlouběji asi už ani nejde. Dalším krokem je snad už jen skončit „pod drnem“. Ježíš nás ale chce vytáhnout z bahna a dát nám nový život, protože v jeho očích máme cenu. Ellena ti povypráví, jak zažila Ježíšův zásah do života.

Ze šlapání ulice do milující náruče nebeského Otce

Jmenuji se Ellena a narodila jsem se 16. 6. 1984 v Orenburgu v Rusku. Svého otce jsem nikdy nepoznala a moje matka musela hodně pracovat, aby pro nás vydělala dostatek peněz. Měla pro mě tedy málo času a já jsem byla často doma sama. Ve třinácti jsem vykouřila svoji první cigaretu a zkusila jsem alkohol. V patnácti jsem se svým

tehdejším přítelem poprvé zkoušela jointa. Bylo mi z toho tak špatně, že už jsem nikdy více drogy nekouřila.

Když mi bylo šestnáct, odstěhovala jsem se s matkou z Ruska do Berlína, seznámila jsem se s mladým mužem a hned jsem otěhotněla. Krátce poté, co jsem porodila svou dceru Katharinu, poznala jsem lidi, kteří měli co do činění s heroinem. Přemluvili mě, abych si taky vzala. Byla jsem v té době hodně přetížená a nevěděla jsem jak dál, a tak jsem nakonec s heroinem začala. Pro mne bylo všechno nové a bylo toho příliš. Nová země, nová řeč, těhotenství a narození Kathariny, opuštění jejím otcem – bylo toho moc.

Jelikož jsem byla závislá na heroinu a nebyla jsem Katharinu schopna vychovávat, poslala jsem ji k mé matce. Od té doby to šlo s mým životem opravdu z kopce, drogy mě zcela ovládly. V roce 2005 jsem se konečně chtěla drog zbavit a dát svůj život do pořádku, a tak jsem šla na

deset měsíců na terapii. Jenže po ukončení jsem se k heroinu znovu vrátila. Důvodem bylo nejspíš to, že všichni z mé skupiny se k drogám vrátili a já se nudila. Chtěla jsem být konečně samostatná, vyučit se, mít vlastní byt – ale všechno moc dlouho trvalo, nějak to v mém životě neběželo dost rychle.

Poté, co jsem se vrátila k drogám, jsem ještě silněji cítila své selhání a byla jsem sama sebou velice zklamaná. Znovu a znovu jsem se pokoušela odpoutat od heroinu, ale byla jsem prostě moc slabá. Místo toho, abych byla konečně čistá, sklouzávala jsem stále hlouběji a potřebovala jsem stále víc heroinu, až jsem už nedokázala zaplatit potřebnou dávku. Abych získala peníze, skončila jsem nakonec jako prostitutka v ulicích Berlína. Tam jsem popáté otěhotněla – třikrát jsem už mezitím šla na potrat. Jelikož jsem tentokrát nebyla zdravotně pojištěná, neměla jsem trvalé bydliště a bála jsem se, že byl na mne vydán zatykač, protože jsem s drogami i obchodovala, potrat u lékaře jsem nepodstoupila. Díky Bohu!!

Když bylo moje břicho čím dál větší, pokoušela jsem se „zahnat“ těhotenství drogami a dál jsem si vydělávala jako prostitutka. Byla jsem tak zoufalá... Když jsem byla sama, hodiny jsem plakala. Z mé situace jsem neviděla žádné východisko. Moje babička mi v dětství často vyprávěla o Ježíši a asi proto jsem se ve svém zoufalství často modlila k Bohu. Mohl by mi z této beznadějně situace pomoci? Nevěděla jsem... V červnu 2008 jsem už byla v 8. měsíci, stále jsem se živila jako prostitutka a byla jsem zcela závislá na heroinu. Ale tu se stal ten vytoužený zázrak – Bůh doslova zasáhl do mého života.

Jednoho večera jsem se na tahu seznámila s křesťany Joergem a Piou Kohlheppovými z organizace Budoucnost pro tebe. Vyprávěli mi o Ježíši a o tom, že jen On mě může zcela osvobodit. Najednou do sebe všechno zapadlo. Vzpomněla jsem si na příběhy o Ježíši, které jsem slýchala od své babičky. Věděla jsem, že to nebyla náhoda. Bůh vyslyšel mé modlitby! Pomalu jsem si k oběma vybudovala důvěru. Pomohli mi získat zdravotní pojištění a doprovodili mě do nemocnice. Pak přišla 3. 7. 2008 na svět moje druhá dcera Jasmin. V té době jsem byla ještě stále závislá na drogách, a tak musela být Jasmin léčena čtyři týdny na jednotce intenzivní péče. Já jsem teď sice věděla, že mi Ježíš dokázal pomoci, ale když jsem viděla Jasmin ležet na jednotce intenzivní péče, cítila jsem obrovskou vinu. Co jsem tomu bezbrannému miminku udělala, co z té maličké bude? Nedokázala jsem ten psychický tlak vydržet, a tak jsem znovu utekla před odpovědností a zmizela jsem na ulici. Díky Bohu se Joerg a Pia o Jasmin obětavě starali. Nosili tu

Díky, Pane Ježíši

malou hodiny na rukou, aby jí ulehčili peklo abstinčních příznaků.

Přitom se se svými křesťanskými přáteli za maličkou moc modlili a i tentokrát zasáhl Ježíš úžasným způsobem. Jasmin „odvykačku“ dobře přečkala a dnes je úplně zdravá. Vzhledem k tomu, že já jsem stále ještě bojovala s drogami, šla Jasmin z nemocnice nejprve na půl roku k Joergovi a Pie, kteří se o ni skvěle starali. Můj život v té době probíhal jako horská dráha – jednou jsem byla téměř čistá, ale v další chvíli jsem v tom zase lítala. Ježíš, moje mamka, Joerg a Pia i ostatní spolupracovníci organizace Budoucnost pro tebe to však se mnou nevzdali.

Po půl roce zápasů jsem se za pomoci mnoha modliteb a stále podpory dokázala drog úplně zbavit. Zatoužila jsem se zcela vydat Ježíši a nechala jsem se pokřtít. Když se dnes, v září 2009, dívám zpětně na svůj život, můžu jen říci, že skutečně existuje živý Bůh. Bez něj bych se nikdy z té příšerné a beznadějně situace nedostala. Byla jsem strašně zatížena vinou, ale Ježíš mi všechno odpustil, uzdravuje mé srdce a v těch uplynulých osmi měsících mě bohatě obdarovával. Jsem Ježíši tolik vděčná, že mě osvobodil od těch ďábelských drog i od cigaret. Směla jsem skutečně prožít:

„Koho Ježíš osvobodí, je skutečně svobodný!“ (Jan 8,36)

A stal se ještě jeden zázrak! Přestože jsem svou maminku tak hrozně zklamala, zase mě přijala k sobě domů a teď se společně staráme o mé dvě sladké dcery. Už i Katharina se rozhodla pro Ježíše a chodí pravidelně do dětského klubu. Jsem Bohu z celého srdce vděčná, že nás jako rodinu zase svedl dohromady a že mi dal dvě tak nádherné děti, které neuvěřitelně miluji.

Ellena

Jakou hodnotu má můj život?

Pro bankovku bychom se na ulici určitě sklonili, protože známe její hodnotu, ale mnoho lidí necháváme ležet v blátě, protože se nám zdají být bezcenní. Nemá ale člověk mnohem větší hodnotu?

Kdyby taková bankovka dokázala uvažovat a vnímat, pak by naprosto jistě věděla čtyři věci:

Zaprvé: Jsem originál. Jsem jedinečná. Na světě neexistuje druhá taková, jako jsem já.

Možná si říkáš, že přece existuje mnoho bankovek, ale každá má vlastní sériové číslo. A když my dva budeme mít dvě bankovky se stejným číslem, pak máme oba problém. Jedna z nich, možná obě, budou padělek a nebudou mít žádnou hodnotu. Proto ti říkám: Nezkoušej kopírovat druhé lidi, protože mnozí žijí nesprávně a ty pak nebudeš cítit svou hodnotu, stejně jako ta padělaná bankovka. Ale když se budeš orientovat na Boha, poznáš, jak velkou hodnotu pro něj představuješ. Ježíš za tebe zemřel na kříži, protože máš hodnotu. Bůh si nestvoří nového Kornelia, poté co bych se ztratil. V nebi nebudou žádné kopie. Ježíš na kříži zaplatil za mne a za tebe tu nejvyšší cenu, protože jsme jedineční a nenahraditelní. V nebi existuje místo připravené jen pro tebe. To ti nevezme ani Abraham, ani apoštol Pavel, protože ty jsi jedinečným originálem.

Zadruhé: Mám stálou hodnotu

Stoeurová bankovka by si nikdy nemyslela, že nemá žádnou hodnotu, ale ani že má hodnotu 1 000 eur. Věděla by přesně, že má hodnotu právě 100 eur. Ale my při určování své hodnoty kolísáme sem a tam. Např. já jsem byl v matematice nula, ale ve sportu jsem se cítil jako tisícovka. Pro některé lidi máme hodnotu, ale jiní námi opovrhují, nechají nás padnout, vzdají to s námi... Z čeho pak můžeme zjistit svou hodnotu? Podívej se na kříž! Tam zaplatil Ježíš Kristus za nás svou krví. Takovou cenu pro Boha máme. Nezaplatil zlatem nebo eurem, ale vlastní krví. Když si uvědomíš, kdo je Ježíš, pak ti možná dojde, jak velkou hodnotu máš v Božích očích. Tuto hodnotu ti nikdo na světě nemůže dát, ale ani vzít.

Zatřetí: Jsem milována

Představ si, jak by se cítila bankovka ležící v nepořádku na zemi, kdyby ji konečně někdo našel. Tomu nálezci by hned zazářily oči. Ta radost ve tváři! Bankovka by určitě věděla, že ji všichni milují. Každý, kdo by ji uviděl, by se rád ohnul, aby ji zvedl ze země. Přesně to dělá i Bůh. Zatímco ležíme v bahně hříchu, sklání se Bůh na tuto Zem. Sestoupil dokonce do bahna utrpení a smrti, aby nás odtamtud dostal. A proč? Protože tě Bůh miluje!

Začtvrté: Někdo mě potřebuje

Potřebuješ peníze? Hloupá otázka, že? Bůh tě potřebuje. Ale ne proto, že by byl odkázán na tvé schopnosti, ale protože Bůh je láska. Bůh tě miluje, protože On sám je láska. Zamilovaný člověk touží po tom, do koho se zamiloval.

Láska znamená chtít žít spolu, dělat tomu druhému dobře, pomáhat mu, aby byl šťastný... Bůh s tebou chce žít v harmonii, protože tě miluje a protože v jeho očích jsi hoden lásky!

Někteří lidé se dostanou do situací, ve kterých by nejraději zemřeli, protože se jim zdá, že jejich život nemá žádnou hodnotu. Ale Boží láska a jeho hodnocení nám může dát novou radost do života. To prožil i Horst, který po křivém pádu ochrnl.

Jeho milost mě udržela při životě

Ležel jsem v trávě po pádu z kola, necítil jsem své tělo a bylo mi to jasné – do háje, teď jsem ochrnl. Můj rozum začal pracovat a připadalo mi, že již nemá smysl žít dál. Chtěl jsem zemřít a byl jsem rozhodnutý zůstat tiše ležet v naději, že až mě zítra najdou, budu již mrtvý. Trvalo to jen do chvíle, než ve mně zesílil hlas říkající: „Teď už je ale pomalu čas, abys začal křičet.“ Bez dalšího přemýšlení jsem začal volat: „Pomoc, haló!“ Moje slabé volání by samo o sobě venku, na téhle louce, večer okolo 9. hodiny nebylo nic platné, ale byl mi poslán někdo, kdo mě uslyšel a zavolal záchranku. Byl jsem přepraven helikoptérou na kliniku v Bad Berka, kam jsme dorazili až v 11 v noci.

V těch prvních momentech jsem byl úplně otupělý. Vzhledem k tomu, že jsem byl od krku dolů ochrnutý, nezbývalo mi nic jiného, než se nechat unášet situací. Naprosto vydaný napospas – já, který jsem jinak měl vždy vše pod kontrolou a vše si zařídil sám a na nikoho nebyl

odkázaný. Ráno, když jsem po terapeutickém koupání v bazénu seděl v kolečkovém křesle, čekal jsem někdy „celou věčnost“, než si pro mě někdo přišel. Zíral jsem na bílou vydlážděčkovanou stěnu a ptal jsem se, jak to vše bude pokračovat.

Říká se, že co se z pohybu a citění nevrátí do 3–4 měsíců, nevrátí se již nikdy! Jediná část mého těla, kterou jsem mohl trochu hýbat, byla pravá paže, s níž jsem mohl alespoň ovládat elektrický vozík. V mysli jsem ale byl přesvědčený – to přece takhle nejde, to tak nemůže být. Říkal jsem si, že oni tomu prostě nerozumí.

V příštích třech měsících se již nic moc dalšího nezměnilo. Pravou rukou jsem mohl dosáhnout až k ústům a mohl jsem zapíchnout vidličku, upevněnou na ruce, do jídla. Můj každý den byl rutinou. Vzbudit se, sprcha, snídaně, připravit se na fyzioterapii, oběd, ergoterapie, fyzioterapie, večeře, spát.

Psychicky jsem byl na dně, mé myšlenky se věnovaly pouze mé „překrásné minulosti“. Stále jsem jen plakal, takže polštář vsákl asi 20 litrů mých slz. Ano, teď se tomu mohu smát, ale v té době jsem ještě nevěděl, že On mě z toho přes všechno utrpení vytáhne.

Mezitím přišel prosinec a v noci byly teploty hluboko pod bodem mrazu. Znovu ve mně zesílila myšlenka, že „nic už nemá smysl“. Na elektrickém vozíku jsem se mohl pohybovat venku v areálu. Na vrátnici jsem ohlásil svůj odchod. Klinika byla na kopci, obehnaná lesem a já už měl vyhlédnuté místo, kde se cesta příkře svažovala do houští – tam mě měli zítra najít umrzlého... Ale znovu jsem uslyšel ten hlas, který ve mně říkal: „A svoje bahno naložíš na svoje nejbližší.“ Ano, to sedělo, přesně to jsem chtěl udělat. Jako mávnutím kouzelného proutku zmizelo moje odhodlání a vydal jsem se na vozíku zpátky domů!

Musím k tomu říci, že jsem si v té době vůbec neuvědomoval, že hledám Boha. S mým spolubydlícím jsem sice jezdil každou neděli na bohoslužbu, ale nerozuměl jsem tam ničemu. Přišel čas propuštění, na vozíku jsem se dostal k taxíku. Nohama jsem již mohl trochu hýbat, ale chodit jsem mohl jen pomocí jakési složité pomůcky.

Protože vozík na doma potřeboval vyrobít speciální „část na míru“ a ta ještě nebyla hotová, byl pro mě připraven dočasně takový šedý předválečný model vozíku. Když jsem ho uviděl, řekl jsem si: „Tak do toho se neposadíš, chůze se ti bude stále zlepšit.“

Jednou v neděli odpoledne mě z domu vyzvedla moje kamarádka: „Poznala jsem super nové lidi.“ Byla to společnost, která se po dopoledním výletu bavila u koláčů a kávy na zahradě. Hned jsem si kupodivu sedl vedle té správné osoby – Dina, bývalého motorkáře a rockera, který mě začal brát na bohoslužby. Tam jsem viděl něco, co jsem doposud vůbec neznal – chvály s kytarami a bicími, uctívání, zvedání rukou, pozvání dát život Ježíši...

Vůbec nerozumím tomu, o čem tu tihle lidé mluví. Dát svůj život Ježíši, no skvělé, ale proč? O svém životě si chci rozhodovat sám – to byla moje první myšlenka. Nemohl jsem se zbavit otázek, jak a hlavně proč to ti lidé dělají? V noci jsem nemohl usnout, vleže na posteli jsem usilovně přemýšlel, ale nebylo mi to jasné. Až nakonec z mých úst vyšla ta osudová věta: „Pane, učiň mě svým nástrojem.“ Co bych měl dodat – naplnil mě hluboký vnitřní pokoj a cítil jsem takové bezpečí jako nikdy dříve. Ale ta druhá strana se nevzdávala. Domácí skupinu, kterou jsem navštěvoval, jsem neustále skepticky konfrontoval s námitkami snad proti každému slovu v Bibli. Vedoucí skupinky Holger byl trpělivý, odolný, shovívavý a obětavý a nedal se zmást. Trvalo to nějakou dobu, dlouho u mě Ježíš nebyl na prvním

místě. Bylo to období, kdy burzovní kurzy a zprávy byly pro mě ráno důležitější než čas ztišení. Trvalo to rok, než jsem byl opravdu přesvědčený o pravdivosti Bible, a 20. srpna jsem byl pokřtěn v jezeře Quellitzsee. Je to prostě úžasné, jak se Ježíš stará o své ovečky. Ale může to dělat jen tehdy, pokud se pro něj svobodně rozhodneš, jinak jsou jeho ruce svázané. Můžeš si vybrat.

Cítím se tak svobodný! Svobodný od závislostí – na tomto světě, na společenském postavení, netrápí mne touha po moci, chtivost, starost ani strach. Někdy se mne to dotýká, ale jen do té míry, do jaké to dovolím. Měním se a ty změny nepocházejí ode mě, jde jen o to, být připravený nechat se proměňovat. Víra znamená radostně přijímat. Pro mě je nejdůležitější, jak jsem se změnil po duchovní stránce. Vím, že jsem milované dítě svého Otce v nebi. On jde ve své lásce k nám lidem tak daleko, že nechal svého Syna Ježíše Krista, našeho Zachránce, přibít na kříž pro odpuštění našich hříchů a my jsme skrze jeho oběť ospravedlnění a smíme mít věčný život.

Horst Brettmann

„Hlavně to zdravíčko!“

Tak to říkají mnozí. Ano, tělesné zdraví je opravdu cenné – ale k čemu je nám vlastně dobré, když půjdeme do věčného ztracení? Ježíš říká, že je lepší vejít do života věčného chromý než být jako zdravý člověk ztracen! Horst ví, že díky Boží milosti obdržel nový, věčný život ještě před svou smrtí a při vzkříšení mrtvých, tedy při Ježíšově druhém příchodu, i on dostane nové tělo, které bude odpovídat nárokům věčnosti!

Někteří se ptají: „Proč vlastně musíme umírat, když si Bůh přeje, abychom měli věčný život?“ Odpověď je zcela jednoduchá. Věčný život není pro Boha žádný problém. Ježíše nestálo vzkříšení z mrtvých ani kapku potu! Tím problémem je hřích! Představ si, že by lékařská věda vyvinula prášek, po jehož požití bychom žili věčně. Šel

bys do lékárny a koupil by sis ho, hodil bys ho do sebe, vyšel ven nesmrtelný a – najednou by tě přepadl pouliční gang, který by tě okradl a brutálně zmlátil! Všiml sis něčeho? Věčný život a hřích – to nejde dohromady! Věčný život nemůže existovat zároveň s hříchem! Představ si, že by tě nějaký šílenec, kterých bylo vždycky dost, bestiálně mučil, a to bez konce! Nebo bys byl po autonehodě „rozsekaný na hadry“, a nemohl zemřít! Nepředstavitelné! Některí lidé trpí tak hrozným způsobem, že je pro ně příchod smrti skutečným vysvobozením!

Musíme už jednou pochopit, že první smrt sama o sobě není trestem, ale že Bůh ohraničil náš život z čisté milosti! Bůh nám také nechal jasnou zprávu, že dojde ke vzkříšení mrtvých. A to se stane při Ježíšově návratu! Bůh si přeje, abychom s ním žili navždy ve světě, ve kterém vládne spravedlnost, ve kterém nejsou žádné nemoci ani bolest a utrpení, hřích ani umírání – a ani jedna jediná slza! Do toho světa mohou vejít jenom ti, kteří tady na tomto světě věří v Ježíše Krista, odvracejí se od svých hříchů a svým

životem dokazují, že do Božího věčného království opravdu chtějí a že tam také patří.

Kdo není obrácen ve víře a nenásleduje Ježíše svobodně a z přesvědčení, ten sice bude také vzkříšen z mrtvých, ale půjde před Boží soud. Tam se bude zodpovídat dokonce z každého vysloveného slova – a Bůh nám již dávno nechal zprávu, že i ti, kdo mají pořád spoustu řečí, před ním ani nepípnu! Všichni hříšníci, kteří nechtějí činit pokání, budou souzeni za svůj svévolný život. Dostanou to, co si zaslouží, a budou navěky zatraceni!

***„Potom řekne těm na levici: ‚Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!‘“
(Matouš 25,41)***

Nehraj si s ohněm! Ještě máš čas se obrátit. Není to strach před věčným trestem, co by nás mělo přivést k obrácení, ale poznání toho, že nás Bůh tak moc miluje, že za nás dokonce zemřel na kříži! Bůh se v této věci vyjadřuje naprosto jasně:

„Jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nechci, aby svévolník zemřel, ale aby se odvrátil od své cesty a byl živ. Odvráťte se, odvráťte se od svých zlých cest! Proč byste měli zemřít, dome izraelský?“ (Ezechiel 33,11)

Když jsem poprvé uviděl Horsta, vystupoval právě ze starého auta před kostelem. Potřeboval přitom pomoc jiných a okamžitě jsem si všiml, že je ochrnutý. O to víc mě udivilo, když jsem pohlédl do jeho obličeje. Vyzařovala z něj radost, jaká není vždy vidět na tvářích lidí, kteří jdou na bohoslužbu. Hned jsem věděl, že s ním musím mluvit. A on mi vyprávěl svůj příběh. Ten mě inspiroval k následujícímu článku.

Silní, krásní a bohatí

Když jsem pracoval v diskoklubech, potkal jsem mnoho „silných, krásných a bohatých“. Každý chce být v něčem dobrý a v něčem vyniknout, aby získal uznání a prestiž. Ale co je za tou fasádou? Mnozí bohatí byli ve skutečnosti chudáci, kteří měli jen vytuněné auto na leasing. Můj známý mě jednou pozval do své vily a hrdě mi ukazoval, čeho díky své práci dosáhl. O pár týdnů později už seděl ve vězení za obchod s drogami. V Německu existuje oblast, kde žije nejvíce milionářů, a kupodivu je to místo, kde je nejvyšší míra sebevražd. Jak „bohatí“ jsou opravdu? Platí snad pořekadlo: Plné konto – prázdné srdce?

Silní? Dlouhá léta jsem byl na cestách s nejsilnějšími muži Německa. Na začátku jsem byl nadšený, ale pak? Poznal jsem, že za velkými svaly byli schováni malí kluci s komplexem méněcennosti. Mnozí z nich jsou vnitřně zranění, cítí se méněcenní, chtějí postavit zeď, za kterou by se mohli schovat. Touží po uznání, protože mezi nimi se nikdo nestará o ty druhé. Navenek silní, ale co uvnitř? Jsou to lidé svázaní svými komplexy, strachy, nedostatky, bolestí, nenávistí, závislostí a zvráceností...

Miroslav bude vyprávět, proč vlastně začal s kulturistikou.

Největší výhra kulturisty

Ve škole mi to šlo, pátilo mi to. Bojoval jsem však s komplexy z toho, jak vypadám. Byl jsem hubený až vyzáblý, samá

šlacha. Vždy jsem obdivoval svalnaté postavy. Setkával jsem se i s posměšky na mou adresu, ale navzdory tomu jsem nebyl nijak ušlápnutý. Měl jsem respekt a nebál jsem se postavit nikomu ze svého okolí. Přesto jsem se svou postavou nebyl spokojený. Začal jsem tedy cvičit a propadl jsem této vášni. Od té doby to se mnou začalo jít z kopce. Začal jsem flákat školu, dokonce jsem tam občas nechodil.

Mou novou školou se stala posilovna. V ní jsem trávil stále víc a více času. Jen se štěstím se mi podařilo odmaturovat. Rodiče ze mne byli na nervy. Moje svaly i ego rostly velmi rychle a projevalo se to i na mém způsobu života. Byli jsme dobrá parta vypracovaných mladíků a cítili jsme se nadřazení ostatním. Cvičili jsme, měli jsme svůj pevný režim, vyhýbali jsme se alkoholu. Tedy já se snažil. Opovrhovali jsme svými vrstevníky, kteří vymetali diskotéky a opíjeli se. Ve svých očích jsme měli velkou hodnotu. Tento způsob života mě přivedl k různým nekalým a protizákonným praktikám, protože jsem si tak snadno vydělal peníze na můj koníček. Slušnou práci jsem tehdy neměl. Bral jsem, co se dalo, dělal jsem to, co bylo třeba. Nejsem na to vůbec hrdý.

Přes to všechno jsme byli velmi dobrá parta a drželi jsme spolu. Probírali jsme spolu všechno, co nás zajímalo, i věci mezi nebem a zemí. Ani nevím, jak se stalo, že jsem začal přemýšlet o Pánu Bohu a o věcech, které On považuje za důležité. Setkal jsem se i s křesťany, kteří svou živou víru opravdu prožívali a skutečně žili s Bohem. Jejich setkávání probíhala ve skupinkách doma. Byl jsem rád, protože jsem kvůli různým problémům nechtěl chodit do kostela.

Snažil jsem se stále více poznávat Pána Boha, ale zároveň jsem se držel i mé druhé lásky, kulturistiky. Právě ta po nějakém čase zaujala v mém životě první místo. Začal jsem aktivně soutěžit, brát steroidy a přijal jsem práci na míst-

ní diskotéce, kde jsem dělal vyhazovače. Chtěl jsem si na svoje sportování alespoň trochu přivydělat, protože kulturistika je celkem drahý koníček. Právě v prostředí diskotéky, na soutěžích, jsem se velmi vzdálil od Boha. Byl jsem arogantním, nafoukaným, sobeckým a tvrdým člověkem, řešil jsem jen sebe a svůj sport.

Druzí lidé mne respektovali – alespoň jsem si to myslel. Ti, kdo se setkali s tím, co všechno obnáší soutěžení v kulturistice, vědí, jaká je to dřina. Moje chování vzbuzovalo v mém okolí respekt. Těm, kteří měli divné řeči, jsem uměl věci vysvětlit, a když to nepochopili, rozbil jsem jim hubu – a bylo po problému. Nepotřeboval jsem nikomu nic dokazovat. Měl jsem je na háku. Jediné, co mne zajímalo, bylo, jak se mohu v rámci mých možností a prostředků připravit co nejlépe na soutěž. Bylo mi jedno, co si lidé o mně myslí. Šel jsem tvrdě za svým a od druhých lidí jsem si držel odstup. K tělu jsem si pustil jen pár lidí, kterým jsem ještě mohl věřit. Častokrát jsem právě jim nejvíc ubližoval. Nastal však obrat, který jsem vůbec neplánoval.

Cítil jsem se v pohodě. Na poslední soutěži v kulturistice se mi velmi dobře dařilo. Přes silnou konkurenci jsem se umístil na špičce. Měl jsem velké plány, dařilo se mi a chtěl jsem soutěžit dál. Měl jsem svůj cíl – jít za slávou. Pán Bůh mne však zase předivným způsobem zastavil. Uvědomil jsem si, že pokud chci být v životě opravdu šťastný, musím změnit svůj život podle jeho vůle.

Začal jsem více naslouchat lidem ve svém okolí, hlavně věřícím křesťanům, kteří navzdory všemu stáli při mně. Se soutěžením jsem přestal, přestal jsem také brát zakázané látky. Pán Bůh mne vysvobodil i z prostředí diskotéky, kde jsem se dostával do stále větších problémů. Byl jsem totiž podmíněčně odsouzen za ublížení na zdraví. Najednou mi bylo vše jasné. Poznal jsem, že pokud bych šel dál po této

cestě, určitě bych skončil ve vězení. Pán Bůh však naštěstí měl se mnou jiné plány. Já jsem jeho nabídku přijal a dál jdu životem s ním.

V současnosti pracuji jako trenér v místní posilovně. Pomáhám lidem zlepšit si zdraví, změnit nesprávné návyky v jídle a zbavit se nadbytečných kilogramů. Daří se mi a je to způsobeno právě Boží mocí. Bůh viděl moji snahu dát ve svém životě na první místo jeho království. O všechno ostatní se stará už jen On. Trénuji lidi a mluvím s nimi o Pánu Bohu, o tom, co je pro něj nejdůležitější: o jeho lásce, milosti a odpuštění. Vyprávím jim také můj vlastní životní příběh.

Jsem Bohu vděčný za všechno, co pro mne udělal, že mne zachránil a stále mne vysvobozuje. Je to proces, který stále probíhá. Vážím si toho, že jsem dostal druhou šanci, že mám výsadu jít s ním životem i přes můj vzdor. Chci reprezentovat Pána Boha, chci nést jeho hodnoty a zvláště v dnešní době chci mluvit o jeho království. Prosím o jeho milost a o to, ať mne stále pevně drží ve svých rukou. Už se mu nikdy nechci vzdálit.

Miroslav

Miroslav byl „silný“, ale přesto potřeboval Boží moc, aby mohl začít nový život. Mnoho lidí je silných, inteligentních, krásných a bohatých, ale jejich zaměření na sebe jim zabraňuje vidět potřeby druhých. Žijí v podstatě neužitečný a zbytečný život, beze smyslu a bez cíle. Miroslav také nejdříve viděl jen sebe, ale pod Božím vlivem poznal, že je to slepá ulička vedoucí do prázdnoty a hříchu. Ježíš i nás může osvobodit a pomoci nám najít smysluplný život zde na Zemi i osobní vztah k Bohu a věčný život!

Ty krásné? Onehdy jsem se zeptal jedné modelky, která byla u nás v diskoklubu, jak se jí daří. Odpověděla: „Super!

Párty!“ Zamyšleně jsem se na ni podíval a zeptal se ještě jednou: A teď upřímně. Jak se ti daří doopravdy? Nevěřicně na mě koukala. Najednou jí vytryskly slzy z očí. Pak mi řekla, že ji znásilnil otec, matka ji zavrhl, agentura ji drží na drogách, aby zůstala štíhlá... Přede mnou stála lidská troska. Nikdo se nikdy nezajímal, jak se jí opravdu daří. Žila jen na povrchu. Tam byla krásná. Ale uvnitř? Ubohá a vzbuzující lítost. – Tolik k tématu bohatí, silní a krásní.

„Bůh nikomu nestrání.“ (Římanům 2,11) Člověk se dívá na zevnějšek, Hospodin se dívá na srdce.“ (1. Samuelova 16,7; B21)

A právě v srdci musíme být bohatí, krásní a silní, jako byl Ježíš. Ježíš byl skutečně bohatý, silný a krásný. Ne v tom světském smyslu, ale uvnitř. Ježíš byl nejsilnějším, nejkrásnějším a nejbohatším člověkem, který kdy na této planetě žil. Bohatý není ten, kdo má hodně, ale ten, kdo umí hodně dát – a to nezačíná u peněz. Existují mnohem důležitější věci. Povzbudit, potěšit, podat pomocnou ruku, dát naději, nést lásku ve slovech i činech. Proč to neumíme? Na to je jednoduchá odpověď. Protože nic nemáme. Nemáme odvahu, nevidíme východisko, nepomáháme, nemilujeme, žijeme bez naděje jako největší chudáci, i když se vozíme v luxusním bouráku a chodíme v drahém saku. Jen Ježíš ti může dát pravé bohatství. Jen Ježíš z tebe může udělat krásného a silného člověka. Pravý život nezačíná na povrchu, ale začíná uvnitř, v srdci. Horst prožil hroznou zkušenost – ochrnul. Ale Ježíš jej oživil uvnitř. Stal se uvnitř krásným, bohatým a silným. Apoštol Pavel říká:

„Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2. Korintským 8,9)

A tady Pavel určitě nehovoří o penězích. Mnozí si myslí, že by peníze jejich život změnily. Ale zeptej se těch, kteří vyhráli v loterii. Podle jednoho průzkumu většina výherců proklíná den, kdy podala vítězný los. Nejdříve měli obrovskou radost. Ale pak? Najednou se k nim hlásili staří přátelé a chtěli něco půjčit, rodina také něco chtěla a další a další. Kolik lidí bylo zavražděno členy vlastní rodiny, aby příbuzní mohli dřív dědit! Kolik lidí se výhrou dooslavovalo až do rakve!

Myslíme si, že by se nám dařilo mnohem lépe, kdybychom všichni měli milion eur. Naším problémem však není finanční krize, ale morální. Zním jednoho milionáře, kterému postupně ukradli devět aut, jeho zaměstnanci kradli materiál, náradí a ten člověk to nakonec vzdal. Skončil s podnikáním. Tak naše společnost přichází o tisíce pracovních míst, a to proto, že nemáme jen krizi finanční, ale v první řadě morální. Ježíš nepřišel jako politici a neřekl: Je třeba zvýšit (či snížit) daně a pak se problémy vyřeší, ale na rovinu prohlásil tu největší pravdu: Obrátte se a začněte žít jinak. Právě bohatství musí začít uvnitř. Když nežijeme v harmonii s Bohem, pak více peněz povede jen k většímu trápení.

Mluvil jsem na ulici s jedním bezdomovcem. Vyprávěl mi svůj příběh. Oba jeho rodiče byli lékaři, měli vlastní praxi a už odmala se tento muž dostal pod tlak, že tuto praxi musí převzít. Jediné uznání dostal, když ze školy přinesl hezké známky, jinak na něj rodiče neměli čas. Později nezvládal studium, zhroutil se a odešel ze školy. Řekl mi: „Tady na ulici je mi lépe než doma.“ Všiml sis toho? Peníze mu nechybí, ale chybí mu láska. Chybí mu pravá láska, společenství, náklonnost a dobrý příklad...

Michaela měla také těžké dětství. Ale díky Bohu měla rodiče, kteří jí s Boží láskou stáli po boku. To, že dnes Michaela žije, je zázrak.

Zázrak uzdravení

Bylo to už dávno. Bylo mi čtyři a půl roku a byla jsem malá, veselá holčička, měla jsem spoustu energie a ráda jsem se smála. Rodiče mne milovali, stejně jako babičky a dědečkové, a pro své bratrance jsem byla princeznou. To období bylo plné radosti a očekávání také proto, že se mi měl za nedlouho narodit bratříček.

Přišel ale osudný den – 1. červen roku 2000. Toho dne se klidný život mé rodiny obrátil vzhůru nohama. Už před nějakým časem si rodiče všimli, že se rychle unavím a někdy mám tmavé kruhy pod očima. To není u malých dětí obvyklé. Ale až odběr krve onoho osudného dne ukázal velmi vysoký počet bílých krvinek, což ukazovalo na akutní lymfoblastickou leukémii, jinak řečeno rakovinu krve.

Beznaděj a bolest a dar života

Ještě ten samý den mne s maminkou přijali do nemocnice a moje léčba začala. Na první fázi léčby, trvající 30 dní, jsem reagovala velmi dobře a brzy se můj stav zlepšil. Sice jsem ztratila vlasy, na kterých mi jako správné holčičce velmi záleželo, ale rodiče se mi snažili tyto změny mého vzhledu co nejvíce ulehčit. Můj tatínek se zachoval jako pravý gentleman. V nemocniční koupelně si dal židličku vedle té moje a sestřička nás dohola ostříhala oba dva. Byla to celkem zábava.

Další fáze léčby měla být ambulantní. Měla jsem tedy být doma a jen ambulantně absolvovat chemoterapii ve formě injekcí a infuzí. Rodiče se těšili, že se náš život začne opět alespoň trochu podobat životu normální rodiny. Ale brzy se objevily problémy. Začala jsem mít nesnesitelné

bolesti v oblasti břicha a nedaly se ničím utišit. Nemohla jsem jíst a celý den jsem přežila jen díky tomu, že mi rodiče jemně masírovali břicho. Nebyli však téměř schopni snášet moje neustálé bolesti a pláč a dívat se na moje utrpení. Zanedlouho se můj stav ještě zhoršil a začalo mi růst břicho. Za chvíli bylo stejně velké jako mamínčino.

V mámině bříšku však byl schovaný můj bratr, který se měl narodit za šest týdnů, zatímco moje břicho bylo velké, protože jsem vnitřně krvácela. Moje střeva byla totiž v důsledku agresivní chemoterapie jako houba. Primářka oddělení dětské onkologie mým rodičům oznámila, že můj stav je kritický a průběh mé další léčby i její výsledek je velmi nejistý. Mnoho dětských onkologických pacientů umírá v průběhu léčby ne na přímé následky nemoci, ale na následky agresivní léčby. Léčba musí být totiž tak agresivní, aby nemoc zneškodnila na první pokus. Kdyby se to nepovedlo, onkologické onemocnění by se stalo na delší dobu rezistentním a naděje na vyléčení by se drasticky snížila.

V období zastavování krvetvorby jsem musela být ve sterilním prostředí, protože i ta nejmenší infekce znamená smrtelné nebezpečí. V období, kdy jsem stále krvácela, jsem byla právě v této fázi a srážlivost krve byla neměřitelná. Infuzemi mi lékaři dodávali do těla střídavě erytrocyty a krevní plazmu, protože moje ztráty krve do břišní dutiny byly velké. Bílé krvinky se doplňovat nedají, to musí tělo udělat samo. Každé čtyři hodiny mi lékaři brali malé množství krve a všichni čekali na okamžik, kdy se počet bílých krvinek konečně zvedne z hodnoty 0,1 (což znamenalo, že je vůbec nemám, protože 0,1 je nejmenší číslo, které umí přístroj zobrazit) na nějaké větší číslo, které by znamenalo, že se kostní dřeň jakoby restartovala a je naděje, že začíná pracovat.

Ale žádná změna nepřicházela. Šest pump současně tlačilo do mého těla léky, výživu, tekutiny, krevní náhrady – vše, co bylo třeba. Na těle už jsem neměla ani jednu funkční žílu. Několik posledních dní v tomto těžkém období jsem ležela v bezvědomí a reagovala jsem jen na bolest a potom už ani na tu. Lékaři rodičům oznámili, že jsem v konečném stadiu života a můj stav je neřešitelný, z jejich hlediska už nemám naději. I kdyby se krvetvorba nastartovala, nikdo neví, jestli už nemám poškozený mozek a nebudu těžce postižená. Situace byla o to složitější, že byl právě srpen, i pro lékaře období dovolených, a téměř všichni zkušenější lékaři i primářka byli na dovolené.

Aby toho nebylo málo, na jiném poschodí v nemocnici se nacházela dětská jednotka intenzivní péče, která disponovala přístroji na podporu základních životních funkcí. Rodiče proto moc chtěli, aby mne tam přeložili. Na oddělení však právě malovali a neměli pro mne místo. Musela jsem zůstat na oddělení dětské onkologie. Dnes už vím, že toto vše se stalo proto, abych nikdy nezapomněla, že moje vyléčení byla výlučně Boží práce. Nezachránily mne ani přístroje, ani zkušený tým lékařů, i když pro mne udělali opravdu vše. Dělají nedocenitelnou práci a velmi si jich proto vážím.

Přestože moji rodiče důvěřovali Bohu a byli připraveni z jeho ruky přijmout jakýkoli verdikt, měli se dostat do situace, že selže všechno ostatní a zůstanou jen oni a Bůh. Chtěl se jim ukázat v plné síle a své moci, ukázat, že když už není žádná naděje, právě v té chvíli začne On jednat a nic pro něj není nemožné. Maminka s tatínkem mi v té době často zpívali písně o Bohu a Ježíši, přestože nevěděli, jestli je slyším. Mluvili na mne, ale já jsem neodpovídala. Přišel za mnou i místní kazatel a starší sbor a spolu s rodiči se modlili nad mou postýlkou. Podle vyjádření lékařky nastala

poslední noc mého života, protože tep mého srdíčka se již delší dobu držel na 220 úderů za minutu a to jsem nemohla vydržet.

Přišla chvíle, kdy mají rodiče říci svému milovanému dítěti poslední slova. Maminka s tatínkem mi řekli, že mne milují víc než cokoli jiného na celém světě, že jsou tu pro mě a že mne budou držet za ruku a neopustí mne až do konce. Zeptali se mě: „Miško, slyšíš nás?“ Žádná odpověď. A potom mi rodiče položili ještě jednu zásadní otázku: „Miluješ Pána Ježíše?“ To, co následovalo po této otázce, si já sama nepamatuji, ale rodiče si to pamatují velmi dobře a nikdy na to nezapomenou. Přikývla jsem na znamení souhlasu. Během tří týdnů beznaděje, kdy jsem ležela bez známek vědomí, jsem zareagovala jen jednou – právě teď. Přikývla jsem na znamení, že miluji Pána Ježíše. Měla jsem jen čtyři a půl roku, ale v této věci jsem měla jasno.

Během předcházejících dní se rodiče za mne úpěnlivě modlili a zápasili s Bohem o můj život. Zatímco otec byl připraven přijmout Boží rozhodnutí, maminka tvrdohlavě vyprošovala moje uzdravení – ale nic se nedělo. Bůh ji chtěl naučit, že On je Pánem nad lidským životem a ona se má pokořit před jeho autoritou. A až tehdy, kdy to pochopila a její modlitby přestaly být zápasem o můj život a byla ochotná připustit, že Bůh mne může uzdravit, ale i odvolat ze života, a dala mě plně do jeho rukou, můj stav se začal měnit.

Při první kontrole po takové modlitbě jsem měla leukocyty 0,3, ale rodiče se ještě neradovali, mohlo jít jen o laboratorní chybu. Další odběry ale ukázaly, že krvetvorba se obnovila a počet zdravých leukocytů nezadržitelně rostl. Další léčba už proběhla bez vážnějších problémů, protože sám Bůh rozhodl, že budu žít. Naplnila se slova jednoho

lékaře na oddělení: „My léčíme, ale Bůh uzdravuje.“ Lékaři a personál udělali s láskou a ochotně všechno, co mohli, avšak Bůh udělal v onu „památnou“ noc to, co se zdálo lidem přímo nemožné. Já žiju, jsem zdravější než kdykoli předtím a nemám žádné následky.

To, že mám úžasnou milost vyrůstat v křesťanské rodině, mi stále připomíná, že žiju jen díky Bohu a z jeho milosti. Víím, že to není náhoda. Víím, že Bůh má s každým člověkem nějaký plán. Jen díky tomu, že mne rodiče vedli od malička k Ježíši, jsem mohla již tenkrát vědět, komu patří můj život a moje srdce, koho miluji. Díky tomu, že vyrůstám v křesťanské rodině, mám v životě jasně určené priority. Můj život má smysl, protože Bůh mi tento smysl dává. To, že jsem byla už odmala vedena k životu podle křesťanských zásad, mne v mém životě často uchránilo před nesprávnými rozhodnutími. Jsem Bohu vděčná, že jsem jej mohla poznávat už od dětství.

Letos jsem úspěšně odmaturovala. Každý den si ale uvědomuji jedno: žiju, protože to chce můj Bůh a můj Pán. Jemu patří můj život. Chtěla bych studovat na univerzitě jazyky a ráda bych je uplatnila v evangelizaci.

Michaela

Jak je to dobré, když se člověk už odmala může dozvědět o tom, že Bůh existuje. Michaela neprožila jen zázrak, ale měla obrovskou výhodu, že vyrůstala s Božím slovem a jeho hodnotami. To, co mě na jejích slovech dojal, je její rodina. Od dědečka až po rodiče. Jaké obrovské požehnání je mít takové rodiče. To ji dodnes ovlivňuje a chránilo ji to před zlými věcmi. Navíc je to požehnání i pro lidi kolem ní. Možná jsi tuto přednost neprožil. I tak ale dnes můžeš začít nový život, protože Bůh tě i přesto miluje.

Kdo tě dokonale zná, a přesto tě miluje?

V povrchním a iluzorním světě, ve kterém žijeme, to vypadá, jako bychom znali spoustu lidí. Jistěže znám Baraka Obamu, ale „známe“ lidi skutečně osobně, nebo o nich jen něco povrchně víme? Je zde totiž nebetyčný rozdíl mezi „znát“ a „dokonale poznat“!

Ví o tobě vše!

Buď k sobě jednou upřímný. Kdo zná tvé tajné sny, myšlenky, fantazie a touhy? Kdo zná tvé závislosti a žádosti? Kdo umí rozpoznat tvé pravé motivy a úmysly? Kdo zná tvá selhání v minulosti, tvé nejistoty, strachy, nenávist a duševní pády, tvou vinu skrz naskrz – a přesto tě miluje?

Jedno víme jistě. Kdyby nějaký člověk dokázal prohlédnout naši masku a úplně dokonale by odhalil, jací ve skutečnosti jsme, nechtěl by nás ani vidět. To platí v každém vztahu: ke tvým rodičům, tvému partnerovi, tvým přátelům, šéfovi... Víme, že bychom u těchto lidí neměli žádnou šanci, kdyby o nás věděli pravdu.

Proč nám pak přijde tak zatěžko přiznat si, že jsme ztraceni? Bůh, který nás zná skrz naskrz, nám dává jednoznačně najevo, že ztraceni jsme. Nedává nám žádné falešné naděje. Náš vztah k Bohu jsme ztratili, a proto jsme bezbožní. Tím jsme ztratili také opravdový duchovní život a zredukovali jsme ho jen na prosté prožívání pozemské současnosti.

Vzdálení od Boha jsme ztratili plnost Ducha Božího a zůstali jsme prázdní a nespokojení. Oddělení od Boha

jsme ztratili Boží lásku a jsme nemilovaní. Bez orientace na Boha jsme ztratili měřítko spravedlnosti a jsme nespravedliví k druhým a neschopní správně posoudit svou vlastní spravedlnost. Ztratili jsme naši nevinnost a jsme vinni před Bohem i před lidmi. Tím jsme ztratili i věčný život a jsme navěky ztraceni.

Jsme naprosto ztraceni!

Bez Boha jsme vydáni působení satana, který nás ovlivňuje a využívá přitom naše slabá místa. Satan chce tvé pravé já držet v zajetí za fasádou pokrytectví a čeká na příležitost, aby se mohl projevit skrze tvá slova i činy. Mluvíš o svobodě, ale přitom jsi chycen ve ztracenosti a svázán vnitřní prázdnotou. Jak dlouho chceš ještě zůstat pod satanovou nadvládou? Bůh tě chce z tvého začarovaného kruhu vysvobodit. Záleží jen na tobě, jestli se chceš vymanit a vstoupit do opravdové svobody Božích dětí.

„Vzdorovitý“ Bůh

Druhým lidem můžeme něco předstírat, ale Bohu ne. A i když nás Bůh zná úplně dokonale, přesto nás miluje! Bůh nás nemiluje proto, že by na nás chtěl vidět jen to dobré a zavíral oči před pravdou, ale miluje nás navzdory našemu hříchu.

Tady se projevuje Boží „vzdor“, protože tě miluje navzdory tomu, jaký doopravdy jsi. Mohl jsi o Bohu pochybovat, mohl ses s ním přít nebo jej proklínat. Tím ale Boží vzdor nemůžeš zlomit – Bůh tě navzdory tomu miluje! Zhřešil jsi tak těžce, že ti přijde nemožné, aby ti mohlo být

odpuštěno. Ale Bůh tě miluje i navzdory tomu, že ses sám odsoudil. Svou vše ničící vzpourou proti Bohu ses od něj vzdálil tak daleko, že ti přijde nemožné, že by tě ještě mohl přijmout a udělat z tebe nového člověka. Navzdory tomu je Bůh připraven to udělat. Bůh tě miluje a čeká na to, až si uvědomíš, že jsi ztracen, a odvrátíš se od satanova násilí směrem k Bohu.

Boží láska není žádná slepá potřeba souznění, Bůh do tebe vidí, ale miluje tě všemu navzdory:

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Římanům 5,8)

Naše vina nás odděluje od Boha. Ale Bůh přišel v Ježíši na tento svět, aby nás usmířil sám se sebou. Ježíš Kristus nám ukázal, jaký je Bůh, a zástupně na kříži zaplatil za naše hříchy. Ježíš byl zbitý za tvoje hříchy, zbičován a hřeby přibitý na kříži. Žádná bolest, posměch a potupa světa jej nemohla odradit od toho, aby to z lásky k tobě a pro tebe navzdory všemu udělal!

Můžeš vidět, jak na jedné straně Bůh nenávidí tvoji vzpouru a hřích a na druhé straně tě navzdory tomu miluje a chce tě před věčným zatracením uchránit. Protože Ježíš za tebe zástupně zemřel, máš nyní možnost vrátit se zpět do společenství s Bohem. Bůh ti nechce ublížit! Bůh tě chce zachránit a přijmout tě jako své dítě. Bůh tě rád naplní svým Duchem svatým a skrz naskrz tě obnoví.

„Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěť a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu...“ (1. Tesalonickým 5,23)

Umíš si představit, jak Bůh zcela prostoupí tvůj život a bude tě připravovat pro věčnost?

„Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“ (Jan 8,36)

Svobodní od viny, svobodní od pout hříchu, svobodní od pokrytectví – je to tvé svobodné rozhodnutí. Bůh nebude jednat proti tvé vůli, protože tě miluje – a pravá láska vždy nechává druhému svobodu rozhodnout se. Bůh od tebe očekává, že se na základě vlastního přesvědčení odvrátíš od satana i hříchu a přimkneš se k němu. Neříkej, že to nemůžeš udělat a že ti v tom satan může zabránit. Pán Bůh nám dává možnost svobodně se rozhodnout. Využij této svobody, obrať se k Bohu a zřekni se satana. Ježíš říká:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Matouš 11,28)

„...kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ (Jan 6,37)

Vyznej Bohu vinu, která tě ve tvém srdci tíží, a přijmi Pána Ježíše do svého života. Bůh na tebe právě teď s láskou čeká. Začni lépe poznávat Boží slovo – Bibli – a modli se k Ježíši. Nemůže tě potkat nic lepšího! Tuto Boží lásku prožil také Michel.

Jak jsem se stal homosexuálem – a jak mne Ježíš osvobodil!

Měl jsem bezstarostné dětství, jen ke svému otci jsem si nevytvořil zdravý vztah. Měl náročné zaměstnání a neměl

na mne čas. Vázal jsem se stále více na mou babičku a matku, které se mi velice věnovaly a pečovaly o mne. Měl jsem přátele a přítelkyně, kteří mne přijímali a akceptovali, ale nerozuměli mi. Říkali mi: „Ty jsi teplouš!“ A tak podobně. „Co prosím?“ Jako dítě jsem v té době ještě ani netušil, co to vlastně homosexualita je!

Přestože jsem sám nevěděl, co jsem a co bych chtěl, druzí lidé mi říkali, že vědí, jak to se mnou je. Svými předsudky mě zařadili do škatulky homosexuála. Pokud opravdu brzy uvěříte tomu, že jste gay, a vyzkoušíte to, potom se skrze „víru a činy“ tím homosexuálem opravdu stanete! Tušili jste, že předsudky mohou napáchat tolik škody?

Často jsem v té době snil o ženě, dětech, šťastné rodině a snažil jsem se sblížit se ženami. Přestože jsem byl docela úspěšný, stále jsem měl v podvědomí myšlenku, že se to stejně nepovede, protože „jsem určitě homosexuál“. Začal jsem chodit do lokálů pro homosexuály v naději, že tam najdu odpověď anebo naplnění svých snů. Nechtěl jsem se přetvařovat. Byl jsem mladý, nezkušený a ne zrovna praktický, přesto pro mne nebylo obtížné přitáhnout na sebe pohledy a pozornost jiných mužů. Každopádně to bylo lehčí než s děvčaty, která chtěla být dobývána, zatímco já jsem byl dost nesmělý. Možná jsem měl strach z toho, že udělám něco špatně. U chlapců jsem dostal to, co jsem potřeboval. Pozornost, uznání a splnění mých přání a to se mi moc líbilo. Nemusel jsem se ani příliš namáhat. Vábili mě tím, že mi pokládali svět k nohám. Tehdy jsem ještě netušil, že mi můžou nasadit pouta a že jsem na nejlepším cestě k těžké závislosti. V 17 letech to opravdu všechno začalo. Diskotéky, chlapci, sex a takzvaná „láska“. Chtěl jsem

všechno vyzkoušet a zároveň najít svoji velkou lásku. Chtěl jsem jednoho pro celý život, ale také každého, kdo se mi líbil, do své postele.

Dokonce jsem se sázel, že dotyčného kluka dostanu, a spoustu sázek jsem také vyhrál. Měl jsem tři vážné známosti, ale žádná nesplnila to, co jsem si od ní sliboval. Prožíval jsem velká zklamání. Hledal jsem naplnění a štěstí na večírcích a v známostech na jednu noc. Večírky mi po roce zevšedněly, nuda a hluboké nic v mé duši mě doháněly. Realita vypadá úplně jinak než naše sny. Moje chtivost sexu mne honila z jedné postele do druhé, ale zůstával jsem neuspokojený a osamělý. Říká se, že pokud máte sex, tak vyhráváte něco navíc, ale opak je pravdou. Prohrajete! Ztratíte lásku, ochladnete, znecitlivíte, jste vyždímaní a egoističtí.

Je zapotřebí... nějaká změna... okay... To jsem také celou dobu zkoušel: Zlepšit sexuální život, prožít fantazie, drahé hotely, rychlá auta, kina, večírky, přátelé, krásné večery, šperky, peníze, koníčky a mnohem více... Všechno jsem to vyzkoušel ve snaze přidat „něco“ k životu, zlepšit jej, naplnit a dát mu novou kvalitu. Ale přes všechnu snahu mi jedno stále chybělo – život samotný!

Až ve chvílích beznaděje jsem si vzpomněl na své dětství, na mou maminku a na to, co mě učila. Ježíš – On je tím, kdo má život, kdo je tím životem sám. Jeho přece nazývají Spasitelem. On přece miluje. Moje maminka mě vzala k jednomu ze starších svého sboru a po rozhovoru s ním mi bylo vše jasné: „Jsem na nesprávné cestě, která mne vede do neštěstí.“ Musel jsem se rozhodnout, jestli chci změnu, a to jsem také udělal. Pak nadešla ta nejšťastnější chvíle mého života. Dal jsem svůj život Ježíši Kristu. Vše se změnilo, změnila mne jeho láska ke mně, láska, kterou jsem si nemusel „zasloužit“. On to byl, kdo mne přijal takového,

jaký jsem, rozuměl mi a já jsem se nemusel přetvařovat. Mohl jsem přestat hledat, byl jsem nalezen. Přijal jsem postavení milovaného člověka, aniž bych musel něco dávat. Najednou jsem už nebyl schopen dál žít svůj starý život, zničilo by mě to. Ale změna přišla jakoby sama. Můj tehdejší partner se odstěhoval z mého bytu, přátelé mě opustili... Do mého života však vstoupilo mnohem více: láska, pravda, pokoj, radost, štěstí, smysl a život samotný.

Mohu se každý den něco dozvídat, protože mám Boží slovo. Žiju s ním, prožil jsem zkušenosti a obdržel lásku. Dnes vím, že jsem dříve žil ve smilstvu. Bůh říká: „Stvořil jsem muže a ženu, aby byli jeden pro druhého.“ Jen jeden muž a jedna žena mají žít spolu v manželství. To ostatní – sex před manželstvím nebo s několika partnery či partnerkami najednou – je smilstvo, i když to dnes málokdo uznává. Podle toho, co jsem ve svém životě poznal, vím, že každé odloučení od Boha je určitá deklarace nepřátelství s Bohem – a to je hřích. Homosexualita je důsledkem hříchu zde na Zemi, nepochopení jeho přikázání, která nám dal z lásky, aby se náš život vydařil! Je to neposlušnost. Proto takový vztah může být jen těžko plný lásky a štěstí, neboť jen Bůh je láska!

Člověk se nemusí narodit jako homosexuál, ale za jistých podmínek se jím může stát. Není to také nemoc, ale výsledek působení hříchu! Proto i z tohoto může Bůh vysvobodit!

Po mém setkání s Ježíšem jsem byl velice neklidný a naneštěstí jsem začal obviňovat Boha. Ptal jsem se: „Proč jsem se zrovna já stal homosexuálem, proč jsem se zamilovával do kluků? Proč moje srdce rozbušili muži? To nebyla moje volba, já za to přece nemůžu!“ Našel jsem odpověď: Určité okolnosti v mém dětství mne ovlivnily tak, že se mi začali líbit kluci. Dnes vím: To nebyl Bůh, kdo mi dal tyto

pocity, ale satan zasáhl do mého světa citů a myšlení – také skrze věty, které mne již předem „odsuzovaly“ k homosexualitě. Třeba: „Jsi teplej!“ On to byl, kdo tuhle past pro mne připravil. Přesto jsem do toho šel z vlastní vůle, byla to moje vina, že jsem uvěřil tomu, že mohu milovat jen chlapce a že je to opravdová láska. Byl jsem sveden v jasném slova smyslu.

Studoval jsem Bibli v tomto ohledu velmi důkladně, získal jsem svoje vlastní zkušenosti a mohu dnes říci: Prohlášení v Bibli nejsou fanatická ani vzdálená životu, ale souhlasí přesně s mými zkušenostmi. Společnost ti chce namluvit, že když ses narodil jako homosexuál, je to normální, ale to není pravda. Satan se snaží všemi možnými způsoby zničit šťastný život s Bohem a homosexualita je jedním ze způsobů, jak by toho chtěl dosáhnout. Tady jde o získávání někoho pro špatnou věc, ne o skutečnou sexuální orientaci! Je to tak lehké, být sveden k jakékoliv nesteti, protože všichni hledají opravdovou lásku!

Opravdová láska je něco, co spousta lidí už dnes nezná. A neumějí ani popsat, jaká by měla být. Mluví se o lásce a je míněn sex. Láska chce pro druhého jen to nejlepší, ale většina hledá jen uspokojení své vlastní bezbožné nenasytynosti! Jedno je přece jasné, my všichni chceme lásku, smysl života, štěstí, pokoj a pravdu. Nebo ty to snad nechceš? Ale abychom to dostali, musíme vědět, co láska, smysl života, štěstí, pokoj a pravda vlastně je!

Než jsem poznal Ježíše a stal se Bohem milovaným člověkem, mluvil jsem stále o lásce a myslel jsem si, že miluji a jsem milován, ale mýlil jsem se. Byla to jen lež a klam. To jsem poznal, až když jsem potkal tu jedinou pravou lásku, lásku Boží. Padl jsem na kolena, po tvářích mi tekly slzy a ptal jsem se sám sebe, jak jsem tak mohl dříve žít. Bez něj! U Ježíše jsem vyměnil nenávist za lásku, temnotu za

světlo, nesmyslnost za smysl – a to všechno zadarmo, protože On už za vše zaplatil. Zaplatil svým životem, aby dal život mně!

Chceme-li prožít lásku, potřebujeme milost a spásu! Jdi k Ježíši, přijmi ho, modli se k němu! Abychom byli schopni prožívat šťastný vztah, potřebujeme lásku! Jak ji můžeme najít? V manželství a jen tehdy, bude-li Ježíš Pánem našeho života. Já nevím, jak to budu prožívat se ženou, ale jsem si jistý, že půjde o pravou lásku, ne jen o sex. Láska je to nejdůležitější – ne náhražky, které nám podsouvají média! Jestliže chceš žít smysluplně, rozhodni se. Je jen jeden, kdo ti pomůže – Ježíš Kristus. On zemřel pro každého z nás, vzal všechny hříchy na sebe, miloval hříšníky a nenáviděl hřích. Jen On tě může zachránit a vysvobodit. Chce a může ti dát lásku a naději. Ježíš je cesta, pravda a život, proto může dát smysl i našemu životu. Dal každému svobodu sám se rozhodnout, protože také následky ponese každý sám za sebe.

Toto všechno jsem osobně prožil a stojím si dnes za tím, co si myslím a jak žiji. Chci to, co jsem poznal, předávat dál s láskou a nadějí, že i ty můžeš začít nový život v lásce Boží.

Chtěl bych ještě něco říci o „falešné toleranci“. Mnozí si přejí toleranci. Já osobně věřím, že bychom si měli přát více porozumění a lásky, neboť tolerance se často může změnit na ignoranci. Například když někdo z tvých přátel vyhledává známosti na jednu noc a ty vidíš, že jeho život je prázdný a nenaplněný... Pokud znáš pravdu a víš, jak by se mu mohlo dařit lépe, je to tolerantní nechat ho tak žít dál, aniž bys mu řekl pravdu? Ne, to je ignorance! Je to zrovna tak, jako když někdo podlehe alkoholu, drogám, nesprávnému životnímu stylu, špatným věcem a když přátelé jen přihlížejí... Pak to není tolerance, ale ignorance, lhostejnost a zbabělost! Tolerance znamená říci někomu

z lásky pravdu, ukázat mu cestu, pomoci mu. Ne ho nutit, aby se změnil, ale nechat rozhodnutí na něm samotném! Jen Ježíš zná tu správnou míru tolerance! On tě nenutí, ale říká ti jasně, co je pravda, protože tě miluje!

Michel

Snad o žádném tématu se v současnosti nepojednává s takovou nevědomostí jako o tématu „homosexualita“ – ale kdo je za to odpovědný?!

Tolerance nebo ignorance?

Nám křesťanům se předhazuje, že jsme netolerantní vůči homosexuálům! Nabídka křesťanského semináře, který měl pomoci lidem s homosexuálními tendencemi, vyprovokovala k reakci i německé politiky. Nato se mě jedna vzdělaná učitelka zeptala, jak to, že my křesťané jsme tak netolerantní. Má odpověď zněla: „Přemýšlejte sama o tom, kdo je tady vlastně netolerantní. Existují tisíce lidí, kteří mají homosexuální sklony, protože byli jako děti zneužiti, svedeni nebo něco podobného. Mnozí mají třeba homosexuální fantazie, ale vadí jim to! Hledají pomoc, ale stydí se k tomu veřejně přiznat! Oni nechtějí být homosexuály, chtějí žít úplně normálně, jako většina, ale nedokážou si se svými problémy poradit sami. I těmto lidem se říká: „Vždyť vy byste s tím neměli mít žádný problém! Prostě budete homosexuální, ať se vám to líbí, nebo ne! Proč bychom vám pomáhali, vy byste měli být homosexuální!“ Je to snad tolerantní?! Jsou zde ignorovány tisíce lidí, kteří hledají pomoc, a ona jim nesmí být poskytnuta! Jejich potřeby jsou přehlíženy, jsou nuceni být něčím, čím být nechtějí – a běda ti,

kdybys jim chtěl pomoci!" Ta paní učitelka nebyla hloupá a dala mi za pravdu!

Vztah k Ježíši uzdravuje náš vztah k nám samotným, vědomí naší identity a uzdravuje náš vztah k druhým lidem.

Je Bůh tolerantní?

Rád bych ti vysvětlil něco, co nazývám „žabím principem“. Když hodíš živou žabu do studené vody, bude se tam nejspíše cítit dobře. Když ji hodíš do horké vody, vyskočí v šoku ven. Když ji ale dáš do studené vody, kterou budeš pomalu ohřívat, pak si žába nebude ani moc uvědomovat, jak se teplota zvyšuje, až se nakonec úplně uvaří. A přesně to můžeme vidět i v naší společnosti. Jsme v šoku, když se stane něco hrozného. Například v Čechách proběhla metanolová aféra, kdy 30 lidí zemřelo po vypití alkoholu s metanolem a mnoho lidí osleplelo. Nějací zločinci ve snaze vydělat přidali levný metanol určený do ostříkovačů do alkoholu a tuto směs levně prodávali dalším překupníkům. Česká vláda na to reagovala šokem a nařídila vyklidit téměř všechny alkoholické nápoje z prodejen. Stál jsem mezi prázdnými regály a divil jsem se. Proč?

Dávej pozor! Když zemře 30 lidí vlivem „špatného“ alkoholu, vyklidí se regály v prodejnách. Přestože každý rok zemře nejméně 1 000 lidí kvůli pití „dobrého“ alkoholu, regály naplníme. Na zdraví! Je tohle rozumné? Máme tisíce dopravních nehod pod vlivem alkoholu, mrtvé a zraněné, rozvrácené rodiny, násilí ve společnosti... Ale na to všechno už jsme si zvykli. Jsme ponořeni společně s žabou v horké lázni hříchu a reagujeme jen tehdy, když se stane ještě něco horšího. To je jen příklad. Stejně to funguje s tématem násilí. Akční filmy, horory, akční hry... To vše je dnes normální. Totéž platí u sexuálních zvráceností – vše je normální. Ale Bůh s námi neseď v hrnci a nenechal se povařit

natvrdo jako my. Bůh není „tolerantní“! Co tím chci říci? Říká snad Bůh: „Neměl bys krást, ale když už to budeš dělat, neber si toho moc“ nebo „Neměl bys zabíjet, ale trochu mučit ho přece jen můžeš“? Co znamená být tolerantní? Bůh není tolerantní. Bůh říká jasně a zřetelně, co je hřích, a co je naopak dobré a správné. A nikdy se to nezmění. Ti, kdo se musí změnit, jsme my!

***„Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si stědáváš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud.“
(Římanům 2,4.5)***

Ježíš Kristus tě rád přijme, když k němu přijdeš s upřímným srdcem. Říká: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“

Tímto jsi i ty pozván do církve, která věří v Boha a setkává se, aby Boha společně chválila, děkovala mu, aby četla Bibli a pěstovala vzájemné společenství. Připomíná si také Večeři Páně jako památku toho, co pro nás Ježíš udělal, a toho, že znovu přijde na tuto Zem. Každý je zván! Nemusíš si nejdřív koupit oblek, ale můžeš přijít takový, jaký jsi.

Do Božího společenství patří lidé všech národů a společenských vrstev. Světské společenství staví vždy na tom, že je spojuje něco „světského“. Je to buď stejná národnost nebo stejný styl hudby, stejný sport, rodina nebo styl oblékání... V opravdovém společenství věřících však tyto věci nehrají velkou roli. V naší různosti nás všechny spojuje Ježíš Kristus a život v harmonii s Bohem. Jedna žena mi kdysi řekla: „Nejsem obrácená a ani nevím, co to je, ale vím, že váš Bůh žije.“ To mě udivilo a nechal jsem si to blíže vysvětlit. Řekla: Když přijdu do vašeho shromáždění, vidím tam

staré i mladé, cizince i domácí, chudé i bohaté, technaře, hiphopery, motorkáře... A nevidím, že byste měli něco společného. Nevšimla jsem si, že by vás něco spojovalo. A když ten důvod nemůžu vidět, musí to být Bůh.“ A měla pravdu. Totéž už kdysi řekl Ježíš.

***„Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal.“
(Jan 17,20.21)***

Pojďme společně do Božího domu, abychom tam Boha uctívali a učili se od něj. Modlitebny by měly být plné lidí a my sami bychom měli být Bohem naplnění!

Srdečně tě zveme mezi nás:

Zaujalo tě něco při čtení této knihy? Napadají tě různé otázky?

Vyber si z možností nabízených na posledních stránkách této knihy. Kontaktuj nás, rádi ti pomůžeme lépe porozumět Bibli nebo najít společenství lidí, kteří poznávají Boha.

Na závěr jsem napsal podobenství, které jednoduchým způsobem objasňuje, jaký je Boží plán a cíl s tímto světem. Mnoho lidí si totiž klade otázku: Je-li Bůh všemohoucí a vševědoucí, nemohl předvídat chaos ve světě a něco s tím udělat? Proč tady na světě žijeme, trpíme a umíráme, když je Bůh láska a chce, abychom žili věčně? Jaký to má všechno smysl? Tady máš odpověď:

Boží porada před založením světa

Boží láska se ujala slova a řekla: „Toužím po nějakém protějšku, po bytosti, se kterou bych mohla mít společenství, bytost, které bych mohla žehnat a milovat ji!“

Na to řekla Boží všemohoucnost: „To není žádný problém! Stvořme prostor pro život a živé bytosti a jako korunu stvoření učiňme člověka, aby nám byl podobný.“

Ozvala se Boží spravedlnost: „Ale musí to být bytost, která je jako my. Myslím tím – jak bychom mohli žít společně s lidmi a jak by ten život vůbec mohl fungovat, pokud by lidé s námi nesdíleli naše hodnoty? Člověk s námi musí sdílet ve všech oblastech života naše pochopení toho, co je a není správné, jinak se Země stane ďábelským místem.“

Všemohoucnost na to odpoví: „Žádný problém! Učiním člověka bezchybného. Tak, aby ve všem fungoval přesně tak, jak si přejeme. Až bude hotov, bude ve všem jednat podle naší vůle a norem. Zabuduji do něj naše měřítko a hodnoty a on se podle nich bude rozhodovat.“

V tu chvíli se do porady vložila moudrost a s klidem poznamenala: „Dobrá Všemohoucnosti, ale být bezchybný nebo funkční není jedno a totéž. Popřemýšlej o tom. Jaký člověk je bezchybný? Takový, který dělá to, co je dobré a správné, protože vlastně jinak nemůže? Nebo je bezchybný ten člověk, který dělá to, co je dobré a správné, dobrovolně a z přesvědčení?“

Spravedlnost ihned odpoví: „Má pravdu! To je naprosto správné! Bezchybný člověk musí dělat to, co je dobré

a správné, dobrovolně a z přesvědčení, jinak by nebyl bez chyby.“

Láska se k tomu přidala a řekla: „Jinak to vlastně ani nejde! Jsem přece láska! A to znamená, že dělám to, co je dobré a správné, dobrovolně a z přesvědčení! Nikdo nemůže nikoho nutit, aby byl „laskavý“ – já to chci dobrovolně a z přesvědčení, protože jsem láska! Chci stvořit člověka dobrovolně a z přesvědčení a chci lidem prokazovat dobro. Teď je tedy jasné, že i člověk musí být stvořen takovým způsobem, aby mohl jednat a milovat dobrovolně a z přesvědčení, jinak by mezi námi žádné láskyplné ani hodnotné společenství nebylo vůbec možné. Myslím tím, že mě nemůže uspokojit to, že budu milována robotem, který vlastně nemůže jinak. Vůbec by mě nemohlo uspokojit a naplnit to, kdyby člověk jednal z donucení jako automat. Přeji si, aby byl člověk dokonalý jako já! Musí být schopen jednat a milovat dobrovolně a z přesvědčení! A mimo to – nedovedu si také představit, že by lidé mohli být spokojeni i sami mezi sebou, kdyby věděli, že ten druhý je s nimi, protože nemůže jinak. Ne, musíme stvořit lidi, kteří se navzájem mohou milovat dobrovolně a kteří budou nacházet své naplnění v láskyplném vztahu se mnou.“

Všemohoucnost na to řekla: „Žádný problém! Stvoříme tedy člověka k našemu obrazu. Učiníme ho tak, že v sobě bude mít dokonalou podstatu naší božské lásky: Bude dělat to, co je dobré a správné, dobrovolně a z přesvědčení. Vybaveného touto schopností uděláme člověka pánem světa, aby mohl v našem jménu uskutečňovat to, co je dobré a správné. Takže já začnu...“

Vševědoucnost ji přerušila: „Hej, ne tak rychle! To je všechno dobré a krásné, ale já vidím, jak se na mě a na lidstvo valí několik obrovských problémů! I andělé mají svobodnou vůli – a já vidím zřetelně, jak satan, který je

také dokonale stvořen, se proti mně postaví a bude chtít sám být Bohem! Sice se mu to nepodaří, ale on se nespokojí s neúspěchem své vzpoury a s tím, že byl sražen do nejhlubších hlubin. Vidím zřetelně, že bude za sebou chtít stáhnout do propasti celé stvoření!“

Do toho se vloží Spravedlnost: „Jak je něco takového vůbec možné?!“

Vševědoucnost jí odpoví: „Satan začne na lidi působit. Není přece hloupý. Ví, že jednáme v lásce, a proto má člověk svobodnou vůli, stejně jako on sám! Vidím zřetelně, že jeho úmyslem je udělat ze Země začarovaný kruh, takovou planetu, kde by se on sám mohl realizovat. Aby toho dosáhl, získá lidi na svou stranu. Výsledkem bude, že se člověk ode mě dobrovolně a z přesvědčení odvrátí a začne sám být nespravedlivý k druhým a ve svých očích neomylný.“

Na to Moudrost dodává: „Tím se satan stane pánem světa, protože když člověk bude dobrovolně poslouchat jeho a ne mě, potom se satan stane vládcem stvořeného světa.“

A Spravedlnost doplňuje: „Jestliže dosadíme lidi za vládce světa a člověk předá tuto vládu satanu tím, že ho bude poslouchat, potom nejenže bude satan vládcem stvořeného světa, ale on bude dokonce vládcem tohoto světa poprávu!“

Vševědoucnost k tomu poznamenává: „Správně, člověk svou poslušností vůči satanu nepřímou předá vládu nad světem jemu. Neoficiálně tím satana korunuje jako pána světa a on začne pomalu ale jistě v lidech a skrze lidi projevovat sám sebe. Dojde to dokonce tak daleko, že mnozí lidé už ani nebudou věřit tomu, že jsem! Lidé budou trpět v situaci, kterou si sami zavinili, a budou způsobovat utrpení druhým, protože se ode mě odvrátili. Nejdřív se obrátí zády ke mně, který jsem světlem světa,

a potom zůstanou ve tmě! ... Ale vidím jasně, že přijde čas, kdy si každý položí otázku: Odkud jsem vlastně přišel a co tady dělám? Proč je na světě všechno to utrpení? Jak může být Bůh láska a spravedlnost? Kde je vůbec Bůh? Co přijde po smrti?“

Láska se zeptala: „Ale nebudou se chtít dobrovolně a z přesvědčení zase ke mně obrátit? Nebudou chtít opustit svou temnotu a přijít znovu ke světlu? Vůbec nemohu pochopit, že by se dalo žít bez spravedlnosti, beze smyslu, bez lásky a hříšně! Myslím tím: copak nebudou žádní lidé, kteří zase budou toužit po mně, po živém Bohu a po mé lásce?“

Vševědoucnost řekla: „Vidím miliony lidí v každé generaci, kteří budou toužit po Bohu a po smysluplném životě, ale nechají se svést satanem a jeho náboženskými a politickými náhražkami do bludu a skončí v neužitečném náboženství, materialismu nebo konzumu.“

K tomu přidala Spravedlnost své mínění: „A i kdyby! Vždyť to všechno nemá žádný smysl. Skutečností je, že lidé svou vlastní vinou ztratí svou nevinnost. Vševědoucnost to přece právě teď řekla. Denně budou volat: „Bože, jsi vůbec spravedlivý?!“

Budou k sobě nekritičtí a k druhým nespravedliví, a tak neuvidí, že oni sami jsou vinni. To přece nejde. Nejdřív dobrovolně a z přesvědčení hřeší a potom se za to já mám ještě nechat posadit na lavici obžalovaných?! Něco vám řeknu: Zákon je zákon, a je-li tomu tak, že nikdo není spravedlivý, není ani jeden, potom musím potrestat všechny. Nemohou dostat nic jiného než to, co si zaslouží! Jestliže dobrovolně a z přesvědčení stále znovu poslouchají satana a konají jeho vůli, tak mi nezbyvá nic jiného, než abych je potrestala stejným trestem, jaký dostane i on. Přijdou do nejhlubší hlubiny věčného zatracení. Vždyť si to zaslouží! Denně přece volají: „Bože, buď spravedlivý!“ Oni si přejí spravedlivý

soud! Ale nějak jim nedochází, že oni sami opustí soudní síň jako viníci. Jistěže jeden bude mít větší vinu než druhý, ale každý bude mít dost velkou vinu na to, aby byl na věky zatracen! Tohle nemohu pochopit: Jak může být někdo ke svým hříchům až tak slepý a skutečně se domnívat, že by přede mnou mohl obstát!“

Boží Moudrost odpověděla: „Právě to je satanův cíl. Chce dosáhnout toho, aby o mně lidé měli úplně falešnou představu a nechápali, jak moc mi záleží na tom, aby se jim život vydařil!“

Na to řekla Láska: „To je ono! Nechci, aby ani jeden z nich šel do zatracení!“

Všemohoucnost řekla: „Žádný problém! Můžeme na to celé také zapomenout – potom by skutečně nebyl žádný problém. Za těchto podmínek to skutečně nedává žádný smysl! Mám stvořit bezchybný svět, který přijde do zatracení a ve kterém satan dosáhne svého cíle? To je pod mou úroveň. To, co stvořím, musí směřovat k úplnému a dokonalému cíli. Nic jiného pro mě není přijatelné. Jestliže nemohu vidět plné dosažení cíle, potom to nemá smysl a já do toho nejdu!“

Spravedlnost přitakala: „Má úplnou pravdu!“

Zavládlo ticho.

Po chvíli se přihlásila opět Láska: „Radovala jsem se při představě, že budu mít protějšek, a nechci, aby zůstalo jen u představy! ... Pověz mi, Vševědoucnosti, říkala jsi přece, že mnozí lidé se budou chtít dobrovolně a z přesvědčení zase obrátit ke mně...“

Vševědoucnost řekla: „Budou to chtít miliardy...“

Spravedlnost je přerušila a řekla: „Zákon je ale zákon a trest musí být!“

Láska se zeptala: „Není žádná cesta, jak jim tuto vinu prominout, aby se znovu mohli obrátit ke mně?“

Spravedlnost odpověděla: „Ne, protože by to bylo nespravedlivé vůči všem ostatním, se kterými bylo jednáno podle práva. Trest musí být! Musí pykat! Nic nebude promínuto. To by mi tak ještě scházelo, aby si všichni lidé o mně – o Bohu – mysleli, že mám tak silnou potřebu vzájemné harmonie, že jsem ochoten být ke špatnosti „slepý“, každý si může dělat, co chce, a nakonec se všichni dostanou do nebe! Měli bychom snad nakonec vzít do nebe i satana?! Má se z nebe stát peklo?!

To by tak ještě scházelo! Kde tedy má být ta hranice? Měla bych snad na posledním soudu od milionů lidí poslouchat výtky, že jsem nespravedlivá, protože jsem jedny do nebe pustila, zatímco druhé ne? Ne a ještě jednou NE! Jsem spravedlivá, a proto nemůžu jednomu něco promínout a jinému ne!“

Láska se zeptala: „A nedalo by se to udělat tak, že by lidé ty špatné skutky vyvážili těmi dobrými?“

Na to Spravedlnost poznamenala: „Není žádná ‚vyvažující‘ spravedlnost! Jak by to mělo fungovat? Někdo někoho zabije, ale protože dvě děti zplodil, tak má ještě plus jednoho člověka? Nebo když někdo projede křižovatku na červenou, tak to vyváží tím, že příště zůstane stát na zelenou? To přece nejde! Spáchanou vinu nelze ničím odčinit! Neexistuje způsob, prostě to nejde. Nikdo se přede mnou nemůže ospravedlnit svými takzvanými dobrými skutky! Zákon je zákon a trest musí být!“

Láska uvažovala dál: „A co kdyby někdo za ně ten trest odpykal? Bylo by pak učiněno spravedlnosti zadost?“

Po chvilce přemýšlení Spravedlnost řekla: „Hmm... V zásadě ano. Jestliže má někdo dluh ve výši 50 000 000 eur, musí ho zaplatit. Jestliže to za něj zaplatí někdo jiný, potom je dluhu zbaven! ... Ale v tomto případě není nikdo, kdo by mohl místo nich odpykat trest za vinu světa, protože žádný

člověk není spravedlivý, ani jeden! V principu to znamená: Jestliže někdo nemá sám na zaplacení svého dluhu, nemůže ani platit dluhy za někoho jiného! A protože jsou lidé vinni přede mnou, nebem i ostatními bytostmi, není nikdo, kdo by mohl odstranit ten dluh, kterým je zatížen každý člověk.“

Láska zapřemýšlela a zeptala se: „A co by se stalo, kdybych já – jako ta, která je bez viny – za vinu světa zástupně zaplatila?“

Spravedlnost ztratila řeč.

Boží Moudrost na to odpovídá: „Zaprvé – je jasné a logické, že já, jako Stvořitel, jsem cennější než celé stvoření, to dá rozum. Z toho vyplývá, že má krev je cennější než všechna krev lidská. Zadruhé – já jako nevinný jsem jediný, kdo za ně může zaplatit. Jen moje krev může smýt všechny hříchy světa. Jen tato oběť může zaplatit za vinu světa.“

To vzbudilo pozornost Spravedlnosti, takže znovu řekla: „Máš v zásadě pravdu! Jistěže by má zástupná oběť smyla všechny hříchy světa. A jisté také je, že by naše „úhrada“ minusu tohoto světa tento dluh více než vyrovnala. Ale víš, co by to znamenalo?“

Vševědoucnost řekla: „Vím, co by to znamenalo! Vidím jasně a zřetelně, co by se s námi stalo, kdybychom to chtěli udělat! (Obrátila se na Lásku.) Myslíš si, že ti lidé budou děkovat, když přijdeš na svět, abys zaplatila za jejich hříchy? Oni tě zničí, budou ti nadávat a posmívat se ti! Poplívají tě! Zbijí tě! Zbičují! Roztrhají ti kůži na hlavě trnovou korunou... A aby to všechno zdárně dokončili, tak tě nakonec přibijí na kříž a nechají tě tam bídne zemřít!“

Zavládlo opět ticho.

Láska teď prožívá vnitřní boj a tiše se ptá: „A potom už bude ta cena opravdu zaplacená? Myslím tím: Jedním za všechny a jednou provždy?“

Boží Spravedlnost odpověděla tichým: „Ano.“

Láska se tiše, ale odhodlaně zeptala: „A potom, myslím tím ... co se stane potom?“

Všemohoucnost Lásce odpoví: „Chci jen podotknout, že pro mě není vůbec žádný problém, až se to všechno stane, tě znovu vzkřísíš z mrtvých, protože já mám život sama v sobě a mohu život vzít i život dát. To je v mé moci...“

Láska se obrátila k Vševedoucnosti a zeptala se: „Co se stane, až zaplatím cenu za hříchy světa? Najdou se lidé, kteří si tím uvědomí, že to s nimi myslím opravdu dobře? Kteří rozpoznají svou vinu a uvěří tomu, že já sama jsem trpěla za jejich viny, aby se oni mohli ke mně vrátit? Najdou se lidé, kteří budou věřit tomu, že jsem vstala z mrtvých a že existuje věčný život? Najdou se lidé, kteří v tom kříži uvidí mou lásku, dobrotu a milosrdenství a rozhodnou se dobrovolně a z přesvědčení pro věčný život ve společenství se mnou? Najdou se lidé, kteří se potom odvrátí od satana i hříchu, aby mohli žít se mnou ve svatosti?“

Vševedoucnost odpověděla: „Vidím miliony v každé generaci, kteří se ke mně budou obracet dobrovolně a z přesvědčení, když uslyší tuto dobrou zprávu. Všude vidím nespočet lidí, kteří tě za to budou milovat a ctít, kteří mi v plné důvěře svěří svůj život a za nic na světě už se nebudou chtít řídit podle satanových rad a hřešit.“

Na to řekla Láska s rozhodností: „Potom to chci udělat! Kdyby se ke mně dobrovolně a z přesvědčení obrátil jen jeden z nich, tak bych to udělala... O co víc, když říkáš, že to budou miliony v každé generaci!“

Spravedlnost se obrátila na Vševedoucnost s otázkou: „Obrátí se dobrovolně a z přesvědčení všichni lidé?“

Vševedoucnost řekla smutně: „Je to nepochopitelné, ale pravdou je, že jen poměrně malá část lidí se bude chtít obrátit.“

Boží Spravedlnost namítla rozhorleně: „Tomu satan nebude věřit, až mu řekneš, že tito lidé s ním raději půjdou do zatracení, než aby se vrátili ke mně! Poté, co se Spravedlnost uklidnila, dodala: Jak máme za těchto podmínek žít s lidmi v lásce, spravedlnosti a pokoji, když to budou pořád ti bezbožní narušovat?“

Vševědoucnost Boží k tomu poznamenala: „To bude doopravdy těžké. Lidem, kteří budou činit pokání, se budou všude posmívat a urážet je, budou znevýhodňováni a dokonce pronásledováni! Mnozí budou za jejich lásku ke mně dokonce odsouzeni! Ale krev mučedníků se stane semenem pro růst Božího království, protože mnozí budou činit pokání a uvěří skrze život i smrt mých svědků!“

Láska se zamyslela: „Mám z toho radost, že stále víc lidí bude činit pokání a uvěří... Budeme moci mít na Zemi společenství s lidmi, ale napořád to nepůjde... Jak můžeme vyřešit tenhle problém?“

Boží moudrost se také zamyslela a řekla: „Mám geniální nápad! Omezíme lidský život, protože kvůli hříchu to ani jinak nejde. Představte si, že by byl někdo rozsekán na kusy a nemohl zemřít! Věčný život nejde s hříchem dohromady! Omezme tedy z milosti lidský život. Během svého zkráceného života budou mít možnost obrátit se a získat zpět – jako dar – věčný život. Již dopředu naplánujeme druhý svět, ve kterém budeme žít výhradně s těmi, kteří se dobrovolně a z přesvědčení ke mně obrátí. Kdo přizná svou vinu přede mnou i před lidmi a uvěří tomu, že jsem v Ježíši Kristu byl na tomto světě, abych za něj zástupně trpěl, kdo poté s rozhodností moji nabídku přijme a otočí se k satanu a jeho názorům na svět dobrovolně a z přesvědčení zády, aby žil se mnou, ten obdrží věčný život. Tím jsme dosáhli našeho cíle! Jsou zde lidé, kteří mě budou milovat dobrovolně a z přesvědčení. A máme dokonalý cíl pro Všemohoucnost: Nový,

věčný svět! Svět, ve kterém ‚smím‘ být Bohem, protože mě v něm všichni přítomní dobrovolně a z přesvědčení nechají, abych Bohem byl.

Proto tam přijdou jen ti lidé, kteří již na Zemi dokážou, že do nebe, do Božího království, patří tím, že dobrovolně a z přesvědčení žijí podle mé vůle. Mají přece svobodnou vůli, kterou rozhodují o tom, že zanechají hříchu, aby mohli dělat to, co je dobré a správné. Kdo to nechce již na Zemi, dokazuje tím, že nechce ani do nebe. Do nebe se dostanou jen ti lidé, kteří mě milují! To budou ti, kteří uvěří evangeliu. Půjdu na svět dvakrát. Poprvé abych zvěstoval evangelium o věčném Božím království a abych zemřel za lidi zástupně na kříži – a znovu se vrátím poté, co se naplní počet lidí pro nový, svatý svět. Při mém druhém příchodu vzkřísím nejprve ty mrtvé, kteří mají věčný život, a vezmu je k nám do nebe. Později vzkřísím ty mrtvé, kteří zemřeli ve svých hříších. Ti dostanou svůj zasloužený trest a půjdou do věčného zatracení.“

Spravedlnost doplnila: „Tak je to správně. Všichni ostatní se sami vyloučí z nebeského společenství. Takže když v Lásce zemřu za všechny lidi tohoto světa, aby se mohli obrátit, ale oni to odmítnou, potom nebudu nespravedlivá, když tito nerozumní budou sdílet se satanem stejný trest. Můžeme být milosrdní, ale přitom se nevzdáme toho, být spravedliví.“

Láska na to řekla: „Musíme ale všechno připravit tak, aby lidé mohli uvěřit.“

Moudrost se krátce poradila s Vševědoudností a odpověděla: „Až se všichni lidé ode mě odvrátí, aby si žili podle svého, povolám ve své milosti modloslužebníka Abrahama, odpustím mu a z milosti dám povstat mému lidu. Učiním pro něj evangelium pochopitelným tím, že mu sdělím, že v něm chci požehnat všechny národy.

Už v jeho případě ukážeme na tu věc se zástupnou smrtí! Budu po něm požadovat, aby na hoře obětoval svého vlastního syna, ale k obětování mu poskytnu zvíře, které zemře místo něj. Později, až se náš lid rozroste, povolám Mojžiše a i skrze něho poukážu na tu věc s obětním beránkem! Anděl nevykoná soud v domech, které budou mít na dveřích krev beránka! Ti lidé, kteří uvěří tomu, že jen samotná krev beránka je ochrání před soudem, budou ze zajetí vyvedeni do nového života!

Poté budu posílat různé proroky, kteří přesně předpoví to, že se stanu člověkem. Micheáš předpoví 400 let předem místo mého narození, Izajáš oznámí 700 let předem tu skutečnost, že osobně přijdu na tento svět, a Izajáš bude také jasně a zřetelně prorokovat, že jako obětní beránek zástupně zemřu za hříchy tohoto světa. A nakonec to potvrdí ještě prorok Jan, který ukáže přímo na mě a řekne: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ Daniel předpoví rok mého křtu a rok mého ukřižování. Zavedu systém obětí, aby lidé poté pochopili, co Jan Křtitel myslí, když říká: Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! Jako obětní beránek zemřu přesně v ten den, kdy bude zabíjen pesachový beránek! ... Co tím chci říct: Nedám žádný prostor pro nevěru a pochybnosti! Předpovím také pronásledování křesťanů v době, kdy ještě žádní křesťané nebudou. Předpovím i zvěstování evangelia, a to v době, kdy na Zemi nebude ještě ani jeden jediný křesťan. Všechno to dáme lidem písemně, černé na bílém, aby se všichni a všude o tom mohli sami přesvědčit.

Potom necháme všem lidem a národům po celém světě zvěstovat evangelium dříve, než přijde konec toho prvního světa!“

Láska se zaradovala: „Jak moc se těším na ten den, až všichni, kteří uvěří, přijdou na nebeskou svatbu v čistých

rouchách, která budou vyprána v mé krvi! Jak nádherný bude ten den, kdy jim setřu poslední slzu z očí, kdy už víc nebude ani hřích, ani nemoc, ani utrpení. Také žádná bolest, žádný nářek ani smrt – ale jen pokoj, radost, láska, blaženost a věčný život ve spravedlnosti! Jsem nadšená! Takhle to uděláme!”

Vševědoucnost ještě doplnila: „Ano, přesně tak se to stane! Vidím nebe naplněné nespočetným množstvím lidí, kteří chválí a vyvyšují Ježíše! Kteří se radují z věčného života v požehnání a poslušnosti! A vidím jasně, jak moc svého Spasitele a Vykupitele milují!”

Láska jásá radostí: „Potom mě uvidí tváří v tvář a jejich blaženost bude bez konce!”

Všemohoucnost spokojeně poznamenala: „Takto to bude uděláno! Nový a dokonalý svět ve slávě je ten dokonalý cíl, ve kterém budu žít se svými lidmi v lásce! Pojdme, stvořme nejprve nebe a Zemi a potom člověka k našemu obrazu, jako naši podobu!...”

Podobenství končí, ale příběhy o Boží lásce najdete v celé Bibli. A to nejdůležitější – nemusíte o ní jen číst, ale Boží lásku můžete prožívat každý den!

Tento krátký příběh může jen slabě přiblížit nádhru Boží lásky k tobě a plán, který si Bůh ve své lásce předsevzal provést! Dílo na kříži je již dokonáno! Miliony lidí po celém světě se již rozhodly pro Ježíše Krista. Ježíš se brzy vrátí. Už ses rozhodl? Rádi ti pomůžeme s tvými otázkami. Budeš-li si to přát, přijdeme tě navštívit a pomůžeme ti Bibli lépe porozumět. Tak těžké, jak si mnozí myslí, to rozhodně není. Samozřejmě jsi srdečně zván na naše bohoslužby a budeme mít radost, když se nám ozveš. Přejeme ti Boží požehnání v hojnosti!

Chcete získat zdarma další knihu Kornelia Novaka?

Můžete si ji objednat na www.adventorion.cz.
tel.: 558 359 100, e-mail: expedice@adventorion.cz

Knihy jsou neprodejně.

Chcete podpořit vydávání knih Kornelia Novaka?

Nadační fond Zdravý život:

číslo účtu: 207120659/0300 variabilní symbol: 111

Rádi na požádání vystavíme Potvrzení o daru, případně uzavřeme Darovací smlouvu. Prosíme, v těchto případech nás kontaktujte.

www.nfzdravyzivot.cz

Zdraví není jen nepřítomnost nemoci, ale plnohodnotný život v celé jeho šíři. Nadační fond Zdravý život podporuje šíření informací o tom, jak zdravě žít a také jak najít skutečný smysl života v osobním vztahu s Bohem.

Nabídka pro Vás – internetové a korespondenční kurzy zdarma

Chcete získat hodnotné informace poštou nebo přes internet? Chcete společně s námi hledat čestné odpovědi na důležité otázky: V čem mi může v dnešní době pomoci Bible? Přežije naše modrá planeta? Jak mám najít smysl svého života? Co mohu udělat pro sebe i pro své nejbližší, aby nám spolu bylo dobře?

Nabídka kurzů:

UTOPIE?

Čemu a proč vlastně křesťané věří. 19 audio i video témat na téma křesťanství.

GLOBÁLNÍ PROBLÉMY

9 lekcí, které se věnují otázkám budoucnosti Země.

IMPULZY ŽIVOTA

Ve 28 lekcích získáte základní přehled o Bibli a víře v Boha.

OBJEVY V BIBLI

Kurz obsahuje 24 lekcí, které objasňují biblické odpovědi na otázky, jež nás napadají.

HARMONICKÁ RODINA

V 8 lekcích se dozvíte, jak posílit rodinné vztahy.

VEZMI ZDRAVÍ DO SVÝCH RUKOU

Dozvíte se, co je zdravé, abyste si mohli svůj život opravdu vychutnat. 12 lekcí.

Kde můžete kurzy objednat:

Středisko korespondenčních kurzů

Newtonova 725/14

702 41 Ostrava – Přívoz

web: skk.cz

e-mail: skk@casd.cz

tel.: 596 635 730

Na stránkách této knihy se ke slovu dostávají
lidé, které znám. Každý z nich bude vyprávět
o svém bouřlivém životě a v některých
příbězích půjde doslova o život. To, co nás
oslovuje nejvíc, mají všichni společné:
vyprávějí o tom, jak Ježíš Kristus obrátil
jejich život vzhůru nohama
a děly se zázraky!

Ke strhujícím příběhům
jsem přidal životně důležité
informace pro tebe. Pomohou
ti lépe porozumět Bohu
i světu.

Tato knížka probudí,
povzbudí a podpoří
tvou víru!

Kornelius Novak

3. přepracované vydání

